

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖЕЙМС ЛИИ БЪРК

ТРЪСТИКОВИЯТ
ШЪТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДЖЕЙМС ЛИЙ БЪРК ТРЪСТИКОВИЯТ ПЪТ

Превод: Любомир Николов

chitanka.info

Днешните водещи автори са единодушни, че „Гръстиковият път“ е най-добрият роман на Джеймс Лий Бърк. Бърк комбинира блестящ литературен стил с майсторски фокусиран и увлекателен сюжет.

Докато помага в поредното разследване, Дейв Робишо — едно странно ченге — с изумление чува как един сводник го пита не е ли син на проститутка, убита от полицаи преди трийсет години.

Убийците и до днес работят в полицията.

Издирването на престъпниците води Дейв през мрачните улици и потната атмосфера на Луизиана. Страст, изкупление и грях — всичко е тук, звънящо от свирепата сладост на истината...

*„Тръстиковият път“ е страхотно написан,
психологически издържан трилър с поразителна
атмосфера. Омагьосващо четиво!*

Сандра Браун

1.

Преди години в държавните документи никога не наричаха Вейчъл Кармауч екзекутор. Използваха думата *електротехник*. Това бе в ония далечни времена, когато електрическият стол се намираще в затвора „Ангола“. Често обаче му се налагаше да пътува с камионетка от един до друг областен затвор. Заедно с генераторите. Вейчъл Кармауч вършеше държавна работа. Много го биваше.

В Нова Иберия всички знаехме какъв е истинският му занаят, но се правехме на разсеяни. Той живееше сам в къща от небоядисани кипарисови дъски с ламаринен покрив, укрита в гъстата сянка на дъбовите дървета край река Теш. Не садеше цветя в двора си и рядко разчистваше падналите листа, но винаги караше нова кола и я лъскаше с религиозно благоговение.

Всяка сутрин го виждахме да седи сам край тезгяха на едно кафе на главната улица, облечен с грижливо изгладени сиви или бежови дрехи и с платнено каскетче на главата. Наблюдаваше в огледалото останалите клиенти, надвесил над кафеената чашка леко щръкналите си зъби, сякаш чакаше ред да заговори, макар че в действителност много рядко завързваше разговор.

Когато забележеше, че някой го гледа, той побързваше да се усмихне и стотици бръчици прорязваха загорялото му лице, но усмивката не променяше изражението на очите.

Вейчъл Кармауч беше ерген. Не бяхме чували да има интимни приятелки. Понякога идваше в бара на Прово и сядаше на моята маса или на съседната табуретка, ако бях до тезгяха, сякаш искаше да намекне, че двамата сме служители на закона и следователно имаме еднакви преживявания.

По онова време бях униформен полицай в Ню Орлиънс и все още си падах по чистия „Джим Бийм“ с бутилка бира за разреждател.

Една вечер той ме завари сам на масата в бара и седна неканен с паничка супа от бамя. Ветеринарят и бакалинът, с които си правехме

компания, излязоха от мъжката тоалетна, хвърлиха по един поглед към масата, после седнаха на бара с гръб към нас и си поръчаха бира.

— Не е лошо нещо да си ченге, нали? — каза Вейчъл.

— Сър? — рекох аз.

— Не сте длъжен да ми казвате сър. Често ли сте сам?

— Не много.

— Мисля, че е свързано с работата. Някога бях в щатския патрул.

— Очите му, сиви като колосаната риза, се плъзнаха към чашата уиски пред мен и влажните кръгчета от халба върху масата. — Пиячите предизвикват ехо на прибиране у дома. Все едно да хвърлиш камък в сух кладенец. Не се засягайте, мистър Робишо. Да ви черпя ли едно питие?

Теренът до къщата на Вейчъл Кармауч беше собственост на семейство Лабиш — потомци на свободни цветнокожи още отпреди Гражданската война. Патриархът на рода бил един мулат с френско образование на име Жубал Лабиш, който построил тухларна край реката южно от Нова Иберия. Купувал и взимал под наем роби, използвал ги най-безмилостно и доставял тухли за къщите на събратята си робовладелци по двата бряга на Теш.

В къщата с колони, която си построил южно от границите на област Сейнт Мартин, нямало нито италиански мрамор, нито испанско ковано желязо — това можели да си позволят само по-богатите плантатори, на които се мъчел да подражава. Но Лабиш насадил дъбове около алеите, а балконите и верандата отрупал с цветя; робите му поддържали нивите и овощните градини безупречно чисти. Макар че не го канели в домовете си, белите го уважавали като бизнесмен и при среща любезно го поздравявали. Това почти му стигало. Почти. Лабиш пратил децата си да учат на север с надеждата, че ще сключат смесени бракове и тъмно жълтеникавият оттенък, който ограничавал амбициите му, ще изчезне от кожата на семейството.

За негово нещастие, когато се задали покрай Теш през април 1863 година, федералните войски не забелязали никаква разлика между него и белите му съседи. Те най-демократично освободили робите му, опожарили нивите, оборите и плевните, смъкнали капаците от прозорците, за да пренасят ранените, а вносните мебели и пианото накълцали за подпалки.

Преди дваайсет и пет години последните възрастни представители на рода Лабиш — съпруг и съпруга — се натъпкаха с уиски и сънотворни, вързаха на главите си найлонови торбички и умряха в колата си, паркирана зад един бар в Хюстън. И двамата бяха сводници. И двамата бяха свидетели във федерален процес срещу нюйоркската мафия.

Оставиха две петгодишни сирачета — еднояйчни близначки на име Лети и Пейшън Лабиш.

Момичетата имаха сини очи и коса с цвят на пушек, преливаща тук-там в тъмно златисто, сякаш нанесено с четка. Щатът им определи за настойница една тяхна леля, пристрастена към морфина, която претендираше, че била *traiture*, сиреч шаманка. Вейчъл Кармауч често предлагаше услугите си да наглежда момичетата или да ги придружава до спирката на ранния автобус, с който посещаваха предучилищната програма в Нова Иберия.

Вниманието му към децата не ни правеше впечатление. Може пък наистина всяко зло да е за добро, казвахме си, а в душата на Кармауч несъмнено имаше кътче, неосквернено от деянията на машините, които грижливо смазваше, чистеше и пренасяше от затвор до затвор. Може би чрез добрината си към децата се опитваше да изкупи всичко останало.

Освен това благополучието им беше грижа на щатските власти, нали така?

В четвърти клас едната от близначките, Пейшън, разказа на учителката, че редовно сънувала един и същ кошмар, а на сутринта се събуждала с болки.

Учителката отведе Пейшън за преглед в Благотворителната болница в Лафайет, но лекарят каза, че ожулванията може да са предизвикани от игри на люлките в парка.

Когато момичетата бяха на около дванайсет години, една лятна вечер ги видях с Вейчъл Кармауч пред сладоледения салон на Визи на главната улици. Бяха с еднакви карираны летни роклички и се различаваха само по панделките. Седяха в камионетката на Кармауч с безжизнено посърнали очи и провиснали крайчета на устните, докато той говореше през прозореца на някакъв негър с работен гащеризон.

— Бях търпелив с теб, момче. Получи парите, които ти се полагаха. Лъжец ли ме наричаш?

— Не, сър, не ви наричам така.

— Тогава лека ти нощ — отсече Кармауч.

Когато едната близначка каза нещо, той я перна леко по бузата и включи двигателя.

Пресякох паркинга до бензиностанцията и спрях край камионетката.

— Извинявай, но какво ти дава правото да удряш чуждо дете по лицето? — попитах аз.

— Мисля, че изобщо не си разбрал какво стана — отвърна той.

— Слез от камионетката, ако обичаш.

— Що не ме хванеш за третия крак? Излизате извън правомощията си, мистър Робишо. Освен това воните на алкохол.

Той изкара на заден ход колата изпод сянката на дъбовете и се отдалечи.

Отидох при Прово и три часа пих на бара, като гледах билиярда и старците, които играеха карти и домино под вехтите вентилатори. Топлият въздух миришеше на талк, засъхнала пот и пресни стърготини по пода.

По някое време попитах бармана:

— Няма ли кой да озапти Вейчъл Кармауч?

— Прибирай се, Дейв — рече той.

Подкарах покрай река Теш на север, към дома на Кармауч. Къщата беше тъмна, но при съседите Лабиш светеше на верандата и във всекидневната. Отбих по алеята на Лабиш и се загледах през двора към тухлените стъпала. Дворът беше хлътнал, обрасъл с диви палмички и осеян с мухлясали орехови черупки. Белите стени на къщата бяха опушени от горенето на стърнища в близките тръстикови ниви. Усещах лицето си горещо и подуто от алкохола. В ушите ми бръмчеше някакъв призрачен звук.

Вейчъл Кармауч отвори предната врата и излезе навън в светлия правоъгълник. Зад него надничаха близначките и леля им.

— Мисля, че насилваш тези деца — казах аз.

— Вие сте обект на жалост и присмех, мистър Робишо — отвърна той.

— Слез на двора.

Лицето му тънеше в сянка, силуетът му се очертаваше в светлия ореол откъм къщата.

— Въръжен съм — каза той, когато пристъпих напред.

Ударих го по лицето с разперена длан. Мустаците му стържеха като шкурка, а устата му остави по кожата ми влажна следа.

Той докосна горната си устна, разцепена от изпъкналите зъби. После погледна кръвта по пръстите си.

— Идвате тук, вмирисан на алкохол и повръщано, а съдите мен, така ли? — попита той. — Седите и гледате, докато аз умъртвявам хора, после ме упрекувате, защото опитвам да се грижа за две сирачета. Вие сте двуличник, мистър Робишо. Махайте се оттук, сър.

Влезе вътре, затвори вратата зад себе си и изключи външната лампа. В задушния мрак усещах лицето си смалено и обтегнато като кожа на ябълка.

Върнах бе към Ню Орлиънс и проблемите си с конните надбягвания и моята тъмнокоса, светлокожа жена от Мартиника, която навремето бе работила по озеленяването в парковата зона, докато аз живеех на един шлеп в езерото Поншартрен и в пиянската си дрямка често сънувах как вятърът от витлата на американски военни хеликоптери привежда високата блатна трева.

Чувах истории за сестрите Лабиш — неприятности с наркотиците; връзки с непрекъснатата върволица от рокери, студенти и сексуални авантюристи; дребни роли в един филм, сниман близо до Лафайет; блусът, който Лети записа в затвора и който остана в класациите две-три седмици.

Когато си лягах вечер, често включвах близначките в молитвите си и дълбоко съжалявах, че бях пиян тъкмо тогава, когато имах шанса да променя живота им. Веднъж сънувах как се свиват една до друга в леглото и чакат да чуят мъжки стъпки в коридора, а сетне тихото скръцване на вратата. Но денем успях да се убедя, че моят провал е само една дреболия сред множеството причини за трагичната им съдба, че чувството за вина е просто поредният симптом на алкохолната мания за величие.

Вейчъл Кармауч бе погубен от дълго потисканите си мечти за признание и слава. Веднъж, докато бил на екскурзия в Австралия, един местен телевизионен журналист почнал да го разпитва за професията му на щатски екзекутор.

Кармауч се отзовал за своите жертви презрително и ехидно.

— Когато влизат в стаята, опитват да се правят на храбреци — казал той. — Но виждам в очите им блясъка на страха.

Оплакал се от факта, че електрическият стол не е достатъчно наказание за хората, с които си има работа.

— Прекалено е бързо. Те трябва да страдат. Също като хората, които са убили.

Зашеметеният журналист не задал повече въпроси.

Би Би Си пое репортажа и го излъчи в Съединените щати. Вейчъл Кармауч остана без работа. Не заради мислите или действията си, а защото ги бе изразил публично.

Той закова прозорците на къщата си и изчезна за дълги години — така и не разбрахме къде. Сетне, през една пролетна вечер преди осем години, се завърнал, смъкнал шперплата от прозорците и се заел да къща със сърп бурените из градината, докато на верандата свирело радио, а върху тухленото барбекю в двора димели свински пържоли. Седнало на ръба на верандата, босоного черно момиченце на около дванайсет години лениво въртяло ръчката на машина за сладолед.

След залез-слънце Кармауч влязъл вътре и седнал да вечеря на кухненската маса. Бил извадил от хладилника бутилка вино, но я оставил неотворена до чинията си. Когато някой почукал на задната врата, той станал от стола и дръпнал мрежата против мухи.

Само след миг лазел по линолеума, а острието на кирка разкъсвало гръбнака и ребрата му, врата и скалпа, оголвало прешлени, пронизвало бъбреци, дробове и едното му око.

Арестували Лети Лабиш в задния ѝ двор, докато изгаряла халат и чифт работни обувки в кофата за боклук и отмивала с градински маркуч кръвта на Вейчъл Кармауч от тялото и косата си.

През следващите осем години тя щеше да използва всички възможни средства, за да отложи деня, когато щяха да я прехвърлят в смъртното отделение на затвора и да я вържат с колани за маса, където някой санитар, или може би дори лекар, да инжектира във вените ѝ препарат, който затваря очите, скована лицевите мускули, спира дихателната система и кара човек да умре в собствената си кожа, без да предаде на наблюдателите какъвто и да било признак за страдание.

Бях присъствал на изпълнението на две смъртни присъди в „Ангола“ чрез електрическият стол. И двете ме отвратиха до

премаляване, макар да бях участвал в задържането и съдебния процес срещу престъпниците. Но далеч по-дълбоко щеше да ме засегне съдбата на Лети Лабиш.

2.

Клит Пърсел все още държеше частно детективно бюро във Френския квартал на улица „Сейнт Ан“ и всяка сутрин закусваше в „Кафе дю Монд“ срещу Джаксън Скуеър. Там го намерих през третата априлска събота — седнал на една сенчеста маса отвън с чаша кафе, горещо мляко и голям поднос мекици, поръсени с пудра захар.

Носеше риза от синя коприна на грамадни червени цветя, барета, бежови панталони и римски сандали. Сгънатото му сако с разпрано нагръдно джобче бе метнато върху облегалката на съседния стол. Клит имаше сресана назад пепеляворуса коса, кръгло ирландско лице и зелени очи, в които винаги трептяха искрици. Ръцете му бяха дебели и корави колкото пожарни кранове, вечно покрити с олющена кожа, защото така и не можеха да помургавеят.

Навремето в Ню Орлиънс навярно не бе имало по-добър следовател от него. Сега издирваше бегълци от съда по поръчка на Ниг Розуотър и Ситния Уили Бимстайн, които държаха бюро за изплащане на гаранции.

— Тъкмо, значи, прибирах Муцката Дотрийв — обясни той, — когато не щеш ли нейният сводник изскочи от гардероба с тесла и без малко да ми накълца гърдите. А пък само преди две седмици бях платил триста долара за тоя костюм.

— Къде е сводникът? — попитах аз.

— Като го намеря, ще ти кажа.

— Разкажи ми пак за Муцката.

— Какво има за казване? Разлепила е из целия хол вестникарски изрезки за Лети Лабиш. Питам я, да не би да си пада по мрачни истории, а тя вика: „Не, просто съм от Нова Иберия“. Тогава казвам: „Да не би там в Нова Иберия знаменитостите ви да са все със смъртни присъди?“. А тя отвърща: „Мий си зъбите по-често, дебелако, а не е зле и да смениш дезодоранта“.

Той лапна една мекица, втренчи се в мен и задъвка.

— За какво я съдят? — попитах аз.

— Проституция и притежаване на наркотици. Разправя, че онзи, дето я арестувал, бил от отдела за борба с порока. Най-напред я изучава, после пъхнал дрога в чантата ѝ. Обещал да свали обвинението за наркотици, ако буца редовно на него и някакъв чиновник от управлението.

— Мислех, че управлението е прочистено.

— Аз също. — Клит избърса устни с книжна салфетка и взе сакото си. — Ела да оставя това при шивача и после ще те откарам до социалните грижи.

— Нали каза, че си я прибрал?

— Обадох се на Ниг да погледне през пръсти. Не ме разбирай погрешно, мой човек. Нейният сводник е Кълъм Чевърстия. Ако Муцката продължи със занаята, онзи отново ще я приклеци.

Спряхме под едно дърво пред жилищата на социалния отдел и тръгнахме през прашната детска площадка към двуетажната тухлена сграда със зелени черचेвета и малка зелена веранда, където живееше Муцката Дотрийв. Минахме край едно замрежено прозорче и Клит размаха длан пред лицето си. Надникна през мрежата, после заудря с юмрук по рамката.

— Пусни водата и отвори предната врата — подвижна той.

— За теб — веднага, шишко — отвърна глас отвътре. — Само недей пак да ми стъпваш на кантарчето в банята, че миналия път съвсем го потроши.

— Ще взема да се хвана на работа в зоопарка — каза Клит, когато минахме на предната веранда. — Не издържам вече.

Муцката ни отвори вратата и влязохме. Беше с рязани джинси и тениска. Имаше много тъмна кожа и гъста лъскава коса до раменете. Очите ѝ бяха колкото десетцентови монети.

— Това е Дейв Робишо — представи ме Клит. — Работи в отдел „Убийства“ на област Иберия. Приятел на Лети Лабиш.

Тя приведе глава настрани, сви устни и зареса косата си с пръсти. Беше с високи токчета и бедрата ѝ изпъваха джинсите.

— Що не вземеш за разнообразие да си размърдаш ума вместо задника? — попита Клит.

— Той какво иска от мен? — заинтересува се тя.

— Защо си събирала онези изрезки за Лети? — попитах аз.

— Бяха за Чевръстия — отговори тя.

— Знаеш ли откъде му е прякорът? — обади се Клит. — Веднъж накълца с бръснач лицето на едно момиче.

— Още те обичаме, шишко — рече тя. — Всички тук страшно си падаме по теб.

— Мразя тая работа — каза Клит.

Лекичко хванах Муцката за лактите. За момент кокаиновият блясък изчезна от очите ѝ.

— Лети Лабиш вероятно ще бъде екзекутирана — подхванах аз. — Мнозина смятат, че това не бива да стане. Знаеш ли нещо, което може да ѝ помогне?

Муцката неуверено нацупи малките си червени устни. В очите ѝ избиха сълзи. Дръпна се и ми обърна гръб.

— Имам алергия — извини се тя. — Затова непрекъснато кихам.

Лавицата над камината беше украсена с червени и сини стъклени свещници. Приведох се и измъкнах от огнището изгоряла вестникарска снимка на Лети. Образът ѝ личеше едва-едва върху полупрозрачната пепел. Откъм вратата полъхна вятър, вестникът се разпадна и литна нагоре в комина като ято сиви молци.

— Магии ли си правила, Муцка? — попитах аз.

— Да не мислиш, че щом работя по гръб, непременно съм тъпа и суеверна? — отвърна тя. После се обърна към Клит. — По-добре си върви, шишко. Заедно с тоя приятел. Вече не си забавен.

В неделя сутринта отидох на литургия с жена си Бутси и доведената си дъщеря Алафеър, после подкарах към дома на Лабиш край реката.

Пейшън Лабиш събираше с гребло листата по двора и ги гореше в ръждив варел. Беше с мъжки обувки, работни панталони и смачкана памучна риза, вързана под гърдите. Чу стъпките ми и се озърна с усмивка. Маслинената ѝ кожа беше осеяна с лунички, мускулестият гръб издаваше дълги години работа на полето. Гледайки приветливото ѝ лице, никой не би се досетил, че всекидневно скърби за сестра си. Но скърбеше наистина и според мен малцина знаеха до каква степен.

Тя хвърли в огъня наръч листа и орехови черупки. Над варела се надигнаха тежки облаци пушек, сякаш вътре гореше влажна сяра. Пейшън размаха стар вестник пред лицето си вместо ветрило.

— Открих в Ню Орлиънс двайсетгодишна проститутка, която май много се вълнува от случая на сестра ти — съобщих аз. — Казва се Муцката Дотрийв. Родом е от Нова Иберия.

— Не съм я чувала.

— А някой си Клъм Чевръстия?

— О, да. Клъм не се забравя лесно.

Тя цъкна с език и пак размаха греблото.

— Откъде го познаваш? — попитах аз.

— Родителите ми търгуваха с дрога. Дълго време и Клъм беше в бизнеса.

Очите ѝ изведнъж изгаснаха, сякаш се взираше в някаква далечна мисъл.

— Какво ти каза онова черно момиче?

— Нищо.

Тя кимна. Очите ѝ бяха все тъй прозрачни и неразгадаеми. После каза:

— Според адвокатите все още имаме шанс във Върховния съд. Всяка сутрин се събуждам и си мисля, че може всичко да се оправи. Нов процес, нови съдебни заседатели, като онези, дето ги показват по телевизията как освобождават изтормозени жени. После слагам кафето на печката и целият ден е пълен с паяци.

Гледах я изотзад как събира листата. Тя спря и се обърна.

— Има ли нещо?

— Не споменах, че Муцката Дотрийв е черна — казах аз.

Тя отметна кичур коса от ъгълчето на устните си. Сред пушека откъм огъня кожата ѝ изглеждаше суха и хладна. Държеше греблото здраво, с вдигнати рамене.

— Какви са шансовете бяло момиче да работи за Чевръстия?

Не отговорих. Тя зарея очи из двора.

— Пак ще се обадя — казах накрая аз.

— Бас държа, че ще се обадиш, хубавецо.

Давах лодки под наем и държах магазинче за стръв край реката близо до остров Ейвъри, южно от Нова Иберия. Къщата, която баща ми бе построил някога от кипарисово дърво, се издигаше на склона над черния път. Върху широката веранда и покрива от ръждива гофрирана ламарина падаше сянката на клонести орехи и зимни дъбове. Лехите отпред бяха засадени с рози, импаиенци, хортензии и хибискус, а в задния двор имахме обор за коня на Алафеър, зайчарник и езерце с патици. От верандата можехме да гледаме между дърветата към малкото бетонно кейче, магазина за стръв и тресавището отсреща. По залез-слънце сгъвах брезентовия навес над кея и включвах наниз електрически крушки, които осветяваха гъсталака от водни лилии и лястовиците, гонещи насекоми около дървените колони. Всяка нощ из небето над залива танцуваха летни мълнии — огромни бели завеси, които безшумно пресичаха стотици километри за броени секунди.

Обичах мястото, където живеех, и къщата, която баща ми бе построил със собствените си ръце греда по греда, а най-много обичах хората в тази къща.

В неделя двамата с Бутси вечеряхме на сгъваема маса под мимозата в задния двор. Гальовният вятър ухаеше на сол и хайвер. Под лъчите на изгряващата луна виждах как се полюшва младата захарна тръстика в нивата на съседа.

Бутси донесе поднос с печени яйца, резени шунка, лук и домати, после наля две чаши чай с лед и сложи вътре по стръкче мента. Косата ѝ имаше цвят на пчелен мед и тя я подстригваше късо отзад. Никога не съм виждал жена с по-красиво лице. То имаше цвят на току-що разцъфнала роза. Когато се любеше или беше ядосана, леко се изчервяваше по шията и бузите.

— Видя ли се днес с Пейшън Лабиш? — попита тя.

— Да — отвърнах аз. — И малко съм разтревожен.

— Защо?

— Клит беше спипал в Ню Орлиънс една проститутка, която събира изрезки за Лети. Попитах Пейшън дали я познава. Тя отрече, но после се изгърва и каза, че онази е негърка. Защо ѝ е да ме лъже?

— Може би просто е предположила.

— Мислиш ли, че цветнокожите имат навика да правят унизителни предположения за хора от своята раса? — попитах аз.

— Много си тактичен, няма що.

— Извинявай.

Тя ме чукна по ръката с лъжицата си. В този момент откъм кухнята долетя телефонен звън.

Влязох и вдигнах слушалката.

— Имам сведения за Клъм Чевърстия — събщи Клит. — След около два часа ще бъде в един бардак в Бейтън Руж. Близо до кръстопътя на Хайланд Роуд и магистралата. Чуваш ли ме?

— Да. Просто съм малко уморен.

— Мислех, че искаш да разбереш нещо повече за онези изрезки.

— Няма ли начин да го спипаме друг път?

— Чевърстия е подвижна мишена — каза той.

Метнах на дясната седалка на камионетката армейския пистолет четирийсет и пети калибър, който си бях донесъл от Виетнам, и подкарах по шосето до Лафайет, после отбих по I-10 през низините край залива Ачафалея. Надигна се вятър, заваля и блатата от двете страни на магистралата заприличаха на матово стъкло. Стърчащите от водата върби и кипариси тъкмо започваха да се разлистват. Вятърът огъваше клоните им и тласкаше вълните из залива срещу колоните на изоставените нефтени платформи. Пресякох придошлата река Ачафалея, която бе заляла горите по двата бряга, после мочурищата останаха назад, магистралата продължи отново през ниви и пасище, а далече отпред се появи мостът през Мисисипи и сиянието на Бейтън Руж.

Минах през града, после завих на изток по Хайланд Роуд, отново излязох в полето и отбих по насипан с мидени черупки път, който водеше към малка горичка. Видях кафявия кадилак на Клит паркиран до бяла бетонна сграда с шперплат по прозорците. Още една кола — нов буик със затъмнени стъкла — беше оставена до групичка занемарени бананови дръвчета. Иззад шперплата на втория етаж се процеждаше светлина. Светеше и в бараката, изградена на покрива над стълбищната шахта.

Сложих си кобура, излязох от камионетката и тръгнах към предния вход. Дъждът бе спрял, но вятърът продължаваше да фучи из дърветата над главата ми. По тъмносинята боя на буика лъщяха грамадни капки.

Чух стъпки по покрива, после мъжки вик и трясък от падането на нещо тежко през клоните.

Измъкнах пистолета от кобура, заобиколих сградата отстрани и погледнах към покрива. Видях как Клит Пърсел се приведе през ръба, погледна надолу и пак се отдръпна.

Върнах се към предната врата, изкачих стъпалата и попаднах в коридор, отрупан с боклуци и паднала мазилка. Светеше само една стая. Вратата беше отворена и видях легло с червени сатенени чаршафи, а до него видеокамера на триножник.

Продължих да се изкачвам към покрива. Излязох върху насипаната с чакъл площадка и видях как Клит сграбчи някакъв негър за яката и колана, засили се към ръба и го метна в короната на близкото дърво.

— Какво правиш? — попитах смаяно аз.

— Снимаха групов секс с две шестнайсетгодишни момичета — обясни Клит. В кобура под мишницата му зърнах синкавочерен револвер трийсет и осми калибър. От задния му джоб стърчеше къса палка. — Чевръстия и неговите приятелчета са се насочили към кинобизнеса. Нали, Чевръст?

Той подритна крака на един мулат, прикован с белезници за пожарната стълба. Мулатът имаше тюркоазни очи, помътнели около ирисите. Сив и сбръчкан белег от изгаряне загрозяваше едната му буза. Косата му беше почти бяла, права като на европейец и късо подстригана; тялото му лъщеше от пот, а ръцете бяха покрити със затворнически татуировки.

— Робишо? — промърмори той, след като се вторачи в лицето ми.

— Защо Муцката Дотрийв събира статии за Лети Лабиш? — попитах аз.

— На нея мозъкът ѝ е в задника. Там му е мястото. Слушай, твоят човек малко се поувлече. Що не вземеш да се намесиш?

— Той не ме слуша много-много — рекох аз.

— Време ти е за полет, Чевръст — обяви Клит. — Само че не съм сигурен дали пак ще улуча онуй дърво.

Той извади револвера от кобура и ми го подхвърли, после се приведе, отключи белезниците и с едно дръпване вдигна Чевръстия на крака.

— Погледни през ръба, Чевръст. Ще си потрошиш кокалите, гарантирам. Последен шанс, мой човек.

Чевръстия въздъхна и вдигна длани пред себе си, сякаш успокояваше неразумен противник.

— Рекох ти бе. Муцката действа самосиндикално. Де да я знам що го прави.

— Грешен отговор, говедо — ревна Клит и хвана с едната ръка колана на Чевръстия, а с другата го стисна за врата.

Чевръстия извъртя лице към мен и в отворената му уста лъснаха златни и сребърни зъби. Дъхът му вонеше на страх и гнили скариди.

— Робишо, името на майка ти беше Мей... По баща... чакай малко... да, Гилъри. Така я знаеха — Мей Гилъри.

— Какво? — сепнах се аз.

Той тревожно облиза устни.

— Тя раздаваше карти и от време на време вдигаше краката. Зад един клуб в област Лафурш. Беше някъде към шейсет и шеста или шейсет и седма година.

Клит ме гледаше втренчено.

— Ей, духач, белята си дириш — подметна той на Чевръстия.

— Натискаха я в една кална локва, додето се удави — каза Чевръстия.

— Удавили са я! Я повтори! — изръмжах аз и посегнах с лявата си ръка към ризата му, а с дясната вдигнах револвера на Клит.

— Онези ченгета бяха продажни — каза Чевръстия. — Работеха за джаканосите. Тя ги видяла да убиват някого. Натиснаха я в калта, после метнаха трупа в реката.

Клит се озова между него и мен, блъсна ме назад и бутна револвера настрани.

— Погледни ме, Жилка! Зарежи! Трай, че ще взема да те халосам, мой човек... Да, точно така. Тъй де, нали бяхме ченгета навремето. Железните невъзмутими близнаци от отдел „Убийства“.

3.

Баща ми беше грамаден, чернокос и неграмотен каджун^[1], чиито кръчмарски побоища представляваха страховита, но и красива гледка. Той отстъпваше до стената в бара на Прово, Слик или Мулата и пердашеше всеки, който дръзнеше да се приближи. Грамадните му юмруци бяхтеха главите на враговете, а ченгетата и служебните биячи се мъчеха да го озаптят с билиардни щеки, столове и палки, преди да е потрошил цялото заведение. Кръв бликаше от раните по главата му и лъщеше по брадата и буйната къдрава коса; колкото повече го удряха, толкова по-широко се усмихваше и подмамваше непредпазливите да пристъпят в обсега на юмруците му.

Такъв бе онзи Олдъс Робишо, когото виждаха да размахва пестници с раздрана риза, а сетне да крачи окован към полицейската кола под охраната на половин дузина ченгета. Но никой не виждаше какво става у дома между него и майка ми, преди той да тръгне по кръчмите, за да дири заместник на непобедимия враг в собствената си гръд.

Майка ми беше пълничка, симпатична жена и работеше за трийсет цента на час в една перачница, където наемаха предимно негърки. Обичаше да се гизди, да носи лавандулова шапчица с колосана бяла воалетка и да обикаля танцовите салони и ресторантите. Докато баща ми лежеше в областния затвор, у дома идваха други мъже и двама от тях предложиха на майка ми достъп до един друг свят, според нея по-добър от онзи, който споделяше със съпруга си.

Ханк беше войник от гарнизона във Форт Полк — висок, загорял от слънцето мъж с червена сбръчкана рана на рамото. Казваше на майка ми, че е от профсъюза на сценичните работници в Холивуд. Сутрин влизаха заедно в банята и през вратата чувах смеха им. После тя излизаше, а той оставаше още дълго и банята се напълваше с пара. Когато влизах да се изкъпя преди училище, вече нямаше топла вода и той ме съветваше да си стопля в тенджерата и да се избърша с влажен парцал на кухненската мивка.

— Мама иска да се къпя във ваната — казах една сутрин аз.

— Както речеш, хлапе — отвърна той. — И като свършиш, избърши хубаво ваната. Не обичам да седя в чуждата мръсотия.

Миришеше на тестостерон, на бръснарски крем и на цигарата, която беше закрепил върху ръба на мивката, докато се решише пред огледалото, препасан с хавлия. Видя, че го зяпам, обърна се и направи боксьорска стойка.

През 1946 година двамата с майка ми заминаха с експреса за Холивуд. На перона тя ме галеше и прегръщаше, сякаш ръцете ѝ можеха да предадат онова, което не се изказва с думи.

— Някой ден ще взема и теб. Обещавам, Дейви. Ще видиш филмови звезди, ще плуваш в океана и ще се возиш на увеселителни влакчета. Там не е като тук, не. Никога не вали и хората имат колкото искат пари.

Когато се върна в Нова Иберия с автобуса — баща ми ѝ беше пратил пари за билет с телеграфен запис — тя ми показва пощенски картички със снимки на холивудските забележителности и плажовете на Малибу, сякаш именно тия вълшебни места бяха изпълвали нейното съществуване в Калифорния, а не някаква мизерна квартира край магистралата в центъра, където една сутрин Ханк я беше зарязал с неплатен наем и празен хладилник.

Завинаги ни я отне друг мъж — слаб, дребничък професионален картоиграч на име Мак. Той имаше кола, носеше мека шапка и двуцветни обувки, а тънкият му мустак изглеждаше нарисуван с въглен по горната устна. Мразех го повече от всички останали. Мак се страхуваше от баща ми и беше жесток, както всеки страхливец. Знаеше как да оскърбява до болка и винаги имаше обяснение, с което да прикрие истинските си занимания, също като човек, който непрекъснато гъделичка малко дете и казва, че не му мисли злото.

Котката беше родила в хамбара, но Мак откри котенцата преди мен. Сложи ги в книжна торба, добави камък за тежест и ги хвърли в потока. Когато се опитах да му попреча, той ме отблъсна с длан и размаха пръст пред лицето ми.

— Повече да не си ме докоснал, щото ще си изпатиш. Тези котета ще пораснат и ще вземат да нападат кокошките като майка си. Ти ли ще купиш билета? Ти ли ще сложиш храна на масата, а?

Един летен ден той и майка ми запрашиха към Морган Сити, където Мак ѝ намери работа в някаква бирария. Видях я едва след много години, когато учех в гимназията и заедно с неколцина съученици отскочихме до едно заведение край пътя за моста Бро. Порутената барака предлагаше евтин хазарт и евтини проститутки, а клиентите уреждаха недоразуменията си в задния двор с ножове и строшени бутилки. Майка ми танцуваше с някакъв пияница до автоматичния грамофон, плътно притиснала корем в слабините му. После забеляза, че я гледам от бара и вдигам ръка да ѝ махна. За момент ми се усмихна безразлично с блестящи от алкохола очи; по лицето ѝ прелетя смътен спомен и веднага изчезна.

Повече не я видях.

В понеделник сутринта шерифът ме викна в кабинета си. Беше с черен раиран костюм, риза на червени и бели райета, ръчно изработен колан и ниски каубойски ботуши. Зеленината в саксии по прозоречния перваз зад главата му блестеше в тесните ивици светлина, проникващи през щорите. Преди да го изберат за шериф, той управляваше фирма за химическо чистене и по душа вероятно бе по-скоро ротарианец, отколкото пазител на закона; но някога се беше сражавал в Първа морска пехотна дивизия и никой не оспорваше способностите и храбростта му, нито какво е дал на страната, макар че сам той никога не говореше за това (освен веднъж, когато имаше сърдечен пристъп, помисли си, че умира, и ми разказа за розови взривове над заснежените хълмове, китайски сигнали в нощта и ледени ветрове, от които пръстите подпухват като червени балони).

Коремът му провисваше над колана и бузите му често се изчервяваха от високото кръвно, но заради изпънатата си стойка винаги изглеждаше по-здрав, отколкото беше в действителност.

— Току-що разговарях по телефона с шерифа на Бейтън Руж — каза той, гледайки бележника пред себе си. — Казва, че снощи някой метнал две черни отрепки от покрива на изоставена сграда.

— Тъй ли?

— Единият има счупена ръка, другият е със сътресение на мозъка. Оцелели, са само защото паднали през короната на близкия дъб.

Кимнах, сякаш не бях наясно накъде бие.

— Отрепките казват, че Клит Пърсел ги изстрелял в орбита — продължи шерифът. — Да знаеш нещо по въпроса?

— Методите на Клит понякога са драстични.

— Най-интересното е, че единият записал номера на твоята камионетка. — Шерифът пак сведе очи към бележника. — Чакай да видим как беше. Записах си точните думи на шерифа на Бейтън Руж: „Кой е казал на твоя детектив, че може да идва в моя район със звяр като Клит Пърсел и да пребива хората?“. Между нас казано, не намерих какво да му отговоря.

— Помниш ли майка ми? — попитах аз.

Той завъртя очи настрани и лицето му стана безизразно.

— Помня я, разбира се.

— На онзи покрив имаше един сводник на име Клъм Чевръстия. Той каза, че видял как убиват майка ми. През 1966 или 1967 година. Не помнеше точно кога. Не е било съществен момент от кариерата му.

Шерифът се облегна назад, наведе очи и разтри с два пръста горната част на носа си.

— Поласкан съм, че ми вярваш дотолкова, та да споделяш такива неща — каза той.

— Хора като Клъм Чевръстия са непоправими лъжци. Той твърди, че две ченгета я удавили в кална локва. Били застреляли някого и майка ми ги видяла. Поне така казва Клъм.

Той откъсна горния лист от бележника, бавно го смачка и го хвърли в кошчето. После попита:

— Искаш ли да ти помогна?

— Не знам.

— Ърнест Хемингуей твърди, че да гониш миналото е скапана работа — каза шерифът.

— А на друго място твърди, че никога не е слушал собствените си съвети.

Шерифът стана от стола и се зае да полива саксиите с шарено чайниче. Излязох и тихо затворих вратата.

В петък си взех свободен ден и подкарах към Ню Орлиънс. Оставих камионетката в покрайнините на Френския квартал и минах

през Джаксън Скуеър и пиратската уличка, после отминах сенчестата тъмнозелена градинка зад катедралата „Сейнт Луис“ и продължих по улица „Сейнт Ан“ към кантората на Клит Пърсел.

Кафявата сграда имаше сводесто фоайе и вътрешно дворче, обрасло с бананови дръвчета. На партерния прозорец висеше надпис „Обедна почивка“. Минах през фоайето и се изкачих на втория етаж, където живееше Клит в едностаен апартамент с балкон откъм улицата. Железните перила на балкона бяха обрасли с бугенвиллии; вечер Клит излизаше там по торбести гащи до коляното, заставаше до саксията с палма и почваше да вдига тежести, пухтейки като добродушен слон.

— Наистина ли смяташ да обвиниш онова ченге от отдела за борба с порока? — попита той.

На масата пред него имаше два разопаковани сандвича с пържени стриди и две картонени кутийки кафяв ориз.

— Не, искам да разбера защо Муцката Дотрийв проявява такъв интерес към Лети Лабиш.

Той седна зад масата и затъкна салфетка под яката си. Загледа ме втренчено.

— Би ли престанал да ме гледаш така? — рекох аз.

— Чувам как ти прещраква в главата, мой човек. Когато нещата не вървят както ти се иска, намираш най-злия бияч в квартала и го ритваш по кокалчето.

— Аз ли го правя?

— Да, струва ми се.

Той отхапа грамаден залък хляб, стриди, маруля и резенчета домати. По устните му трептеше съдържана усмивка.

Понечих да заговоря, но Клит остави сандвича, избърса уста и очите му станаха сериозни.

— Дейв, онзи от борбата с порока е голяма гадина. Освен това за доста колеги от Ню Орлиънс сме по-лоши от лайно във вентилатора.

— Е, тогава на кой му пука, че пак сме тръгнали през просото? — отвърнах аз.

Той въздъхна, наметна лятното сако върху кобура, сложи си баретата и ме изчака до вратата.

Отидохме до Първи участък на улица „Норт Рампарт“, недалече от социалните жилища, но детективът, когото търсехме, някой си Ритър, беше заминал да взима затворник от Мисисипи. Когато Клит излезе на улицата, лицето му беше мрачно, а вратът зачервен.

— Мислех, че ще си отдъхнеш — казах аз.

Той отхапа забелена кожичка от нокътя на палеца си.

— Да беше видял как ме гледат ония вътре. Никога няма да свикна.

— Майната им.

— Заядоха се с теб, защото си честен. Мен пък намразиха, защото си мислят, че не съм. Ама че диванета...

Седнахме в камионетката. Капка пот плъзна изпод баретата на Клит към окото му. Кожата му беше гореща и зачервена. Изпод сакото му долиташе мирис на пот.

— Ти каза, че Муцката трябвало да бута на Ритър и някакъв чиновник от управлението — рекох аз. — Кой е той?

— Един скапаняк от „Връзки с обществеността“. Казва се Джим Гейбъл. Има доста дебели връзки в кметството. Бил е униформено ченге още преди нашето време.

— Значи човек с връзки в кметството е опрял до някаква си уличница?

— Тоя тип си развява байрака от трийсет години. Искаш ли да го прибереш?

— Ти навит ли си? — попитах аз.

Клит се замисли.

— Сега е в отпуск, но си е у дома, в област Лафурш. — Той звучно разтри мазолестите си длани. — Да, навит съм.

Подкарахме на юг от града към река Лафурш, сетне продължихме по щатската магистрала почти до Мексиканския залив. Завихме по черен път през ниви, групи дъсчени къщурки и празни терени сред тръстиките плантации, отрупани с бараки и земеделски машини. Следобедът вече напредваше, вятърът се засили и разлюля захарните тръстики. Слънцето се скри зад облаци, из въздуха миризмата на сол и дъжд се смесваше с вонята на мъртви животни, захвърлени в канавките. Далече отпред, на фона на мътно искрящия залив, се очерта триетажна кафява къща с червен керемиден покрив, обкръжена от палмови дървета.

— Как ченге се сдобива с такава къща? — попитах аз.

— Много лесно, ако се ожениш за алкохоличка със семейна склонност към сърдечните заболявания — каза Клит. — Спри пред онази бакалница. Ще пийна една бира и нещо по-яко. От онзи тип ми призлява.

— По-кратко, Клит.

Спрях пред бакалницата. Той мълчаливо слезе от колата и пристъпи в магазина. Стените бяха от вехти, посивели дъски, под пироните се червенееха ивици ръжда, широката веранда отпред провисваше върху подпори от бетонни блокчета. Наблизо имаше изоставен танцов салон с олющени тухлени стени и стара червено-бяла реклама за бира, надупчена със сачми.

Зад нощния клуб имаше редица бунгала, досущ като едновременни робски бараки. Вятърът продължаваше да се засилва, от време на време ръсеха капки дъжд и из нивите се надигаха облаци прах.

Клит излезе от бакалницата с шишенце бърбън в книжна торба и отворена кутия бира. Отпи от шишето, допи бирата и прибра бърбъна под седалката.

— Позвъних на Гейбъл — каза Клит. — Той рече да заповядаме. Какво ти е?

— Това място... Имам чувството, че и друг път съм бил тук.

— Защото е затънтена дупка, където пеоните се претрепват от работа, а белите богатейт. Също като онуй място, където си израснал.

Не отвърнах. Той присви очи и си пръсна в устата освежител за дъха.

— Чакай само да видиш Джим Гейбъл. После ще те питам дали си виждал друг като него.

Когато минахме през желязната порта към алеята пред дома на Джим Гейбъл, небето бе притъмняло и сиви дъждовни струи прелитаха косо в светлината на лампите, закачени по палмовите дървета. Домакинът ни отвори страничната врата и разкри в усмивка редките си зъби. Беше облечен с бял панталон и спортно сако на сини райета. Главата му изглеждаше прекомерно голяма за тесните рамене.

Той сърдечно стисна ръката ми.

— Много съм чувал за вас, мистър Робишо. Казват, че сте истински герой от войната.

— Клит е герой — възразих аз. — Мен ме изтеглиха още преди да стане напечено.

— Аз бях в Националната гвардия — каза той, придържайки вратата. — Не ни призоваха. Но свалям шапка на хората, които са се сражавали там.

Осветлението в къщата беше слабо, по прозорците висяха червени кадифени завеси; за пръв път виждах толкова хубави мебели от дъбова и кипарисова дървесина. Минахме през библиотека, после продължихме по коридор с книжни лавици по стените и попаднахме в хол с дебели килими, остъклена врата към градината и висок сводест таван като в катедрала. През една странична врата зърнах жена с бяло мъртвешко лице, изпъната върху легло с балдахин. Жълтеникавата ѝ коса се разстилаше по възглавницата като водорасли около камък. Гейбъл затвори вратата.

— Жена ми не е добре. Ще пийнете ли по едно уиски със сода? — попита той откъм барчето, докато сипваше бучки лед във висока чаша. Косата му беше стоманеносива, гъста и лъскава, сресана на път отстрани.

— Пасувам — казах аз.

Клит мълчаливо поклати глава.

— С какво мога да ви помогна? — попита Гейбъл.

— Един сводник на име Клъм Чевръстия се е раздрънкарал за вас — казах аз.

— Тъй ли?

— Разправя, че вие и едно ченге от „Борба с порока“ в първи район проявявате интерес към проститутка на име Муцката Дотрийв.

— Интерес? — повтори той.

— Според Чевръстия сте ѝ предложили избор: или да ви бутне, или да я обвините в притежаване на наркотици.

Гейбъл ме погледна иронично.

— Навремето един от моите хора натисна лицето на Чевръстия върху нажежен котлон. Беше преди петнайсет-двайсет години. Уволних човека. Чевръстия май е забравил. — Гейбъл пийна от чашата и запали тънка пура със златна запалка. — Значи идвате чак от Нова Иберия, за

да разследвате случай на полицейска корупция в Ню Орлиънс, мистър Робишо?

— Мисля, че проститутката разполага с информация, която би могла да помогне по случая Лети Лабиш — казах аз.

Гейбъл кимна и очите му се замъглиха от полуоформени мисли.

— Разправят, че Лабиш била като преродена — рече той.

— Съвършено вярно — отвърнах аз.

— Чудна работа, как тъй все се променят в смъртното отделение. Мене ако питате, Лети Лабиш не заслужава да умре от инжекция. Убила е служител на закона. Смятам, че трябва да умре на електрическия стол, за предпочитане не много бързо.

Клит ме погледна, после се озърна към вратата.

— Много хора не смятат така — казах аз.

— За щастие не съм длъжен да споря с тях — отвърна Гейбъл. — И за да сменим темата, искате ли да разгледате оръжейната ми колекция?

Отново се усмихваше, надянал приветливото изражение като керамична маска, за да прикрие коравосърдечието, дребнавата злоба или някакъв друг дълбок душевен недъг.

— Може би друг път — отказах аз.

Но той все едно не ме чу. Пристъпи към стената и разтвори двойна дъбова врата с големи бронзови дръжки. Стаята отвъд беше пълна със стъклени витрини, по стените висяха исторически и модерни оръжия. Само на едно от махагоновите табла бяха закрепени осем автомата АК-47. На масата под него стоеше грамаден стъклен буркан като от старовремска бакалница, пълен с някаква жълтеникава течност. Гейбъл почука с пръст по капака и предметът вътре се разлюля зад стъклото.

Стомахът ми се сви.

— Глава на виетконговец — обясни Гейбъл. — Братовчед ми я донесе. Той беше в програмата „Феникс“.

— Повече нямаме работа тук — побутна ме Клит.

— Засегнах ли ви? — попита Гейбъл.

— Не се засягаме лесно — отвърна Клит. — Жалко, че не те взеха там, Джим. Беше тъкмо като за теб.

Завъртяхме се да си вървим и едва не се сблъскахме с жената на Гейбъл. Беше с бял копринен халат и сребристи чехли. Подпираше се

на бастун с малък триножник отдолу. Яркото червило и ружът по бузите ѝ напомняха за некадърно наплескана кукла от папиемаше. Жълтата ѝ коса провисваше като царевична свила. Когато я отметна назад с неуверено движение, по слепоочията ѝ затрептяха синкави вени.

— Покани ли господата на вечеря? — обърна се тя към мъжа си.

— Дошли са по работа, Кора — рече Гейбъл. — Вече си тръгват.

— Извинявам се, че не дойдох да ви посрещна. Не усетих кога сте дошли.

— Няма нищо — казах аз.

— Не обръщайте внимание на военните сувенири на Джим. Някои е купил, други са му подарък. Всъщност е кротък човек.

— Да, госпожо — съгласих се аз.

Тя отпусна ръка върху моята. Беше безтегловна като птиче крилце.

— Ще ни бъде много приятно да дойдете пак, сър.

Пръстите ѝ стиснаха моите, а очите ѝ станаха много сериозни.

Когато двамата с Клит излязохме навън, небето бе тъмно и прорязано от дъждовни струи. Миришеше на озон и изхвърлена на пясъка риба. От хоризонта към зенита пробягваха мълнии. Погледнах превитата от вятъра бледозелена тръстика, после далечния кръстопът, където бяхме спрели до изоставения нощен клуб с бунгалата, и изведнъж си спомних кога съм бил там.

— Когато бях малък, майка ми избяга с един тип на име Мак — казах аз. — Веднъж дойде да ме вземе и се настанихме в една от онези бараки зад клуба.

— Зарежи, Жилка — рече Клит.

— Баща ми беше в затвора. Мак работеше като крупие в клуба. Майка ми беше сервитьорка.

— Било е много преди да умре, мой човек. Недей да се тормозиш.

Върнахме се на заден ход по алеята и приближихме предната врата. Спрях камионетката, излязох под дъжда и почуках силно.

След малко на вратата се появи Джим Гейбъл. Държеше пуешка кълка, обвита в книжна салфетка и се усмихваше.

— Забравихте ли нещо?

— От област Лафурш ли сте родом, мистър Гейбъл?

— Да, израснах малко по-нататък край този път.

— Майка ми се казваше Мей Гилъри. Мисля, че е била убита нейде наблизко. Чевръстия казва, че е станало през шейсет и шеста или шейсет и седма година. Спомняте ли си жена на име Мей Гилъри?

На лицето му се появи онова усмихнато, наивно изражение, което всички нечестни хора владеят до съвършенство — с нарочно замъглени очи и леко разтворени устни.

— Ами... не, не помня да съм чувал това име. Мей? Не, сигурен съм.

Качих се в камионетката, върнах на заден ход до шосето и подкарах към кръстопътя.

Клит бръкна под седалката, извади шишенцето и развинти капачката с палец, гледайки как край колата прелитат канавки и тръстикови ниви. Отпи една глътка и запали цигара.

— Недей да пиеш, докато карам — казах аз.

— Гейбъл знае ли нещо за смъртта на майка ти? — попита той.

— Не дрънкай, ами хвърли това шише.

[1] Каджуни — диалектно название на жителите на някогашната френска колония Акадия, преселени в Луизиана. — Б.пр. ↑

4.

В понеделник потеглих към женския затвор в Сейнт Гейбриъл, на петнайсетина километра южно от Бейтън Руж, където изчаках надзирателката да доведе Лети Лабиш в стаята за свиждания. Заварих двама журналисти от църковната телевизия, мъж и жена, да си събират багажа.

— Лети ли интервюирахте? — обърнах се аз към жената.

— О, да. Историята ѝ е трагична. Но и прекрасна — отговори тя. Беше на средна възраст, руса и хубавичка, с дребно, стегнато тяло в розов костюм.

— Прекрасна? — повторих аз.

Тя вдигна лице към мен. В сините ѝ очи трептеше напрегнато желание да обясни.

— Да, от християнска гледна точка. История за опрощение и надежда.

Забих поглед в пода и мълчах, докато двамата си тръгнаха заедно с екипа.

По някое време в стаята влезе Лети със затворнически гащеризон и белезници на ръцете. Надзирателката до нея беше мършава като точилка, румена, с кестенява коса и мускулести ръце като на ирландска перачка. Тя отключи белезниците и разтри китките на Лети.

— Май съм ги стегнала повечко — рече тя. — Добре ли ще ти е тук, скъпа?

— Нищо ми няма, Телма — отвърна Лети.

Лично аз не бих различил Лети от нейната близначка, ако не беше татуираната на шията ѝ роза със зелени листа. Имаха еднаква кожа, еднаква светлокестенява коса със златисти кичури и дори еднакво мощно физическо излъчване. Тя седна зад дървената маса срещу мен с изпънати рамене и скръсти ръце.

— Ще те показват по кабелната телевизия, а? — подхвърлих аз.

— Да, беше много вълнуващо — потвърди. После забеляза изражението ми и добави: — Не одобряваш ли?

— Щом е добре за теб, всичко е наред, Лети.

— Мисля, че са добри хора. Бяха много мили с мен, Дейв. Предаването им стига до милиони домове.

Тогава усетих изгарящия я страх, готовността ѝ да повярва, че някакви готованци и шарлатани могат да променят нейната съдба или поне да се заинтересуват искрено какво ще я сполети, видях ужаса и тревогата, които обгръщат сърцето ѝ като мразовит облак, когато се събужда сутрин с още един ден по-близо до смъртоносната инжекция. Колко време ѝ оставаше? Шест седмици? Не, вече пет седмици и четири дни.

Спомних си кадрите, които показваха Лети на литургия в църковния параклис — първо коленичила пред кръста, после как се надига с умолително събрани над главата ръце. Гледката беше мъчителна. Но аз отдавна бях разбрал, че ако сам не си минал през Гетсиманската градина не бива да съдиш онези, чиято съдба ги тласка нагам.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за една негърка на име Муцката Дотрийв? — попитах аз.

— Какво?

— Познаваш я, нали?

— Може и да съм чувала името, но не помня — каза тя.

— Защо двете с Пейшън не искате да ми се доверите?

Тя се загледа в костеливите си длани. После произнесе:

— Онова, което искаш да разбереш, няма да помогне. Остави го.

Едната ѝ ръка нервно се разтвори и пак се сви върху масата. Дланта ѝ беше златиста, лъскава от пот, ноктите ниско изрязани. Хванах я за ръката.

— Добре ли си?

— Разбира се.

Но не беше добре. Виждах как трептят вените по шията ѝ, виждах побледнелите ноздри. Тя преглътна на сухо, когато отново погледна към мен, като се мъчеше да задържи в очите си прословутия блясък на разкаянието.

— Никой не е длъжен да бъде вечно храбър — рекох аз. — Няма нищо лошо в това да те е страх.

— Не, лошо е. Лошо е, ако си вярващ.

Нямах какво да отговоря. Сбогувах се и излязох навън, където има вятър, зелена трева, слънчеви лъчи и дървета на фона на небето. Знаех колко лесно е да загубиш всичко това.

Когато се прибрах вечерта, Клит Пърсел се подпираше на парапета в края на кейчето, ядеше свински пръжки от книжна торба и от време на време изтръскваше ръце над водата. Червеното слънце залязваше зад дъбовете и орехите в двора, а блатото се изпълваше със сенки и над изсъхналите кипариси кръжаха лешояди.

Слязох на кея и се подпрях до Клит.

— Луната изгрява — рекох аз. — Искаш ли да метнеш въдицата?

— Днес ми се обади Клъм Чевръстия. Казва, че здравата е загазил по наша вина.

Той измъкна с два пръста една пръжка от торбата и я лапна.

— Гейбъл е насъскал ченгета по него, така ли?

— Прибрали го в една килия с някакви типове от Арийското братство. Избили му два-три зъба.

— Кажи му, че ако пропее, ще уредим нещата.

— Той е дребна риба, Дейв. Там е бедата. Би проговорил, само че няма какво да каже.

— Животът е тежък.

— Да, и аз тъй му рекох. — Клит отвори кутия бира и подпря лакти на парапета. Вятърът разлюля бамбука и върбите по брега. — Чевръстия смята, че може да го очистят. Много ти здраве, тъй му рекох, но не бих искал да стане заради мен. Виж какво, Чевръстия все пак е печен. Щом е напълнил гащите от шубе, значи има защо. Слушаш ли ме?

— Аха — промърморих разсеяно аз.

— Джим Гейбъл се е пицисал заради теб. Искан да става шеф на щатската полиция. Помниш ли онова черно семейство, дето го претрепах с пушки преди десет години? В социалните жилища. Мъжът беше издал някакви наркочилъри и те го очистиха заедно с жена му и детето. Чух, че Гейбъл притиснал човека и работата излязла извън контрол.

— Чакай да кажа на Бутси, че съм се прибрал, и после ще изкараме лодката — предложих аз.

Клит дояде пръжките, смачка торбата и я метна във варела за смет.

— Винаги съм се чудил какво е да разговаряш с пън — процеди той.

По онова време губернатор на щата беше един почти двуметров популист на име Белмънт Пъг, израснал в семейство на изполичари от малко градче край река Мисисипи северно от Бейтън Руж — безволеви, неграмотни хора, които продаваха орехи, беряха памук или царевича и нерядко биваха наричани „бял боклук“. Но макар че стояха по-долу от негрите в своята община, те никога не бяха проявявали интерес към Ку Клукс Клан, нито пък лоши чувства към цветнокожите.

С Белмънт ме запозна братовчед му Дикси Лий Пъг към края на петдесетте години, когато бяхме студенти в Сейнт Луис. По-късно Дикси Лий стана най-прочутият бял изпълнител на блус от онова поколение и по слава отстъпваше само на Елвис. Двамата с Белмънт се учеха да свирят на пиано в един и същ негърски бар, само че после на Белмънт му захлопа дъската и реши да прави кариера като проповедник. Пъдеше демони, укротяваше змии и пиеше отрова пред тълпи фанатични селянци из цяла Луизиана. Покръстваше негри и бели бедняци в реки с толкова кална вода, че биха задръстили всяка канализация, а от гъсталаците водни лилии го наблюдаваха алигатори и отровни змии.

Но даренията, които получаваше, бяха твърде оскъдни и затова си изкарваше хляба с разносна продажба на перилни препарати, метли и четки. От време на време спираше в Нова Иберия и ме канеше на обяд в бара на Прово. Беше учил в колежа само една година, но гордо твърдеше, че се самоусъвършенства. Взимаше книги от библиотеките и четеше по половин час сутрин преди закуска и вечер преди лягане. Всеки ден усвояваше по една нова дума от енциклопедията, а за да усъвършенства способностите си за „интелектуално мислене“, правеше всички сметки на ум. Всеки ден вършеше по едно добро дело за другите и както сам казваше „плюс едно добро дело за мен, нали съм тръгнал нагоре“.

За да пести, спеше в колата си, хранеше се по за половин долар в билиардните зали, а понякога се къпеше с градински маркуч зад

църквата петнайсет минути преди проповедта.

После Белмънт откри карнавала на луизианската политика и се почувства като душевноболен, който попада в специализиран парк за малоумни и изведнъж осъзнава, че животът надхвърля и най-смелите му мечти.

Вестникарите го нарекоха „най-хипнотичният южняшки оратор след Хюи Лонг“.

По време на кампанията му за втори губернаторски мандат противниците пръснаха слухове, че Белмънт е пияница и тайно посещава някаква мулатка от Виксбърг, която му родила близнаци. Списание „Тайм“ обяви, че с него е свършено. Бившите му колеги фундаменталисти публично го заклеяха от всеки амвон в щата. Белмънт излезе в едно национално религиозно предаване и опита да се разкае публично. Нищо не излезе.

На Четвърти юли организира в Бейтън Руж политически митинг с барбекю. Раздаваха безплатно бира, печена царевица и пилешко — според злите езици парите за това идвали от участието му в хазартния бизнес в Чикаго и Лас Вегас. Белмънт се изкачи в каросерията на обикновен камион, а оркестърът му засвири песента „Портокалов цвят“. Той пък свиреше на хармоника пред микрофона и изпод каубойската му шапка се стичаше пот. Когато изпълнението свърши, почти нямаше аплодисменти — публиката чакаше да чуе какво ще каже Белмънт Пъг за греховете си.

Той беше с безупречно лъснати червени каубойски ботуши, бял костюм, синя риза и вратовръзка на цветя. За да не се привежда, дръпна микрофона от ниската стойка и го стисна в огромния си юмрук.

Лицето му беше сериозно, гласът омайно сладък.

— Знам, че всички сте чували какво ли не за своя губернатор — каза той. — Няма да ви зальгвам. Дълбоко съм наскърбен. Говоря с болка на сърце.

Помълча и си пое дъх. Коленете му се подгънаха леко, сякаш събираше в гърдите си огромно количество въздух.

— Но сега съм дошъл да ви кажа... Да кажа, че когато и да било, където и да било, който, и да било... — Той енергично тръсна глава и гласът забълбука в гърлото му, сякаш се мъчеше да овладее чувствата си. — Повтарям, който и да било може да заложи на Белмънт Пъг

капан с пиене и жени... — Вече приклепнал, той се ухили от ухо до ухо, и изведнъж изрева: — И, бога ми, няма начин да не го хване!

Публиката изпадна в транс.

Същата седмица цената на маслодайната роза се вдигна и настана икономически подем. Белмънт бе преизбран с впечатляващо мнозинство.

На другия ден късно следобед надникнах през мрежестата врата на магазинчето за стръв и видях черния крайслер на Белмънт паркиран до кея. Самият Белмънт крачеше право към мен. Помощниците му понечиха да го последват, но той ги отпъди с каубойската си шапка, после чукна с нея по бедрото си, сякаш се отупваше от прах. Стори ми се навъсен, с дълбоко хлътнали очи. Той въздъхна, смачка с юмрук горнището на шапката и пак си я сложи точно преди да влезе в магазина. Когато пресече прага, вече пак се усмихваше.

Петнайсет минути по-късно бяхме в едно заливче на километър и половина надолу по течението, сред гъсталак от върби и кипариси. Седнал на кърмата, Белмънт метна въдицата към водните лилии и бавно я изтегли назад през мътната вода. Имаше тясно лице, дълги зъби, светли очи и прошарена коса, провиснала пред очите. Каубойската шапка със сребристо ширитче, която носеше буквално навсякъде, беше безформена и зацапана с петна от пот.

— Интересуваш ли се от Светото писание, Дейв? — попита той.

— Не особено.

— В Стария завет пише, че едва-що слязъл от връх Синай с Десетте Божии заповеди, Моисей избил към двеста човека. Съвсем наскоро Господ му бил говорил от пламтящия храст, но Моисей сметнал за уместно да изтреби тези хора.

— Нещо не те разбирам, Белмънт.

— Подписвал съм смъртни присъди на шест души. Всеки един от тях беше жесток убиец и според мен не заслужаваше милост. Но сериозно съм разтревожен от случая с онази Лабиш.

Аз оставих въдицата на пейката.

— Защо?

— Защо ли? Та тя е жена, за бога.

— Това ли било?

Той пропъди един комар от лицето си.

— Не, не е това. Свещеникът в моята църква я познава и казва, че наистина се е покаяла. Че може би е от малцината избрани да носят Божията светлина. Имам си предостатъчно грехове, та не искам да поемам и вината за смъртта на тази жена.

— Знам как да се измъкнеш.

— Как?

— Откажи да екзекутираш когото и да било. Престани да се занимаваш със смъртните присъди.

Той запокити въдицата си към един кипарис и я загледа как потъва сред водораслите.

— Сигурно и хонорар ще искаш за съвета, а?

— И още как — рекох аз.

— Дейв, аз съм губернатор на този проклет щат. Не мога да се изправа пред цяла зала полицейски служители и да им заявя, че няма да подписвам смъртни присъди, защото се боя за душата си.

— Има ли друга причина?

За момент той извърна лице към сенките. Почеса се по тила.

— Някои хора казват, че може би имам шанс за вицепрезидент. Не е моментът да се разнежвам с престъпниците, особено такива, дето кълцат с кирка държавни служители.

— Не знам какво да ти кажа — отвърнах аз, опитвайки да прикрия разочарованието в гласа си.

Той размаха ръце из въздуха.

— Ще заръчам на службата против комарите да бомбардира това място... Ех, господи, мислех си, че най-сладкото на света са жените и пиенето. От мен да го знаеш, изобщо не могат да се мерят с политическата амбиция.

На следващата сутрин една млада негърка влезе в областното шерифско управление, мина по коридора до кабинета ми и почука с пръст по стъклената врата. Беше облечена с лавандулова пола, бяла блуза и лавандулови обувки на висока платформа. На рамо носеше пеленаче.

— Муцка? — изненадах се аз, отваряйки вратата.

— Преселвам се тук. При леля ми в Лоровил. Трябва да ти кажа нещо — заяви тя, после влезе и седна, преди да отговоря.

— Какво става? — попитах аз.

— Клъм Чевръстия, това става. Разправя, че щял да очисти тебе и дебелака.

— Клит Пърсел ли имаш предвид?

— Дебелакът го опозори на онзи покрив, би го, хвърли приятелите му през дървото. Попитах защо има зъб и на теб. Той рече, че си го изложил пред някакви хора.

— Какви хора?

Тя извъртя очи към тавана.

— Да не мислиш, че ще ми обяснява? Страх го е. Някой му рекъл да разчисти кашата, инак нямало вече да обикаля по улиците. Щом Клъм Чевръстия се е уплашил от някого, не искам да имам нищо общо.

Тя прехвърли бебето на другото рамо.

— Умна жена си, Муцка.

— Затова получавам социални помощи и живея при леля си.

— Онзи ден, когато убиха Вейчъл Кармауч, едно дванайсетгодишно черно момиче въртеше машинка за сладолед на верандата му. Беше преди осем години. Ти си на двайсет, нали?

— Много разсъждаваш. Вземи да спортуваш с дебелака, помогни му да отслабне, намери си някакво занимание, та да не си претоварваш мозъка.

— Какво стана в къщата на Вейчъл Кармауч онази вечер? Защо не ми казваш?

— Той искаше да живее много лошо, това стана. И не получи прошка, защото не я заслужаваше. Мене ако питаш, и на оня свят няма да му простят.

— Ти видя как стана всичко, нали?

— Аз си знам.

— Тормозеше ли те? Затова ли дойде Лети?

Личицето ѝ стана замислено.

— Трябва да ти измисля някакво име. Може би индианско, нещо като човекът, който вечно задава въпроси и не слуша отговорите. Само че май е много дълго, а? Ще си помисля.

— Ха-ха, много смешно — сопнах се аз.

— Тая история не те засяга, тъжни човече. Зарежи я, преди някой да е пострадал. Да ти кажа ли нещо за Чевръстия? Гърмящата змия трака, преди да ухапе. Чевръстия не. Той е левак. Затова прави нещо с дясната си ръка, вади от джобовете едно-друго. Ти гледаш тази ръка, а той се хили и разговаря. Изведнъж лявата му ръка полита насреща ти като змийска глава. Чат-чат-чат. Не те лъжа.

— Ако Вейчъл Кармауч ти е посегнал, ще имаме доказателство, че е посягал на Лети и Пейшън — подхвърлих аз.

— Сега трябва да храня бебето. Предай на дебелака какво казах. Без него вече няма да е забавно.

Тя стана от стола, намести бебето по-нагоре и излезе навън, без да обръща внимание на зяпналите я ченгета в коридора.

Кони Дезотел беше главен прокурор на Луизиана. Когато станеше дума за кариерата ѝ, вестниците винаги споменаваха, че е от работническо семейство и че докато следвала вечерно в Ню Орлиънс, работела в пътната полиция. Завършила с пълно отличие. Не се омъжила и влязла в редиците на онези служители, за които професията е една безконечна стълба към все по-високи нива на успех.

Бяхме се срещали само веднъж, но когато в сряда следобед позвъних в кабинета ѝ в Бейтън Руж, тя се съгласи да ме приеме на другия ден. Също като шефа си Белмънт Пъг, Кони Дезотел държеше на равноправието. Или поне полагаше големи усилия да създаде такова впечатление.

Имаше маслинена кожа и стоманеносиня коса, просветляла по крайчетата от слънцето. Беше облечена в сив костюм със сребърно ангелче на ревера. Когато влязох в кабинета, тя бе праметнала крак върху крак и държеше химикалка над някакъв документ върху бюрото си — досущ като на картинка, изразяваща едновременно власт, спокойствие и енергия.

Но за разлика от изполичаря популист Белмънт Пъг, който беше толкова наивен, че очакваше партиите наистина да се грижат за бедняците, очите на Кони Дезотел оценяваха събеседника най-спокойно, без извинение за нахалството и за факта, че те оглеждат като евентуален противник.

— Срещали сме се преди години, на Марди Гра^[1] — каза тя.

Извърнах очи настрани.

— Да, тогава все още бях полицаи в Ню Орлиънс. А вие работехте в кметството.

Тя се усмихна леко, но очите ѝ се замъглиха, сякаш вече преставах да бъда сериозно събитие в нейния ден.

— С какво мога да ви услужа, детектив Робишо? Детектив сте, нали?

— Да. Научих от информатор, че през 1966 или 1967 година двама полицаи, подкупени от джаканосите, са убили една жена в област Лафурш. Моминското ѝ име е Мей Гилъри.

— От кой отдел са били?

— Информаторът не знаеше.

— Открихте ли официални сведения за престъплението?

— Никакви.

— А трупът?

— Доколкото знам, не е намерен.

— А съобщения за изчезване?

— Няма никакви документи, мис Дезотел.

Тя остави писалката, приведе се напред и зарея поглед в пространството.

— Ще се обадя на властите в област Лафурш. Но цялата работа ми прилича на задънена улица. Кой е информаторът?

— Един сводник от Ню Орлиънс.

— Защо се е разприказвал чак сега?

— Един мой приятел се канеше да го хвърли от покрива.

— А, сега вече става малко по-ясно. Клит Пърсел ли е въпросният приятел?

— Познавате ли Клит?

— О, да. Доста хора настояват да му отнемем детективското разрешително. Всъщност досието му е при мен. — Тя дръпна едно от чекмеджетата и извади папка, пълна с полицейски отчети, дебела разпечатка от Националния център за информация по престъпността и жалби от целия щат. — Я да видим... Убил е свидетел по федерално дело, откраднал бетонобъркачка и напълнил с бетон открит спортен автомобил, разрушил с фадрома вила за половин милион край езерото Поншартрен. Освен това отключил колата на Боби Търл, паркирана до

яхтклуба и уринирал по седалките и таблото. А казвате, че напоследък почнал да хвърля и хора от покривите, така ли?

— Грешка на езика — бих отбой аз.

Тя погледна часовника си.

— Съжалявам. Закъснявам за обяд. Оставете ми телефона си и ако узная нещо, ще ви позвъня.

— Много мило от ваша страна — казах аз.

— Как беше името на жертвата?

— Мей Гилъри. По мъж — Робишо.

— Роднини ли сте?

— Беше ми майка. Тъй че няма да се откажа лесно, мис Дезотел.

Погледът ѝ отново стана пронизващ, сякаш изведнъж бе отхвърлила всичките си предишни преценки за мен.

[1] Марди Гра — денят преди Велики пости, празнуван от французите с карнавали и веселби. — Б.пр. ↑

5.

Като дете Клъм Чевръстия танцувал за дребни монети степ по тротоарите във Френския квартал. Тежките метални пластини, които закрепвал на обувките си, тракали по цимента и отеквали звънко от стените на старите сгради. Знаел само две стъпки, но тракащите подметки го правели част от пейзажа, част от музиката на нощните клубове и стриптийз баровете, а не просто някакво си дрипаво черно хлапе, чиято майка ловяла клиенти по задните улички.

По-късно Клъм Чевръстия решил да стане джаз барабанист. За пръв път попаднал зад решетките в затвора на област Калкасио още преди епохата на гражданските права, когато държали негрите в отделна секция, а белите били на горния етаж. Клъм нямал нищо против. Долу било по-хладно, особено когато валяло и духал вятър откъм езерото. Освен това той не обичал белите, а нощем чувал трясъка на барабани и воя на тромпети и саксофони в заведенията по улица Райън.

Партньорът му по килия бил наркоман и се хвалел, че е свирил на барабани с „Платърс“ и Смайли Луис. Чевръстия бил потресен от факта, че един неудачник с гноясали дупки от игли по ръцете може да превърне палките в неясно петно над барабана.

Наркоманът си бил направил палки от парче счупена щора и показал на Клъм всичко, което знаел. Имало само един проблем — въпреки цялото си желание, Чевръстия не притежавал талант.

Помъчил се да замени липсата на способности и опит с шум и агресивност. Свирил с групи край шосето за аерогарата, блъскал усърдно чинелите и удрял барабаните с телените четки. Но всички музиканти виждали, че е измамник и имитатор.

Завиждал им и ги ненавиждал. Тайничко се зарадвал, когато през 1981 година кокаинът връхлетял Ню Орлиънс като ураган. Чевръстия останал чист — изкарвал си хляба от проститутките, вдигал тежести, пиел течни протеини и всеки ден бягал по осем километра, докато тъпите музиканти дънели рок и се съсипвали с наркотици.

Но и до днес обичал да се прави на музикант. Всяка събота сутрин отивал в магазина за косачки на братовчед си, където в задната стаичка пускал касетка на Крупа, Джо Джоунс или Луи Белсън, блъскал барабаните и си правел записи.

По-късно свидетелите разказвали, че белият мъж, който спрял с пикапа отпред, бил облечен с джинси без колан, тясна бяла тениска и каубойски ботуши, а косата му била сресана като през петдесетте години. Един твърдял, че бил хлапак; двама други му давали над трийсет години. Но при разговора с полицейския художник всички заявили единодушно, че имал бяла кожа, момичешки устни и изглеждал съвсем безобиден. Усмихнал се и поздравил една старица, която седяла и си веела под близкия навес.

Когато звънчето на предната врата звъннало, Чевръстия намалил звука и се провикнал:

— Братовчед ми е в съседната къща.

Но някои диванета просто не слушат.

— Хей, не минавай зад тезгяха, мой човек — рекъл Чевръстия.
— Ама ти глух ли си бе? Собственикът на магазина не е тук в момента.

— Извинявай.

— Нищо де. Стой си там и всичко ще е наред.

— Кога ще се върне?

— Сигурно след две-три минути, както пише на табелката.

— Ти барабанист ли си?

Кратко мълчание.

— За какво си дошъл? — попитал Чевръстия.

— Братовчед ти има голям дълг към Джими Фигата. Трябва да си плати лихвите.

Чевръстия станал от табуретката и пристъпил към тезгяха. По плота лежали вехти градинарски инструменти, грижливо изстъргани, заострени, смазани и боядисани.

— Джими Фигата не е лихвар — възразил Чевръстия. — Той е по тънката част.

— Както речеш. Където ме пратят, там отивам.

— Недей да ми се хилиш, мой човек.

— Добре.

— Хей, дръж си ръката така, че да я виждам — предупредил Чевръстия.

— Предадох каквото трябваше. Сега си тръгвам. Приятен ден.

— Не, чакай. Искам да ти покажа нещо. Това е златна монета от двайсет долара. Обзалагам се на петдесетачка, че мога да я преметна три пъти с връхчетата на пръстите, без да я изтърва. Загубя ли, получаваш и монетата. По дяволите, ето че я изпуснах. Навит ли си, мой човек?

— Петдесет долара? Без да пипаш с другата ръка?

— Точно тъй.

— И ще ми дадеш и монетата?

— Думата ми на две не става. Питай когото щеш.

— Добре, ето тук петдесет долара. Не е някакъв номер, нали?

Чевръстия се усмихнал лекичко и започнал да премията монетата по връхчетата на пръстите си. Златното кръгче се превъртало като живо. В същото време лявата му ръка плъзнала под тезгяха, където братовчед му бил заковал кобур с револвер трийсет и осми калибър. Чевръстия усетил с длан набразденото дърво и гладката стомана на дръжката.

— Ей, пак я изтървах! Голям късмет имаш, братче! — възкликнал той и измъкнал револвера.

Планът бил добър. Досега винаги му носел успех, нали така? Защо не минал сега?

Умът му не схващал какво се е случило. Току-що златната монета паднала от връхчетата на пръстите му, подскочила върху тезгяха и се търкулнала със сухо тракане. Но навлекът не я гледал. Просто си стоял тъпо ухилен — все същата високомерна, презрителна, бяла усмивка, която Чевръстия бил гледал цял живот. Усмивка, която му казвала, че е дресирана маймунка, копеле на курва от задните улички.

Искал да пъкне цевта в устата на тоя досадник и да му пръсне черепа като презрял пъпеш.

Но имало нещо нередно, макар че не можел да го проумее — също като в сън, когато внезапно виждаш и най-мрачните кътчета на съзнанието си, но щом се събудиш, всичко изчезва. Лявата му ръка не искала да действа. Усещането за хладна стомана и набраздено дърво било изчезнало от дланта му. Чувствал се по-лек от едната страна и губел равновесие, сякаш подът се накланял под краката му. Той затворил очи и отново видял цялата сцена върху червения фон на клепачите. Видял как натрапникът грабва от тезгяха мачетето, което

братовчед му бил наточил като бръснач, после замахва и тежкото острие с лекота срязва плът, кости и сухожилия.

Чевръстия се втренчил в падналия револвер и отсечената ръка, която сякаш се мъчела да сграбчи златната монета върху тезгяха. От уредбата долитал гласът на Луи Прима и Чевръстия си спомнил как като малко момче прекъсвал танца, за да хване монетите, които не улучвали картонената кутия и се търкаляли по тротоара.

— Трябваше да е чист удар — казал натрапникът. — Така работя аз. Сам си си виновен.

Той бързо минал зад тезгяха и повалил Чевръстия на пода. Прекрачил го, размазвайки кръвта му по пода с каубойските си ботуши, извадил пистолет, привел се и натиснал спусъка. Но пистолетът само щракнал и не гръмнал.

Убиецът изхвърлил засеклия патрон, после доближил дулото на два пръста от челото на Чевръстия и закрил лицето си с длан, за да се предпази от пръските.

— Ти си свързан с майката на Робишо — изрекъл високо Чевръстия. — Имаш момичешки устни. Кожата ти е като мляко. Никога не си работил на открито. Висок си метър и осемдесет. Гаден скапаняк си, претрепваш човек за едното нищо.

— За последното имаш право — казал онзи.

Странно колко силно гърми пистолет двајсет и пети калибър. Два изстрела и ушите ти писват за цял час. Убиецът взел от пода празната гилза и засеклия патрон, свалил оплисканата с кръв тениска, избърсал дръжката на мачетето и тръгнал към пикапа с тениска в ръката.

Но нещо не му давало мира. Какво? Върнал се вътре, ритнал касетофона и го смачкал с крак. Безпокойството продължавало да го мъчи. Какви били онези приказки? Момичешки устни? Ами онова, за нечия майка? Кой го знае, може да е бил побъркан, тъпият сводник. Напоследък смахнати се срещали под път и над път. Е, поне този тук нямало вече да дрънка.

Глухата старица отвън му махнала с ръка, докато той подкарвал пикапа, захапал гребенче между зъбите си.

6.

В понеделник сутринта един ветеран от отдел „Убийства“ на име Дейна Магели дойде в кабинета ми и пусна касетата, измъкната от строшения касетофон в магазина за косачки. Магели имаше черна, късо подстригана коса, мургава кожа и тънки мустаци. Все още ходеше по три пъти седмично да играе хандбал в Атлетичния клуб на Ню Орлиънс. На бюрото ми лежаха разпръснати снимки от местопрестъплението и словесен портрет на извършителя.

— Защо Чевръстия казва, че убиецът е свързан с майка ти? — попита Магели.

— Чевръстия казва само Робишо — възразих аз. — Не споменава малкото име. Защо смяташ, че имам нещо общо?

— Двамата с Клит Пърсел сте ходили в Първи участък да разпитвате за него.

— Той ми каза, че през шейсетте години видял две ченгета да убиват майка ми.

— Разбирам — кимна Магели и очите му станаха безизразни. — И какъв извод следва?

— Че може би виновниците са пратили онзи да очисти Клъм Чевръстия.

— Кои биха могли да са те?

— Каж ми, та да ти кажа — отвърнах, без да го гледам в очите.

Магели беше облечен с бежово спортно сако и кафяви памучни панталони. Приведе се напред и опря лакти върху бюрото ми.

— Ти си добро ченге, Дейв. Винаги си бил. Просто не ти провървя. Доста момчета биха искали да те видят отново в отдела.

— Ами Пърсел?

— Пърсел беше кофти ченге.

— Цялото управление беше кофти — казах аз.

— Вече не е. Може още да са останали тук-там нечестни типове, но новият шеф прогони най-гадните, а някои вкара направо в затвора.

— Накъде биеш, Дейна?

— Не ти препоръчвам да си уреждаш личните сметки в Ню Орлиънс.

— Е, човек никога не знае накъде ще му тръгне — вметнах аз.

— Не очаквах подобен отговор от човек с твоя опит.

— Оплачи се на старата ми шапка.

Но Магели не ме слушаше.

— Търсихме убиеца из компютрите по всички възможни начини — каза той. — Нищо. Прилича ми на типичен социопат, но или няма сведения за него, или ние не можем да ги открием.

— Мисля, че е новак — рекох аз. — Сега започва и иска да се представи пред някого. Беше искрено разстроен, че не е направил чист удар. Но вършеше всичко както трябва, докато не се върна да смачка касетофона. Знаеше, че е изтървал нещо, но беше превъртял и не можеше да се сети какво. Затова строши касетофона, а лентата остави за нас. Той е амбициозен нов играч и кръвта му все още не е станала на вода.

Магели разтърка брадата си с два пръста.

— Викнах един лингвист да прослуша записа. Казва, че акцентът е горно южняшки, от Тенеси или Кентъки. Човекът е образован, поне в сравнение с отрепките, които обикновено прибираме. Смяташ ли, че е от мафията?

— Не — отвърнах аз.

— Защо?

— Защото сбърка. Всички знаят, че Джими Фигорели не е лихвар, а сводник.

Магели се усмихна.

— Върни се да работиш при нас — покани ме той.

— Ако вземете и Пърсел. Ще изкарате двойна печалба.

— И да се съгласим, няма да дойдеш, нали?

Загледах се настрани и побързах да сменя темата.

— Има и друга възможност. Клъм Чевръстия смяташе, че човекът е пратен от убийците на майка ми. Но това не доказва нищо. Доста хора биха желали да пият шампанско на гроба на Клъм.

— Клъм беше безмилостен боклук, но по-хитър сводник не съм виждал — възрази Магели. — Той знаеше кой му праща наемен убиец. Ти също знаеш.

Той насочи показалец към мен, после стана и излезе.

Тъкмо влизах да обядвам при Виктор на главната улица, когато до тротоара спря кафявият кадилак на Клит Пърсел с щръкнали от задния прозорец въдици за океански риболов. Клит не признаваше друг модел, освен кадилак. Сегашната си кола бе купил от един погребален агент, който пък я имаше от близките на някакъв нещастник, извършил самоубийство с активната помощ на мафията. Едрокалибреният куршум със стоманен връх бе продупчил покрива. Клит изстърга с пила назъбените краища, запълни дупката, заглади я и напръска отгоре със сив грунд, тъй че на покрива се оформи петно, сякаш някое хлапе току-що бе метнало фойерверк върху него.

— Какво търсиш тук? — попитах аз.

— Трябваше да се измъкна за малко от Ню Орлиънс. Онзи Магели вчера цял ден ме разпитва кой е претрепал Клъм Чевръстия. Сигурно си въобразява, че знам за всички престъпления в града и околностите.

— Обикновено знаеш.

— Благодаря. Дай да си вземем нещо за хапване и да излезем в парка. Искам да поговорим, мой човек.

— За какво?

— В парка ще ти кажа.

Поръчахме си пържен сом, зелева салата и кафяв ориз, после подкарахме по улица „Бърк“ и прекосихме река Теш по подвижния мост. Ръсеха редки капки дъжд. Клит спря кадилака до един от навесите за пикник между дъбовете в градския парк и двамата седнахме да обядваме под тенекения покрив. Въпреки цялото си непоносимо държание, Клит бе по душа проповедник, устремен на всяка цена да спасява приятелите си от неприятности, независимо дали го искат, или не. Зачаках го да започне с проповедите.

— Ако няма да проговориш, поне престани да ме гледаш така — казах накрая.

— Нали го знаеш онзи Магели от „Убийства“? Чул, че се ровиш около смъртта на майка си. Мисли, че може да подгониш някого.

— Не ми пука какво мисли.

— Според мен той е прав. Ще мълчиш и ще се мотаеш насам-натам, ще тормозиш хората и когато решиш, че знаеш достатъчно, ще

претрепеш някого.

— Не е в мой стил, драги. Затова ще постоя в града известно време.

— Рано сутринта отскочих до Пейшън Лабиш.

— Защо?

— Защото не съм сигурен, че убийството на Клъм Чевръстия е свързано със смъртта на майка ти. Онези скапани политици от Бейтън Руж искат да екзекутират Лети Лабиш, та да приключат със случая и отново да лапат спокойно парите на данъкоплатците. А ти все мътиш водата, като се започне от онзи момент, когато накара Клъм Чевръстия да лапне пищова на онзи покрив.

— Аз ли?

— Добре де, и аз ти помогнах мъничко. А онази Пейшън е дупе и половина, нали? Има ли си някого?

— Защо не си мериш думите, като говориш за жени?

— Compliment беше. Както и да е, прав си, тя крие нещо. Кое то е пълна безсмислица. Какво могат да загубят в момента тя и сестра ѝ?

Поклатих глава.

— Мисля, че трябва да започнем с наемния убиец от записа.

— Нека ти задам един въпрос. Помниш ли Джак Абът, дете избяга преди няколко години от затвора в Юта? Къде отиде, след като закла онзи келнер в Ню Йорк?

— В Морган Сити.

— Какво повече да ти кажа? — рече Клит. — Великите умове мислят еднакво. Вече се обадох тук-там.

Той се ухили и избърса устни.

Но не ми се вярваше да намеря убиеца на Клъм Чевръстия в Морган Сити, макар да знаех, че мястото предлага идеално скривалище за беглец сред армията от нископлатени работници на риболовните кораби и крайбрежните нефтени платформи. Клит не бе чувал записа с думите на Чевръстия, че убиецът има кожа като мляко и никога не е работил на открито. Освен това смятах, че по-скоро се стреми да ме наглежда, отколкото да ми помогне в разследването. В края на работното време той дойде да ме вземе, очаквайки, че заедно ще потеглим към Морган Сити.

— Днес не мога — казах аз.

— Защо?

— Имам си работа у дома.

— Тъй ли? — Клит стоеше насред кабинета ми с калната барета, провиснал над колана корем и незапалена цигара в устата. Метна цигарата в кошчето. — Повече няма да запаля тая гадост. Слушай, Жилка, защо ме будалкаш?

— Ела да вечеряш с нас.

— Не, след час имам среща с един пенсиониран мошеник. Идваш ли?

— Крадец ли?

— По-сериозно. Бил е съгледвач на две групи наемни убийци от Маями и Ню Орлиънс.

— Не ме интересува.

— Къде смяташ да търсиш сведения, в библиотеката ли?

Не отговорих.

— Дейв — настоя той, — ако искаш да напусна града, просто кажи.

— Дай да отложим разговора за утре.

— Ти отлагай каквото си искаш. Аз отивам да се видя с онзи тип. Ако не искаш да чуеш какво съм узнал, ще си трая.

Той затръшна вратата зад гърба си, но разпаленият му гняв сякаш остана в стихналия кабинет.

Същата вечер тъкмо сядохме с Бутси и Алафеър около масата в кухнята, когато чух как чакълът отвън хрущи под гумите на тежка кола. Алафеър стана и надникна през прозореца. Тя вече бе гимназистка и сякаш изобщо не помнеше гражданската война в Салвадор, която я доведе тук като нелегална емигрантка, нито пък деня, когато я измъкнах от потъналия разбит самолет. Черната ѝ коса беше вързана зад тила със син шал и когато се надигна на пръсти, за да вижда по-добре през щорите, изотзад изглеждаше поне с десет години по-голяма.

— Някой е дошъл с лимузина — каза тя. — Има и униформен шофьор. Сваля страничното стъкло. Стара жена е, Дейв.

Излязох през задната врата, заобиколих къщата и се приближих до лимузината. Беше бяла, с много тъмни стъкла, а шофьорът беше с черен костюм, фуражка и вратовръзка. Странно, гледаше настрани, сякаш не искаше да ме вижда.

През отвореното задно стъкло на лимузината видях съпругата на Джим Гейбъл с бяла рокля и ръкавици да пие искрящо бургундско от кристална чаша с дълго столче. Падащите през дърветата последни слънчеви лъчи придаваха на кожата ѝ руменина, каквато не притежаваше. Когато ми се усмихна, устата ѝ беше мека и сбръчкана. Как се казваше? Корин? Коринда?

— Мика, отвори вратата на мистър Робишо да се качи — заповяда тя на шофьора.

Той слезе и отвори задната врата, продължавайки да извърща лице. Щом се настаних върху кожената седалка шофьорът се отдалечи към малкия кей. Над реката прелетя ято бели чапли с порозовели от залеза криле.

— Как сте, мис Кора? — осведомих се любезно аз.

— Не издържам вече да стоя сама, докато Джим е в града. — В гласа ѝ трепна горчива нотка. — Затова накарах Мика да ме повози из вашата красива местност. Ще ми направите ли компания за чаша бургундско, мистър Робишо?

Докато я слушах, изведнъж осъзнах, че подчертаният южняшки акцент ту изчезва, ту пак се появява, макар че виолетовите ѝ очи си оставаха все тъй сърдечни и искрени.

— Не, благодаря — отвърнах аз. — Да ви поканя ли на вечеря?

— Май се натрапвам. Правя го понякога. Нали разбирате, липсва ми публика.

Тя се вгледа в лицето ми да види дали проумявам намека. Не го проумявах.

— Публика? — повторих объркано аз.

— Тази моя суетност... Въобразявам си, че всички на света се интересуват само от стари филми.

Тя отвори един албум и прелисти няколко дебели страници, облепени гъсто със статии и черно-бели снимки. Пак прелисти и видях потресаваща цветна фотография на жена с дълга руса коса по черна

нощница, изтегната съблазнително на диван с ръка зад главата. Очите ѝ бяха виолетови, яркочервените устни мамеха за целувка.

— Вие сте Кора Перес — познах я аз. — Филмовата звезда. Гледал съм ви с Пол Муни.

— Кариерата на Пол тъкмо приключваше. Чудесно се работеше с него. Знаеше колко съм нервна и неуверена, затова всяка сутрин ми носеше цветете на снимачната площадка.

— За мен е чест да ви познавам, мис Кора — наклоних почитателно глава аз. Все още се питах защо е дошла. Озърнах се към кухненския прозорец, зад който се виждаха силуетите на Алафеър и Бутси.

— Не бива да ви задържам — каза тя и леко докосна ръката ми. — Понякога просто се нуждая някой да ме успокои, че не съм невменяема.

— Моля?

— Обявена съм за такава със съдебно решение. Не е много ласкателно, разбира се. Но може и да са прави. Как да докаже човек, че не е невменяем? Отрицателно твърдение просто не се доказва.

— Изобщо не ви смятам за невменяема, мис Кора. Според мен сте изключителна личност.

— О, вие несъмнено сте твърде мъдър човек, мистър Робишо.

Очаквах да каже нещо повече и да обясни присъствието си или тревогата, която витаеше около нейните думи, но тя премълча. Ръкувахме се и аз излязох от колата, което несъмнено бе сметнато от шофьора за сигнал да се приближи откъм кея. Докато вървеше към лимузината, той прихлупи ниско фуражката си и се престори на много заинтересуван от неравния път и околните дървета и храсти.

— Опитайте се да не гледате Мика — каза мис Кора. — Той има деформация на лицето. Джим го нарича Циклопа, макар че не му позволявам да използва прякора в мое присъствие.

Още преди тя да довърши, Мика завъртя глава към светлината и аз зърнах гъбестия кожен израстък върху дясната страна на лицето му като чиле пурпурна прежда, което се бе втвърдило, закривайки окото и разтягайки бузата, така че оголваше част от зъбите.

Извърнах очи настрани и се загледах през стъклото в лицето на мис Кора.

— Довиждане, мис Кора.

— Заповядайте някой път на гости — отвърна тя. — Моля ви. Много ме впечатлихте, сър.

Върнах се в къщата и седнах на масата с Алафеър и Бутси.

— Коя беше тази? — попита Бутси.

— Артистичното ѝ име е Кора Перес — казах аз. — Била е холивудска звезда в края на четирийсетте и началото на петдесетте години.

— Сещам се. Къде се запозна с нея?

— Двамата с Клит трябваше да проверим един тип на име Джим Гейбъл. Клит казва, че Гейбъл се оженил за нея заради парите ѝ. По онова време смятали, че е болна от рак.

Бутси наведе очи към чинията си и взе вилицата. Косата ѝ имаше цвета на пчелен мед и се полюшваше от нахлуващия през прозореца вятър.

— Нещо нередно ли казах? — попитах аз.

— Не, нищо — отвърна тя. После лапна с връхчето на вилицата съвсем малко храна и продължи да гледа чинията.

Тази вечер в леглото Бутси постави ръка на челото си и се загледа в тавана. На изток луната изгряваше и перките на вентилатора върху прозореца хвърляха сенки по тялото ѝ. Докоснах я по рамото, тя се завъртя към мен и отпусна глава под брадичката ми. Плъзнах пръсти надолу и усетих гладкото ѝ бедро. Но тя бе скръстила ръце и не реагира както друг път.

— Какво има, Бутс? — попитах аз.

— Онзи Джим Гейбъл, за когото спомена... бил ли е някога полицай в Ню Орлиънс?

— Все още е полицай. Поддържа връзка с кмета.

— Някога го познавах — каза тя.

— О?

— След като убиха втория ми съпруг.

Не каза нищо повече. Рядко говореше за предишните си бракове. Знаех, че първият ѝ съпруг е бил пилот на хеликоптер по нефтените платформи и катастрофирал над океана. Вторият обаче беше Ралф

Джакано, племенник на Диди Джи — гангстер, който пъхаше ръцете на враговете си в аквариум, пълен с пирани, а някои хора смятаха и че е замесен в убийството на президента Кенеди. Племенникът Ралф беше изпаднал комарджия, който пропиля всички пари на Бутси, а отгоре на това опита да се мери с колумбийците и в крайна сметка бе направен на решето заедно с любовницата си на паркинга пред хиподрума в Хайалея.

— Какво ще кажеш за Джим Гейбъл? — попитах аз.

— Той дойде у дома доста след убийството на Ралф. Беше включен в специален екип за следене на мафията. Започнахме да се срещаме... Не, не искам да си кривя душата. Имахме връзка.

Лежеше неподвижно, притиснала към мен сгънатите си колене. Усецах дъха ѝ върху гърдите ми.

— Разбирам — казах аз.

— Не обичам да крия от теб.

— Било е много отдавна — отвърнах. Мъчех се да говоря спокойно, без да обръщам внимание на обтегната кожа по лицето и игличките в гърлото ми.

— Да не би да те е яд на Гейбъл, защото Клит казва, че е опортюнист? — попита тя.

— Той държи глава на вьетнамски войник в буркан с формалин. Каза, че би искал да види как Лети Лабиш умира бавно на електрическия стол. И според мен лъже, че не знае нищо за смъртта на майка ми.

Бутси полежа съвсем неподвижна в мрака, после се отдръпна настрана и впери поглед в тавана. Седна на ръба на леглото с гръб към мен и дълго остана така. Посегнах да я докосна, но тя протегна ръка назад, взе си възглавницата и отиде в хола.

7.

Следващия следобед Клит влезе в кабинета ми малко преди края на работното време.

— Онзи тип се казва Стив Андрополис — съобщи той. — Работил е за джаканосите, а също така и на свободна практика в Маями, докато там беше ничия територия. Помниш ли го?

— Смътно.

— Снощи бях сбъркал адреса. Той прие да се видим отново довечера. Голям боклук, Жилка, но е цяла съкровищница от сведения.

— И защо му е да ни помага?

— Задлъжнял е четири бона на Ситния Уили Бимстайн. Уредих му един месец отсрочка.

— Добре ми звучи, Клитъс — казах аз.

Той се усмихна и лапна ментов бонбон.

Докато карахме на юг към Морган Сити, вечерта захладня и лъчите на залеза обагриха в тъмнорвено облаците над залива. Човекът на име Стив Андрополис ни чакаше в дъното на една закусвалня на платформа над водата. Пред него имаше полупразна бутилка бира и бяла чиния с пържени скариди. Загрубялото му лице ми заприлича на стара бейзболна топка. Беше с ново спортно каскетче, яркожълта риза, сиви панталони и кафяви мокасина, сякаш искаше да мине за пенсионер от Флорида, но го издаваха едрите костеливи ръце, избелялата татуировка на гола жена и малките свински очички, които не изпусаха нищо наоколо.

Когато Клит ме представи, аз не му протегнах ръка. Неговата увисна за миг във въздуха, после човекът леко разтвори устни и избърса ъгълчетата им.

— Познавам ли те? — попита той.

— От едно време. Със съдебно решение те бяха пратили на колективно превъзпитание във Френския квартал. Ти задигна двеста

долара от касата на групата.

Андрополис се завъртя към Клит.

— Каква е сделката?

— Няма проблем, Стив — каза Клит. — Просто искаме да знаем какво си чувал за онзи тип, дето очисти Клъм Чевърстия.

— Името му е Джони Ремета — отговори Андрополис. — От Мичиган. Казват, че бил много способен.

— Много способен? — повторих аз.

— Тук май има ехо — рече Андрополис.

— Нещо не пасва, Стив — каза Клит. — Онзи, когото търсим, е тъпанар.

— Питайте кое е новото момче, казах ви. Изпълнявал е поръчки за големите риби по Крайбрежието, май е направил два-три удара в Хюстън. И няма полицейско досие.

— Къде е сега? — попита Клит.

— Онзи, дето дупчи глави ли? Той не е като другите хора. Щом очисти някого, вдига си задника и отива на посещение в Дисниленд.

Докато говореше, Андрополис непрекъснато се озърташе към мен.

— Той защо ме гледа така? — обърна се той към Клит.

— Жилката просто внимава. Нали, Дейв? — рече Клит и ме погледна втренчено.

— Точно така — потвърдих аз.

— Нещо друго интересува ли ви? — попита Андрополис.

— Май си спомних и други неща за теб, Стив — казах аз. — Не бяха ли те включили в програмата за защита на свидетели? Какво стана с онази сделка?

— Как тъй какво стана?

— Ти беше един от онези, дето накиснаха Диди Джи. Но очевидно федералните вече не те защитават.

— Защото онзи проклет чувал с черва взе, че се гътна от рак — отвърна той. — Чух, че не му намерили подходящ ковчег, та трябвало да го погребат в сандък от пиано.

— Отдавна ли се знаеш с фамилията Джакано? — попитах аз.

— Да, познавах Диди още когато си носеше окървавено каскетче на задната седалка.

— Чувал ли си някога как две ченгета пречукали някаква жена в област Лафурш през шейсетте години?

Андрополис стрелна поглед навън през прозореца, сякаш оглеждаше много внимателно цветовете на облаците. Слънцето вече залязваше и в калната вода под колоните се плискаха вълнички от един минаващ шлеп.

— Да, помня — каза той. — Май беше курва, а?

— Аха, и Чевръстия казваше същото — отвърнах аз. Бях притиснал ръце една върху друга и усещах как се обтяга кожата на безизразното ми лице.

— Тя знаеше нещо за тях. Само това помня.

— А имена? — попитах.

— Не, нищо не знам.

— Но си сигурен, че е била курва, така ли? Нали така я нарече?

— Имаш ли нещо против думата? — попита той.

— Всъщност не — казах аз, после извърнах очи и се почесах по челото.

Андрополис махна на келнера да донесе още една бира, след това каза:

— Трябва да пусна една вода.

Клит се приведе към мен.

— Стига си тормозил човека.

— Той знае повече — отвърнах.

— Той е отрепка. Радвай се, че измъкна и толкова. Нали получихме името на убиеца.

— Извинявай — казах аз и станах.

Влязох в мъжката тоалетна след Стив Андрополис и дръпнах резето. Помещението бе малко, горещо и зловонно, с дървена кабинка около тоалетната чиния. Бръкнах под сакото и измъкнах пистолета от кобура. Заредих патрон в цевта.

Заставах пред вратата на кабинката и я отворих с ритник. Андрополис тъкмо се загащваше, когато вратата го блъсна в гърба и го отметна към стената. Той опита да я блъсне към мен, но аз ритнах отново, по-силно. Горната панта се изкърти и вратата го притисна свит върху тоалетната чиния. Хванах се с лявата ръка за ръба на кабинката и заблъсках с крак, забивайки в лицето му остри парчета разцепен шперплат.

После блъснах вратата настрани и насочих пистолета към устата му. Трийсетсантиметрово парче шперплат с три ръждиви гвоздеа остана приковано към бузата му.

— Искам да ти се извиня, Стив. Одеве излъгах. Имам нещо против думата курва. Много ме дразни, когато някакво си дрисливо недоносче нарича така покойната ми майка. Логично ли ти звучи, Стив?

Той болезнено присви очи и издърпа пироните от бузата си.

— Чувал съм за теб, смахнато копеле. Какво мога да знам за майка ти? Аз съм съгледвач. Никога през живота си не съм убивал.

— Казвай кой я уби, Стив, инак до десет секунди мозъкът ти ще плисне в кенефа.

Той понечи да стане на крака. По бузата му се стичаше струйка кръв.

— Майната ти — промърмори и заби юмрук в слабините ми.

Коленете ми се подгънаха, болката се надигна от слабините като сив балон с червеникави жилки, изтегли всичкия въздух от дробовете ми и се разля към ръцете. Залитнах и се облегнах на стената с треперещи прасци, а зареденият пистолет се търкулна до мен.

Андрополис изби мрежата на прозореца, стъпи на перваза и скочи навън. После се втренчи в мен на фона на пурпурния залез.

— Знаеш ли какво ще ти кажа за майка ти? — просъска той. — Надявам се да не е станало както си мисля. Дано да са я измъчвали.

Сетне изтича през плитката кална вода към далечната групичка върбови дървета. В слънчевото сияние водните пръски около краката му имаха същия кехлибарен блясък като уиски, което се плиска в дебела бирена чаша. Прицелих се точно в средата на гърба му и усетих как пръстът ми се стяга върху спусъка.

Клит Пърсел изби резето с един удар на мощното си рамо.

— Какво правиш, Дейв? — попита смаяно той.

Отпуснах чело върху лактите си, затворих очи и усетих как пулсът тътне в ушите ми, а изпод мишниците ми се надига кисела миризма на оцет.

Следващия следобед отскочих с колата до къщата на Лабиш край реката. Едно черно хлапе поливаше азалиите отпред и от него узнах, че

Пейшън е в кафе-бара, който държеше край Сейнт Мартинсвил. Подкарах към бара — зелена постройка с плосък покрив, ръждиви мрежи по прозорците и големи вентилатори над дансинга. Натрошените мидени черупки на паркинга блестяха ослепително под слънчевите лъчи. Влязох през страничната врата и прекосих дансинга към бара, където Пейшън развиваше фишеци дребни монети и ги изсипваше в чекмеджето.

В отсрещния ъгъл беше пианото, на което някога Лети свиреше всяка вечер. Клавишите бяха пожълтели, по полираното дърво имаше черни петна от изгасени цигари. Лети беше една от най-добрите изпълнителки на ритъм енд блус и буги-буги, които съм слушал някога. В музиката ѝ се усещаше духът на Албърт Амънс, Мун Мълиган и Джери Лий Луис, а когато засвиреше „Борови върхари“, по дансинга избухваше такава еротика, че навярно би получила най-горещо одобрение в баните Каракала.

Пейшън понякога свиреше на бас китара, но не притежаваше таланта на сестра си. Доколкото знаех, никой не бе сядал на пианото откакто арестуваха Лети за убийството на Вейчъл Кармауч. Поне до днес.

— Нещо не те държат краката, шефе — подхвърли Пейшън.

— Тъй ли? — отвърнах аз.

— Да не си пострадал?

— Нищо ми няма. А ти как си, Пейшън?

Седнах на бара и огледах грамадната празна халба пред себе си. Откъм моята страна ръбът беше омазан с нещо оранжево.

— Току-що от това нещо пи губернаторът на Луизиана — поясни Пейшън. — Чудя се дали да не я изваря за дезинфекция.

Беше облечена с бяла памучна рокля на едри цветя. От бялото изглеждаше още по-едра и което е странно — по-привлекателна.

— Белмънт Пъг е бил тук? — изненадах се аз.

— Посвири на пианото на Лети. Бива си го.

— Какво искаше от теб?

— Защо смяташ, че е искал нещо?

— Защото го познавам.

И тя ми каза. Както и подозирах, беше поредната щуротия на Белмънт.

Черният му крайслер заковал на паркинга, отпращайки към сградата бял пращен облак, и Белмънт влязъл през предната врата леко приведен, за да не закачи с глава горния край на рамката. От шапката му се стичали вадички пот, сребрилата риза лепнела по тялото му и наоколо се излъчвал ореол от грубоват чар и физическа сила.

— Нуждая се от огромно количество течност, скъпа — казал той, после седнал и отпуснал лице в шепите си, докато Пейшън му точела бира от крана. — Душице, това ситно чашле няма да свърши работа. Налей ми онази там, голямата, чукни вътре и три сурови яйца, и кажи на опечалените, че съм издъхнал в прегръдките ти.

Тя скръстила ръце и се разсмяла.

— Всички разправят, че сте особняк.

— Затуй ме изхвърли жена ми, Бог да я поживи. И какво да правя сега в живота — с разбито сърце, махмурлия и твърде стар, за да спечеля някоя хубава млада креолка като теб? Голяма мъка, момиче. Налей още едно, ако обичаш. Имаш ли нещо свястно за ядене?

И седнал да посвири на пианото, докато Пейшън му правела сандвич. След малко тя оставила на плота подноса със сандвича. Белмънт отново се настанил на табуретката, свалил шапката и избърсал лицето си с кърпа. Горната половина от челото му била бяла като билиардна топка.

— Знаеш ли какви са отзивите за сестра ти в затвора? Ако питаш мен, тя е голям талант. А и свещеникът казва, че била добро момиче.

Пейшън го гледала мълчаливо, облеганата на металната мивка.

— Чудиш се защо съм тук, а? — рекъл той. — Не искам да гледам как умира една добра млада жена. Това е. Но трябва да ми помогнеш, да ми дадеш нещо, с което да си послужи.

— Как? — попита Пейшън.

— Онази история, дето я разправяхте пред съда, изобщо не върши работа. Няма доказателства Кармауч да е посягал на някого. Трудно е да повярва човек, че след толкова много години сестра ти внезапно решила да го накълца с кирка. Все едно не е имала какво да прави, та си рекла: защо пък не?

— Искате ли да ви опиша какво ни причиняваше?

— Божичко, колко е горещо тук! Защо не вземеш да оправиш климатика? Не, не искам да ми описваш. Подозирам, че човекът е бил

точно такъв, какъвто казвате. Затова искам да намериш някого, дето да подкрепи показанията ви. Поразтичай се сред черните, поговори с тях, чуваш ли ме? Понякога хората просто погребват лошите спомени, та трябва да им припомниш какво е станало. Наричат го възстановяване на паметта. Да знаеш колко народ е забогатял от такива неща в съдилищата.

— Искате да докарам негри да лъжат в съда?

— Момиче, моля те, не използвай тази дума. И не ми пука дали ще са черни, или бели. Ще пратя съдебни служители да вземат показанията им. Но трябва да разбереш и моето положение. Не мога да помилвам жената само защото ми харесва как свири на пиано. На миналите избори вече ме нарекоха Дълбокия джоб.

— Лети няма да приеме.

— Слушайте мен, мис Пейшън, иначе разчитайте само на себе си. Ония копелета в Бейтън Руж са много сериозни.

— Да ви наля ли още едно, господин губернатор?

В меката светлина около бара лицето му изглеждало измъчено и уморено, с провиснали ъгълчета на устните. Той отлепил ризата от гърдите си и я разтръскал.

— Дявол да го вземе, вече не знам как да говоря с хората.

После си сложил шапката, тръгнал към изхода и електрическият вентилатор край вратата развял сакото му миг преди да излезе в нажежения до бяло ден.

Пейшън го последвала.

— Ще ѝ предам — каза тя от прага, докато колата му потегляла сред облак прах.

Но Белмънт не я чул.

— Белмънт може и да е малко корумпиран, но си знае работата — рекох аз.

— В смисъл? — нацупи се тя.

— Никой не вярва на вашия разказ. Вейчъл Кармауч беше изчезнал за няколко години. Щом се върна, сестра ти го уби същата вечер. Защо? Заради нещо, сторено още докато сте били деца?

— Затова ли идваш, да ми натриеш носа?

— Не. Муцката Дотрийв почти ми призна, че е била там онази вечер. Но не пожела да говори. Какво е станало? Да не би Муцката да прикрива някого?

— Питай нея.

— Така ли предпочиташ? — попитах.

— Моля?

— Искаш ли да ти бъда враг? Досадник, на когото не вярваш.

— Не исках да те ядосам — каза тя.

— Дай едно безалкохолно, ако обичаш.

— Нямаме изход, Дейв. Сестра ми ще умре. Някой трябва да плати за онзи дърт бял боклук.

Тя ми обърна гръб и се отдалечи към края на бара, за да не виждам лицето ѝ. Едрото ѝ тяло се очертаваше на фона на белия блясък откъм паркинга, с полупрозрачен ореол от коса около главата. Върху лавицата за напитки имаше роза, сложена в бутилка вместо във ваза. Пейшън взе цветето и разсеяно го огледа. Листенцата бяха мъртви, с жълтеникавия цвят на избледняваща синина, и се ръсеха по пода от собствената си тежест.

8.

Тази вечер се прибрах от работа късно. Алафеър бе отишла в градската библиотека, а в кухнята заварих бележка от Бутси, че е на пазар в града. Налях си чаша кафе, сложих захар, седнах в здрача на стъпалата на задната веранда и се загледах как патиците ровят с човки из езерцето.

Но самотата никога не ми е била по сърце, особено в къщата, където някога се разпадна първото ми семейство.

Сред прииждащите сенки почти различавах призраците на родителите ми, които всеки ден се нападаха, караха се на развален френски и взаимно се обвиняваха в какви ли не грехове.

През онзи ден, когато майка ми замина с Мак за Морган Сити, баща ми ковеше кокошарник в задния двор. Фордът на Мак беше паркиран на черния път с включен двигател. Майка ми се опита да поведе някакъв разговор, преди да ме изостави на неговите грижи. Но баща ми не я слушаше, само се озърташе ту към колата, ту към огнените слънчеви отблясъци по прозорците.

— Да знаеш — рече той, — стъпи ли в моя имот, онуй негово пищовче няма да му свърши никаква работа.

Денят беше непоносимо горещ, из въздуха се носеше остър мирис като на разтопен катран, а вятърът вдигаше прах над чакълестия път. Баща ми се обливаше в пот, вените му бяха издути и сякаш цялото му тяло се готвеше да пръсне работния гащеризон със силата на чудовищния гняв, който го обземаше, когато бъдеше наранена гордостта му.

Аз седях на предните стъпала. Искаше ми се да запуша уши и да не слушам какво си говорят родителите ми. Не исках да гледам Мак с неговата мека шапка, двуцветни обувки и тесни панталони, не исках да мисля за двузарядния деринджър със седефена дръжка, който бях зърнал веднъж в жабката му.

Но баща ми се озърна към мен, после към Мак и пак към мен, и видях по лицето му как мигът отмина. Той остави чука настрана,

вдигна скованата рамка и провери дали е равна. Пъгнах ръцете си под бедрата, за да не треперят.

Когато майка ми потегли с Мак, аз си помислих, че за семейството все още има надежда. Все още си имах баща — Големия Олдъс, усмихнат и безотговорен здравеняк, вечен кръчмарски побойник. Дори и на тази възраст разбирах, че се е въздържал от насилие заради мен. А майка ми Мей все още бе моя майка. Сладострастието и неспособността да се пребори с алкохолизма на баща ми я правеха жертва на лоши мъже, но самата тя не бе лоша. Обичаше ме, обичаше и баща ми, иначе нямаше да се кара с него.

Но сега имаше хора, които наричаха майка ми курва.

Никога не бях чувал да свързват тази дума с нея. Докато тя беше жива, курвите не работеха в перални за трийсет цента на час, не прислужваха в бирарии и не копаеха градини заради торба фасул.

Ако не беше Клит Пърсел, щях да надупча гърба на негодника Стив Андрополис задето нарече майка ми курва. Представях си съвсем ясно как го правя. Виждах как онова бягащо, мизерно подобие на човек се озърта към мен, отваря уста в беззвучен писък и разперва ръце на фона на кървавото небе. Сведох очи и видях, че съм стиснал юмруци.

Излях кафето в цветната леа и уморено разтърках лице.

Колата на Бутси зави откъм пътя и спря отпред. След малко чух шумолене на хартия, докато пренасяше покупките по верандата. Обикновено спираше зад къщата, но напоследък почти не разговаряхме — от онази вечер, когато призна за връзката си с Джим Гейбъл.

Защо го бях унизил, докато лежах до Бутси в тъмното? Все едно й казвах, че доброволно е споделила живота и личността си с един изрод. Вторият ѝ съпруг Ралф Джакано я бе спечелил с лъжа — твърдял, че има диплома за счетоводител, че е съдружник в компания за търговски автомати и че е скучен, но напълно почтен бизнесмен от Ню Орлиънс.

Вярно, в известен смисъл беше счетоводител, само че въртеше парите на мафията; другият съдружник в компанията му беше Диди Джи.

След като колумбийците му пръснаха черепа, Бутси трябваше да лети до Маями, за да разпознае трупа. Едва тогава узнала, че мъртвата

му любовница била същата банкова служителка, която уредила втора ипотека за нейната къща и помогнала на Ралф да източи всичко от сметката ѝ.

Била предадена, унижена и ограбена. Чудно ли е, че в живота ѝ успял да се вмъкне мъж като Гейбъл — полицейски служител, внушителен и сериозен.

Зад мен Бутси отвори мрежестата врата и спря на горното стъпало. С крайчеца на окото си зърнах прасците и глезените ѝ.

— Хапна ли нещо? — попита тя.

— Да, оная картофена салата от хладилника.

— Пазиш се да не напълнееш — подхвърли тя.

Приведох се напред и събрах ръце под коленете си. Патиците кръжаха из езерото и разплискваха водата с крилете си.

— Мисля, че си чудесна жена, Бутси. Не вярвам някой мъж да те заслужава. Във всеки случай не и аз.

Небето гаснеше; вятърът откъм съседската тръстикова нива носеше мирис на дъжд, влажна земя и диви цветя. Бутси седна зад мен на стъпалото, после усетих пръстите ѝ по врата си.

— Искаш ли да се прибираме? — попита тя.

По-късно тази нощ стана необичайно хладно и заваля порой. Тежката дъждовна завеса се сипеше над мочурища, тръстикови ниви, тенекиени покриви, потоци и малки селца из крайречните дъбови горички.

В градчето Лоровил един мъж спрял пикапа си край паянтов бар с шперплатови стени и изтичал под дъжда към входа. Бил с плитки джинси, които излагали пъпа му на показ, островърхи каубойски ботуши, сламена каубойска шапка и очила с черна рамка.

Когато седнал на бара, където нямало никого заради лошото време, той свалил шапката и я сложил на съседната табуретка с периферията нагоре. Избърсал очилата си с книжна салфетка, после забравил, че са сухи и пак ги избърсал. Изглеждал смутен от някаква трудно разрешима задача. По-късно барманът го описал като хубавец със зализана назад коса. „Симпатичен изглеждаше, ама не бих го наел да мие чиниите.“

Мъжът си поръчал сода, после отворил пластмасова папка, пълна с някакви разписки.

— Да познавате нейде наоколо семейство Грейсън? — попитал той.

— Не се сещам — отговорил барманът.

Човекът се взрял в папката и съсредоточено присвил очи.

— Живеят до семейство Дотрийв — казал той.

— А, да. Върнете се назад по пътя, докато видите група къщурки. Дотрийв са във втория ред.

— Спечелиха голям сервиз за хранене.

— Кои?

— Семейство Грейсън — казал мъжът и за доказателство размахал някаква брошура със снимки на чинии и чаши.

Барманът кимнал разсеяно. Човекът с разписките се загледал настрани, сякаш виждал нещо важно във въздуха или в мълниите над дърветата около реката. Платил си питието, благодарил на бармана и подкарал пикапа, но не към къщурките.

Дъждът продължавал да вали и следващата нощ, когато лелята на Муцката Дотрийв потеглила към болницата в Нова Иберия, където работела като портиерка, а Муцката сменила пелените на бебето, дала му биберон и го сложила в люлката. Къщата била строена преди век, но все още била топла, суха и уютна в лошо време. Когато валяло, Муцката обичала да откrexва прозореца в спалнята, за да полъхва хладен вятър над люлката и леглото ѝ.

Посред нощ ѝ се сторило, че чува отвън шум на двигател и хрущене на гуми, после звукът заглъхнал сред гръмотевиците и тя отново заспала.

Когато се събудила, той стоял над нея с мокра тениска, плътно прилепнала по гърдите. Тялото му излъчвало тежък, влажен мирис като вода от дъното на канавка; носел ръкавици и в отпуснатата си дясна ръка стискал никелиран револвер с омотан лейкопласт около дръжката.

— Дойдох от дъжда — казал той.

— Да, виждам. Тук не вали — отвърнала тя и се надигнала на лакти.

— Имаш ли нещо против да остана? — попитал той. — Докато превали, искам да кажа.

— Вече си тук, нали така?

Пръстите му се свивали и отпусkali около дръжката на револвера, издавайки тихо прашене по лепкавия лейкопласт. В светлината на мълниците лицето му било бледо, устните червени и меки. Той ги облизал и се озърнал към прозореца, откъдето долитали ситни пръски и мокрели дюшека на бебето.

Мъжът затворил прозореца и свел очи към бебето, което спяло с вирното дупе. Възглавницата била избутана на празното място, където липсвала една от дървените решетки. Кой знае защо, може би от тракането на прозореца, бебето се събудило и заплакало. Мъжът издърпал възглавницата, стиснал я в лявата си ръка и се обърнал към Муцката.

— Защо се мотаеш с разни гадове? — попитал мъжът. — Защо не си държиш езика зад зъбите?

Черната му коса била усърдно сресана назад от двете страни, мократа му кожа блестяла, а над ръба на джинсите се виждал пъпът.

— Напиши ми списък на хора, дето не са гадове — отвърнала тя. — Ще се мотая с тях.

— Накарай това бебе да млъкне.

— Ти го събуди. Бебетата плачат, когато се будят.

— Просто го накарай да млъкне. Не мога да мисля. Защо не си намериш мъж да се грижи за теб?

— Мъже мога да имам колкото си искам. Лошото е, че досега не съм срещнала нито един свестен, без да изключвам присъстващите.

Той отново погледнал бебето, после затворил очи и пак ги отворил. Поел си дъх през устата и го задържал, сякаш се канел да заговори. Но не издал нито звук. Сгънал възглавницата около револвера и стиснал двата края с лявата си ръка. Ръбчетата на ноздрите му побелели, като че внезапно в стаята било захладняло.

— Подлудяваш ме. Прекалено си тъпа, за да проумееш какво става. И недей да ме гледаш така.

— Къщата си е моя — казала тя. — Не съм те канила. Като не ти харесва, върви пак под дъжда.

После го погледнала в очите. Гърлото ѝ пресъхнало и се задръстило като вехта тръба. В ума ѝ изплувала думата бездна, чула на

някаква забравена проповед, и сега тя разбрала какво означава. Помъчила се да го гледа спокойно в лицето и да прогони от ушите си гръмотевичния тътен, заради който чувала собствените си думи неясно и глухо.

Пръстите ѝ инстинктивно се вкопчили в ръба на чаршафа.

— Бебето ми няма нищо общо, нали? — попитала тя.

Мъжът мощно си поел дъх през носа, сякаш се готвел да се гмурка.

— Ама ти за какъв ме мислиш? — Той повдигнал възглавницата, сякаш току-що откривал присъствието ѝ. — Никога не оставяй в люлка такава нещo. Така се задушават бебетата.

И той захвърлил възглавницата в другия край на стаята. Пъхнал револвера в джоба на джинсите, така че горният край на дръжката едва се подавал, и останал да стои леко разкрачен, сякаш се готвел за схватка с невидим съперник.

— Ще останеш ли тук, дъждовни човече? — попитала Муцката, защото трябвало да каже нещo, иначе звукът в ушите ѝ щял да я погълне или пък костите ѝ щели да затракат от страх.

Той изчакал дълго, преди да отговори:

— Не знам какво ще правя. Но недей да ми въртиш номера. Само това недей да правиш.

После излязъл навън в бурята и подкарал камионетката на заден ход към шосето. Дъждовните капки блестели като късчета кристал в светлините на фаровете.

Цялата следваща сутрин аз и моята партньорка Хелън Соало разпитвахме Муцката и всички останали от Лоровил, които биха могли да забележат нощния нашественик. Хелън бе почнала кариерата си от автоматите за паркиране към полицията в Ню Орлиънс, после изкара седем години като патрулен полицай около социалните жилища — толкова жесток и опасен квартал, че черните общински съветници веднъж помолиха президента Буш да го прочисти с федерални войски. Накрая Хелън се върна в Нова Иберия, където беше израснала, и постъпи като цивилен следовател в шерифския отдел.

На работа Хелън идваше с джинси или памучни панталони, беше набита и мускулеста и гледаше храбро света право в лицето със

стиснати юмруци. Единственото ѝ отстъпление пред общоприетата представа за женственост бе добре поддържаната, вълниста руса коса. По принцип си имаше неприятности с хората само веднъж. Беше застреляла на място трима престъпници.

Стояхме на паркинга пред бара, където бе влизал онзи тип предната нощ, преди да изкърти с отвертка ключалката на Муцката. Слънцето изгряваше, въздухът бе прохладен и чист от дъжда, небето се синееше над дърветата.

— Мислиш, че е същият, който очисти Чевръстия, нали? — попита Хелън.

— Така го виждам — отвърнах аз.

— Първо казва на бармана, че носи чинии на някакво несъществуващо семейство, после небрежно споменава, че са съседи на семейство Дотрийв и така открива Муцката. Май между боклуците се е появил някой, дето умее да мисли, а?

Тя не изчака да отговоря. Отново погледна към бара и потупа с длан по покрива на служебната кола.

— Как си го представяш тоя? Сигурно е знаел, че трябва да убие жена, но внезапно зарязва работата.

— Бебето е било при нея. Май на онзи му е дошло много.

— Само боклуци от Ню Орлиънс ни липсваха. Какво ще правим сега, началство?

— Уместен въпрос.

Готвехме се да седнем в колата, когато барманът отвори мрежестата врата и се подаде навън. Държеше някаква пъстра брошура.

— Туй дали ще ви помогне? — попита той.

— Какво е? — рекох аз.

— Онзи, дето разпитвате за него, остави тая книжка на бара — обясни човекът. — Запазих я, в случай че пак намине.

Обичайната войнствена физиономия на Хелън отстъпи място на широка усмивка.

— Сър, дръжете внимателно, без да опипвате повече. Точно така. Чакайте да взема найлоново пликче. Да, пхнете го вътре. Чудесен ден, нали? Ако имате път край управлението, обадете се да ви почерпя с понички. Много благодаря.

Нарича се Автоматична система за идентифициране на отпечатъци или съкратено АСИО. Истинско чудо на техниката. Можеш да пратиш латентен отпечатък по факса до компютъра в някой областен център и след два часа ще отговорят дали го има в досиетата.

Ако отпечатъкът е с предимство.

Обикновено дават предимство на убийствата или в случай че човекът е задържан и спешно трябва да се узнае кой е.

На практика мъжът, който бе изкъртил ключалката на Муцката, носеше отговорност само за влизане с взлом. Вероятността да се окаже, че той е убил Клъм Чевръстия, почиваше само на мои предположения. А и онова убийство не влизаше в нашата юрисдикция.

Тъй че нямахме предимство за латентния отпечатък, който сваляхме от рекламната брошура. Както се казва, вземете си номерче и чакайте. А в Луизиана опашките са дълги.

Позвъних на главната прокурорка Кони Дезотел в Бейтън Руж.

— В момента не е тук — каза секретарката. — Да ви се обади ли?

— Непременно — отговорих и продиктувах номера си.

Чаках до края на работното време. Кони не се обади. Следващият ден беше събота.

В понеделник сутрин опитах отново.

— Излезе — каза секретарката.

— Получи ли съобщението, което й оставих в петък? — попитах аз.

— Мисля, че го получи.

— Кога ще се върне?

— Всеки момент.

— Ще й предадете ли да ми се обади?

— Тя е много заета, сър.

— Ние също. Мъчим се да хванем убиец.

Изведнъж се почувствах дребнав и глупав, задето си изливам яда върху една секретарка, която изобщо няма вина.

Така или иначе, Кони не се обади. Във вторник сутринта отидох в кабинета на Хелън. Бюрото й беше отрупано с документи.

— Искаш ли да отскочим до Бейтън Руж? — попитах аз.

Кабинетът на Кони Дезотел се намираше на двајсет и втория етаж в сградата на щатското правителство, високо над зелените паркове на градския център и широкия завой на Мисисипи с алуминиеви заводи и петролни рафинерии по бреговете. Но самата Кони не беше в кабинета. Секретарката ни съобщи, че била долу в кафето.

— Има ли опашка за аудиенции при нея? — попита Хелън.

— Моля? — сепна се секретарката.

— По-кратко, Хелън — казах аз в асансьора.

— Кони Дезотел се е родила с четка за коса в задника — отвърна тя. — Отдавна би трябвало някой да я научи на ум и разум.

— Ще позволиш ли аз да проведа разговора? — попитах.

Спряхме на входа на кафето и огледахме масичките, повечето от които бяха заети. Забелязах Кони Дезотел до стената в дъното. Беше с бял костюм и седеше срещу мъж с бяло спортно сако и кафяви памучни панталони, чиято оредяваща коса изглеждаше едва ли не сплъстена от мазнина.

— Познаваш ли зализаната тиква? — попита Хелън.

— Не.

— Дон Ритър от отдел „Борба с порока“. Родом е от някаква затънтена дупка в Джърси. Мисля, че все още работи в първи район.

— Това е онзи, дето прибрал Муцката Дотрийв и й подхвърлил дрога. Искал да бутне на него и Джим Гейбъл.

— Типично за него. Навремето притискаше гейовете от Френския квартал. Какво ли може да търси при главния прокурор на Луизиана?

— Кратко, Хелън — предупредих я аз. — Недей да го плашиш.

— Ти командваш — отвърна тя и още преди да отговоря, тръгна напред между масичките.

Когато се приближихме, Кони Дезотел прекъсна разговора и ме погледна в лицето. Но в очите ѝ не видях изненада. Усмихна ми се добродушно.

— За АСИО ли ще искате помощ? — попита тя.

— Откъде знаете?

— Тази сутрин ви позвъних в службата. Само че вече бяхте излезли. Шерифът ми обясни какъв е проблемът. Накарах го да прати

отпечатъците по факса. Когато се приберете в Нова Иберия, данните би трябвало да са на бюрото ви.

Сблъсъкът, за който се бях подготвил, внезапно изчезна. Стоях и я гледах слисано.

— Значи сте го направили? — казах аз.

— Винаги се радвам да помогна. Съжалявам само, че не успях да ви позвъня по-рано. Ще седнете ли при нас? Това е Дон Ритър от първи участък в Ню Орлиънс.

Ритър протегна ръка и аз я стиснах, както става обикновено, когато сдържаш чувствата си, а по-късно съжаляваш за това.

— Вас вече ви познавам, Хелън — каза той. — Едно време работехте с автоматите за паркиране.

— Да, а вие бяхте много гъсти с Джим Гейбъл — усмихна се тя.

Обърнах се и я погледнах право в очите. Но тя се престори, че не ме забелязва.

— Сега Джим поддържа връзките с кметството — каза Ритър.

— Знаете ли, на Кълъм Чевръстия му видяха сметката. Помните ли го? Веднъж двамата с Джим го оставихте цяла нощ в килията с белезници.

— Да, прискърбна небрежност — кимна Ритър. — На разбора другия ден всички се смяхме.

— Трябва да тръгваме — намесих се аз. — Благодаря за помощта, мис Дезотел.

— За вас винаги, мистър Робишо — отвърна тя. В белия костюм изглеждаше великолепно с тази тъмна маслинена кожа и изгорелите от слънцето връхчета на косата. Сребърният ангел, забоден на ревера ѝ, искреше от блясък. — Пак заповядайте.

Изчаках, докато излязохме на паркинга, и чак тогава изсипах гнева си върху Хелън.

— Държа се непростимо — упрекнах я.

— Трябва да ги настъпваме от време на време — отвърна тя.

— Играта не е твоя, Хелън.

— А аз не съм ти шофьор, а партньорка. Работим по случая заедно, Дейв.

Над бетонния тротоар се надигаше горещ влажен въздух и направо не можеше да се диша. Хелън ме хвана за лакътя.

— Работиш по убийството на майка си и имаш чувството, че никой няма да ти помогне. Не е вярно, бвана. Дватама сме екип. Тепърва ще ги накараме да се молят на Господа.

Ако убиецът на Клъм Чевръстия и човекът, нахлул в къщата на Муцката, бяха една и съща личност, онзи мошеник Стив Андрополис донякъде имаше право. От Националния център за полицейска информация съобщиха, че отпечатъкът, който им пратихме по АСИО, принадлежи на някой си Джони О'Рурк, който бил завършил гимназия в Детройт, но израснал в област Лечър, Кентъки. Моминската фамилия на майка му била Ремета. На двайсетгодишна възраст излежал две години в наказателната колония в Рейфорд за грабеж и притежаване на взломни инструменти и крадено имущество.

По време на престоя в затвора бил заподозрян в убийството на някой си Джеремая Бун — двуметров рецидивист, който систематично изнасилвал всеки нов затворник в своето отделение.

Приседнала на ръба на бюрото ми, Хелън четеше документите, които ни изпрати по факса от Талахаси Флоридското управление на местата за лишаване от свобода.

— Знаеш ли какво станало с онзи изнасилвач Бун? Метнали му в килията коктейл „Молотов“. Психологът на затвора твърди, че този О'Рурк или Ремета редовно ставал жертва на седем-осем затворници, докато някой не превърнал Бун в жива факла. Изглежда, после си е спечелил авторитет. — Тя помълча малко. — Слушаш ли ме?

— Да — отвърнах аз. Но не я слушах. — Кони Дезотел изглежда сваятна жена. Защо се мотае с онова зализано ченге... как се казваше, Ритър ли?

— Може да е било случайно. Тя е започнала кариерата си от полицейското управление в Ню Орлиънс.

— Тя се опита да ни попречи, после даде заден ход, за да не се изложи.

— Не задълбавай, нали получихме данните — каза Хелън. — Какво ще правиш с този Ремета или О'Рурк, или както там се нарича?

— Вероятно е получил аванс за Муцката. Сега освен нас и някой друг му е вдигнал мерника. Може би трябва да се разровим откъм другия край.

— Как? — попита тя.

Озърнах се към прозореца тъкмо когато кафявият кадилак на Клинт Пърсел спираше до тротоара. До Клинт седеше Пейшън Лабиш.

9.

Тръгнах по коридора към входа на сградата, но ме засече шерифът.

— Дошъл е Пърсел — каза той.

— Знам — отвърнах аз. — Отивам да го посрещна.

— Дръж го навън.

— Прекалено си строг с него.

— Ако ми искаш стола, кандидатирай се. Не го ща в тази сграда.

Той се отдалечи, а аз стоях с пламнало лице и гледах гърба му. Изтичах и го догоних.

— Не те дразни самият Пърсел, а жената до него. Мисля, че заради нея доста народ си има проблеми със съвестта.

— Самозабравяш се.

— При цялото ми уважение, вие също, сър — рекох аз и излязох навън.

Клит вървеше насреща ми. Беше със светъл костюм, кафява копринена риза и тъмна вратовръзка на ситни цветчета, а вместо барета носеше панама с вградена зелена козирка.

— Какво дириш тук с Пейшън? — попитах аз.

— Откарах я до клиниката в Лафайет.

— Защо?

— Ходи там при дерматолог или нещо подобно. Не й се говореше за това.

— Не отговори на въпроса ми. Защо си с нея?

— Не е твоя работа, Жилка.

Стояхме един срещу друг в жаркия следобед, а по моравата зад нас падаше сянката на огромната бяла съдебна сграда. После лицето на Клит омекна. Той се озърна настрани и пак ме погледна.

— Изведох я, защото я харесвам. Смятаме да отидем на вечеря и после на кино. Идваш ли?

— Искам да поговоря с теб насаме.

— Добре, винаги съм на твое разположение — каза той. — Благодаря за топлото посрещане.

После се качи в кадилака и потегли. Пейшън леко отметна кичур коса от околото си и ми се усмихна.

Вечерта Клит влезе в магазинчето за стръв тъкмо когато приключвах. Отвори бутилка бира и я изпи на тезгяха. Седнах до него с кутия безалкохолно.

— Извинявай за днес — казах. — Просто понякога се тревожа за теб, Клитъс.

— Да не мислиш, че съм хлътнал по Пейшън?

— Ти ме свали по пожарната стълба, макар че имаше два куршума в гърба. Не искам да те гледам как страдаш.

— С нея се чувствам млад. Какво лошо има в това?

Потупах го по врата. Кожата му беше суха и олющена като стара боя.

— Нищо лошо — рекох.

— Тогава защо искаш да разговаряме насаме?

— Смятаме, че убиецът на Клъм Чевърстия е израснал в Кентъки и Мичиган. Истинското му име е Джони О'Рурк, но го водят с фамилията Ремета. Лежал е две години в Рейфорд. Освен това има богат опит в затворническата романтика.

— И пак той е трябвало да очисти Муцката?

— Така го виждам.

— Онзи боклук каза, че Ремета нямал досие.

— Някога да си чувал цялата истина от подобни типове?

— Значи Ремета е провалил удара и здравата се е издънил пред поръчителя. Това ли искаше да ми кажеш?

— В общи линии, да.

Той се ухили и отпи от бирата.

— И смяташ, че трябва максимално да стъжним живота на всички замесени?

— Кой е най-добрият доставчик на пушкала в Ню Орлиънс? — попитах аз.

— Беше Томи Керъл, само че някой му видя сметката. А сега...

— Клит замислено се почеса по тила. — Чувал ли си за бандата от

Осемнайсета улица в Лос Анджелис? Разрастват се из страната като ракови клетки, вече са стигнали и дотук. Никога не съм и сънувал, че ще съжалявам за предишните негодници.

Призори на другия ден подкарах по главната улица под зеления балдахин на дъбовите корони и взех Клит от квартирата му в центъра. Луната все още не беше залязла, из въздуха се носеше тежкият аромат на нощни цветя, мокри дървета, бамбук и вода, пропила земята и тухлените стени.

Но три часа по-късно двамата с Клит бяхме в една селска област северно от Ню Орлиънс, която навярно заемаше първо място в страната по количество токсични отпадъци на квадратен метър. Нефтохимическите заводи край мочурищата изливаха отпадъците си в каналите и горите, при което систематично изстребваха всичко живо и покриваха почвата с някаква жилава, лепкава субстанция, напомняща маджун, само че обагрен във всички цветове на дъгата.

Човекът, когото търсехме, се казваше Гарфийлд Джеферсън и живееше в края на дълга редица от бараки с тенекиени покриви, останали от времето на големите плантации. Канавката отпред беше пълна с натрошен стиропор, из двора се трупаха купища тапицирани мебели.

— И този човек е търговец на оръжие? — изненадах се аз.

— Гледа да не бие на очи по тия места — каза Клит. — И недей да му вярваш на усмивката. Завършил е висше килийно образование в Пеликан Бей.

Кожата на Гарфийлд Джеферсън беше толкова черна, че излъчваше червеникаво сияние, поне в безцветния сумрак на тесния му хол, където седеше разкрачен на дивана и ни се усмихваше. Усмивката изобщо не слизаше от лицето му, сякаш устните бяха закачени за ушите с рибарски кукички.

— Нещо не ви разбирам — рече той. — Казвате, че сте ченгета от Нова Иберия и някакъв тип ви дал моето име?

— Джони Ремета твърди, че ти си му продал желязото, с което очисти Клъм Чевръстия — отговорих аз. — Яко си загазил, Гарфийлд.

— За пръв път чувам такова нещо, мой човек. И изобщо как ви го е казал? Значи скита на свобода, трепе хора и ви дава справки по

телефона, така ли?

— Издъни се с поръчка от едни лоши хора и сега му е пламнал задникът — обясни Клит. — Сега иска да сключи сделка, а това означава, че в знак на добра воля гледа да накисне разни дребни хлебарки като теб.

Джеферсън хвърли поглед през прозореца и се ухили на пущинака отвън, или може би на химическия завод, който се мержелееше отвъд гора от мъртви дървета. Косата му беше избръсната, под тениската му се издуваха мускулести рамене. Той си сложи бейзболно каскетче с козирката назад, намести го и очите му блеснаха самодоволно.

— В Луизиана обърнатата козирка означава, че човек не се друса. Вие, белите, така и не го схванахте. Гледате някоя чернилка с врътната шапка и си викате: „Ама че гаден скапаняк, ще вземе да ми обере колата или да натисне щерката“. Не продавам желязо, мой човек. Кажи на оня мръсник, че ако пак ми очерни името, ще го намеря и вдън земя. И без туй ми тежи досието, та няма да търпя такива гадости, тъй да знаеш.

След тия думи той ни огледа с невинна усмивка.

Клит стана от стола и отстъпи встрани от Джеферсън. Взе една керамична лампа и огледа отпечатаното на нея име на някакъв хотел.

— Значи ти тежи досието, а? — подхвърлих аз.

— Нас от Осемнайсета улица вечно ни бутат в Пеликан Бей — заяви Джеферсън. — Строг тъмничен затвор. Ама аз сложих точка. Дойдох тук да живея с обикновените хора.

Клит стовари лампата върху главата му. Парчета керамика обсипаха дивана и скута на Джеферсън. За момент лицето му стана замаяно, с помътнели очи, но ъгълчетата на устните веднага подскочиха нагоре като дръпнати от невидим конец.

— Видиш ли — рече Джеферсън, — когато някой си има проблеми с теглото, вечно е вкиснат и се дърви на целия свят, щото е дебел и грозен и не ще да си сложи голямо огледало в банята.

— Мислиш ли, че си забавен? — изръмжа Клит и го зашлеви по ухото. — Хайде, кажи, че си забавен. Искам да чуя.

— Клит — обадох се тихо аз.

— Недей да се месиш, Жилка. — Той се обърна към Джеферсън. — Помниш ли онези три деца, дето ги застреляха на игралната

площадка в Еспланейд? Разправят, че автоматът бил купен от теб. Имаш ли нещо да кажеш, умнико?

— Свободна търговия, скапаняк такъв — отвърна все тъй ухилен Джеферсън и между зъбите му за миг се мярна дебел червен език.

Клит го сграбчи с лява ръка за тениската и заби юмрук в лицето му, после с едно дръпване го метна от дивана на пода. Когато Джеферсън понечи да се надигне, Клит го ритна с подметка по челюстта.

— Май ще изплюеш няколко зъба, Гарфийлд.

— Остави го, Клит — казах аз.

— Няма проблеми. Извинявай, че си изпуснах нервите с този виден афроамериканец. Чуваш ли, Гарфийлд? По някое време ще дойда да ти се извиня насаме.

— Сериозно говоря, Клит. Върви да ме чакаш в колата.

Клит излезе на двора и затръшна мрежестата врата зад себе си. Озърна се мрачно към мен и ухапа цигара, но не я запали. Помогнах на Джеферсън да се върне на дивана намерих в банята кърпа и му я подадох.

— Извинявай за станалото — казах аз.

— Ти си доброто ченге в пиеската, а?

— Не е пиеска, приятел. Клит ще те разкъса.

Джеферсън притисна кърпата към устата си и изкашля малко кръв, след това ме погледна, този път без усмивка. В помръкналите му очи се четеше презрение към баналния свят, в който живее.

— Не съм му продал желязото — рече той. — Беше дошъл да иска, но не му дадох. Има нещо гадно във вените. Не ми трябват такива.

— За какво говориш?

— Върши го за пари. Но и да не му плащаха, пак щеше да го прави. Казваш, че издънил поръчка? Не вярвам. Той се кефи от тая работа, мой човек. Май едно време някой здравата му го е начукал.

Двамата с Клит подкарахме към Френския квартал, после минахме оттатък реката в Алджиърс. Разговаряхме с проститутки, сводници, взломаджии, крадци, джебчии, грабители, прекупвачи на крадено, перачи на пари, автоджамбази, наркомани и наркодильри —

цялото това население, което се лепи по сенчестите части на града като паразити, лазещи из пръстта под грижливо поддържана морава. Никой нищо не знаеше за Джони Ремета.

Но един бивш боксьор, който държеше кръчма на улица „Мегъзин“, каза, че чул как някакъв новопристигнал тип купил шест пистолета от някакви черни хлапета, които ограбили магазин за спортни стоки.

— За кого работи той, Голди? — попитах аз.

— За доброто на човечеството, щом е очистил Клъм Чевърстия — отговори той.

Привечер, когато слънцето се превърна в оранжево петно над покривите и по вятъра летяха боклуци и дъждовни капки, открихме едно от хлапетата, които бяха разбили спортния магазин. Клит го смъкна от едно смокиново дърво близо до благотворителната мисия „Сейнт Томас“.

Момчето беше четиринайсетгодишно, облечено с тениска, бежови къси панталони и гуменки на бос крак. От косата му се стичаше пот и прорязваше бразди по прашното му лице.

— Този е тарторът — осведоми ме Клит. — Онези, дето избягаха, са по-малки. Как ти е името, шефе?

— Луис.

— Къде живее оня, на когото продадохте пистолетите?

— Сигурно някъде в центъра.

— Откъде знаеш? — намесих се аз.

— Знам, щото натам потегли. Накъдето отива и трамваят.

— Мъдър извод, Луис — каза Клит. — Колко ви даде за железата?

— Сто долара.

— За шест пистолета?

— Рече, че нямал повече. Показа ни портфейла си. Наистина нямаше.

— С един от тези пистолети е убит човек, Луис — обадох се аз.

Хлапетото се загледа настрани, сякаш моите думи и реалните факти зад тях нямаха нищо общо с живота. Сигурно тежеше не повече от трийсет и пет килограма. Приличаше на изправена мравка с малки уши, щръкнали зъби и грамадни очи. Коленете и лактите му бяха ожулени, отпред по тениската тъмнееха лепкави лекета.

— Какво направихте с парите, приятел? — попитах аз.

— Нищо не можахме да направим. Големите момчета ги взеха. Канехме се да ходим на кино. Случайно да ти се намират дребни?

И момчето мълчаливо примига, чакайки отговор.

Какво бяхме постигнали? Нямаше начин да разберем. Бяхме пуснали слух, че Джони Ремета е готов да накисне всекиго от престъпния свят в Ню Орлиънс. Може би това щеше да изкара на светло него или хората, които му бяха дали поръчката за Клъм Чевръстия и Муцката Дотрийв. Но тази нощ се чувствах толкова уморен, че не ми пукаше.

Когато бях деветнайсетгодишен, работех на крайбрежна сеизмографска платформа в нефтодобивния район. Беше лятото на 1957 година, когато ураганът Одри тласна огромна вълна от Мексиканския залив върху градчето Камерън, Луизиана, и уби стотици хора.

Седмици след това намираха трупове в клоните на дърветата, из блатата или в купчините изкоренени кипариси, които плаваха из залива. Понякога дългите изолирани кабели, които спускахме от носа и кърмата на служебния шлеп, се заплитаха в потънало дърво на сред залива и се налагаше някой от екипа да слиза под водата.

Водата беше нагрята от слънцето, тъмнокафява от кал и прогнили водорасли. Момчето, което скачаше долу и се спускаше покрай кабела, вършеше всичко в пълен мрак. Дори слънцето да грееше ослепително, лъчите му не проникваха през мръсотията и гмуркачът трябваше да плува слепешком през острите хлъзгави клони, които го опипваха като мъртвешки ръце. Ако имаше късмет, успяваше с едно точно дръпване да откачи кабела.

През един късен юлски следобед аз се гмурнах на пет метра дълбочина и напипах гладкия, омазан с кал дънер на огромен кипарис. Запълзях по кората, докато се блъснах в корените, после размотах кабела и го дръпнах към себе си.

Наоколо изригна сив кален облак, сякаш бях освободил голям въздушен мехур. Изведнъж право пред мен се надигна тялото на мъртва жена. Косите ѝ плъзнаха по лицето ми, роклята безтегловно се рееше над бельото, връхчетата на пръстите ѝ ме чукнаха по устата.

Никой друг не я видя и мнозина от екипа не ми повярваха. Но жената, която беше пленена в корените на кипариса и се освободи само за да изчезне отново, живя още дълги години в сънищата ми. Споменът за нея стягаше гърлото и дробовете ми.

Тази нощ тя се върна, макар и променена.

В съня ми беше нощ, из въздуха се носеше лютив и същевременно сладък мирис на пушек от далечни горящи стърнища. Видях майка си Мей Робишо на някакъв черен път, който водеше покрай танцов салон, огрян от неонов светлини. От двете страни на пътя се разстилаха ниви, обрасли гъсто със сочни тръстики, чиито листа шумоляха от вятъра. Майка ми тичаше по пътя, облечена в розовата униформа, с която работеше в бирарията. Протягаше ръце напред и отваряше уста в беззвучен умолителен вик. Две ченгета я гонеха, придържайки кобурите си, за да не изпаднат револверите. Не можех да помръдна и гледах как от залива в края на пътя изригва огромна вълна и с рев се задава насреща ѝ между тръстиковите стени. Тя се препъна, падна и коренищата от нивите обгърнаха плътно тялото ѝ като бели червеи, докато водата се плискаше покрай бедрата, гърдите и шията ѝ.

Сега виждах устните и очите ѝ съвсем ясно и усещах, че изрича името ми. После водата се затвори над нея, аз подскочих и седнах в леглото. По челото ми се стичаше пот, дробовете ми изгаряха, сякаш бяха пълни с киселина.

Дълго седях на тъмно в кухнята, а сърцето ми биеше лудо. Влязох в спалнята и пак се върнах, стиснал с влажна длан дръжката на пистолета. В главата си все още виждах двете ченгета, които преследваха майка ми по пътя, виждах небесносините им униформи, лунния блясък по значките, дръжките на револверите и излъсканите колани, виждах всичко, освен лицата им. Искаше ми се да стрелям по тях, докато цевта се зачерви.

Когато Бутси положи ръка на рамото ми, аз скочих като опарен, после оставих пистолета на масата и зарових лице в гърдите ѝ.

10.

В събота се събудих още преди изгрев-слънце, за да помогна на стария негър Батист, който работеше за мен. Заедно отворихме магазинчето за стръв и запалихме барбекюто, на което приготвихме печени пилета и наденички за клиентите. Откачих от веригата домашния любимец на Алафеър, трикракия енот Трипод, и го сложих върху зайчарника с паничка вода и паничка рибешки вътрешности. Той обаче скочи долу и полюшвайки задница тръгна пред мен към кея през дъбовата горичка.

Трипод и Батист бяха воювали години наред. Енотът докопваше надениците и ги гризеше на парчета върху тезгяха, унищожаваше цели кутии шоколад и сладкиши, а Батист го гонеше по кея с метлата и се заканваше да го направи на яхния. Но накрая двамата сключиха примирие, може би поради напреднала възраст или пък просто защото разбраха, че няма оправия. Сега щом го пуснехме, Трипод обикновено отиваше към магазина, отваряше мрежестата врата и се качваше да дреме на хладилника зад тезгяха. Миналата седмица бях видял Батист да се носи по реката с моторна лодка, а Трипод седеше на носа, изпълнал глава срещу вятъра като украшение на старовремски кораб.

Когато влязох в магазина, Батист пиеше кафе и гледаше през мрежата към мочурището.

— Виждал ли си някога такава червена луна по това време на годината? — попита той.

— Ветровито е. Много прах има във въздуха — казах аз.

Батист беше едър мъж, с бицепси като топки за крокет; работният гащеризон и бялата тениска изглеждаха като пришити за кожата му.

— Старите хора казват, че в робските времена щом изгреела такава луна, поливали земята със свинска кръв — продължи Батист.

— Защо?

— За да растат по-едри царевицата и тръстиката — отговори той.
— И пак затуй някои хора убиват алигатор и го заравят в нивата. Видях

Клит Пърсел с Пейшън Лабиш.

— Тъй ли?

— Онези момичета са голяма беля, Дейв. Техните бяха сводници.

— Понякога и от гнило дърво се раждат добри ябълки — рекох аз.

— Туй го разправяй на онзи, дето изяде кирката.

— Мисля, че сам си го беше изпросил — възразих аз.

Трипод се изкатери на тезгяха и започна да души буркана с туршия. Батист го взе върху сгънатия си лакът. Опашката на енота беше на черни и сребристи ивици и се полюшваше напред-назад между краката му.

— Като бях малък, у дома бяхме десет хлапета. Всяка сутрин мама ни даваше сухари, ама нямаше с какво да ги мажем. Затова тя държеше на масата буркан смокиново сладко. Търкахме сухарите по стъклото и ги ядохме. Всички се смеехме, като го правехме. Всеки се сблъсква с такова стъкло по пътя си, Дейв. Ама туй никому не дава право да убива хората.

— Какво общо има това с Клит и Пейшън, Батист?

— Знам ги онез момичета от ей такива. Видиш ли едната, все едно си видял и другата. Никога не се делиха на повече от две крачки.

— Прекалено е рано за спорове, колега — казах аз.

— Че кой спори? Истината си е истина. Нямам какво да доказвам.

Той излезе навън в мекото синьо утро, сложи Трипод на парапета и се зае да мие масичките на кея. Мътната червена луна висеше точно зад главата му.

По-късно същата сутрин напълних цял плик с черно-бели снимки на убития Вейчъл Кармауч и подкарах към изоставената му къща край реката. Целият имот изглеждаше съсипан от някогашното злодеяние. Дворът тънеше в плевели, по верандата се въргаляха вехти гуми и бали посивяло сено. Под стряхата бръмчаха гнезда на оси, а строшеният ветрен двигател потракваше безцелно под горещия сух вятър.

Заобиколих ъгъла, пресъздавайки мислено пътя на Лети от задната веранда до задния двор на нейната къща, където бе смъкнала

обувките и халата си, за да се измие с градински маркуч. Ключалката на задната врата беше изкъртена и когато я бутнах, долният ръб застърга по издутия линолеум.

Беше задушно като в селски нужник през лятото, миришеше на тор от прилепи и локвички застояла гореща вода по пода. От канала на мивката бе израснало някакво тъмнозелено растение, напомнящо спанак.

Но следите от мъчителната смърт на Кармауч все още се виждаха по линолеума като размазана червена боя, която е засъхнала и се е покрила със ситни назъбени пукнатини. В кухнята обаче имаше и други петна — крива линия от свързани кръгчета по стената над печката и още две подобни линии по тавана. Докоснах точките над печката и бях сигурен, че усещам под пръстите си останките на най-знаменития електротехник в Луизиана.

Отново огледах снимките от местопрестъплението. Кръвта бе оплискала целия под, стените, завесите на шкафовете, хладилника и дори екрана на телевизора, на който се виждаше кадър от стара комедия с Лаурел и Харди. Но как би могла кръвта от толкова тежък инструмент, използван за вадене на пънове и коренища, да създаде подобни шарки по стената и тавана?

Излязох и тръгнах към задния двор на Лабиш. От крана, до който бяха заловили Лети, капеше вода; в стария варел, където се бе опитала да изгори халата и обувките си, сега тлееха сухи листа; около къщата растяха рози и гардении, а по покрива и близките дъбове притичваха катерици.

Къщата бе овехтяла, проядена от термити, с олющена бяла боя, потъмняла от пушека на горящи стърнища, но все пак си оставаше чудесно място за живеене, късче история отпреди Гражданската война. Само че Лети не беше тук да ѝ се радва; беше зачеркнала целия си живот, за да убие едно нищожество като Вейчъл Кармауч.

— Имаш ли си причини да дебнеш около къщата ми? — прозвуча зад мен нечий глас.

— Какво има, Пейшън? — попитах аз.

Обърнах се и я видях да стои, подпряла на кръста костеливите си ръце.

— Клит рече, че го смяташ за извратен тип. Била съм прекалено млада за мъж на неговата възраст.

— На всички жени казва същото. Кара ги да го съжالياват.

— Какво търсеше в къщата на Кармауч? — попита тя.

— Един мой стар черен приятел си спомни, че двете с Лети сте били неразделни. Видиш ли едната, все едно си видял и другата, така рече.

— И какво?

— Какво правеше ти онази вечер, когато се гътна Кармауч?

— Прочети протоколите от съда. Не ми се върви пак по утъпкани пътища. Чакай и аз да те питам нещо. Да не би да имаш нещо против срещите ми с твоя приятел, защото съм креолка?

— Не ми е до караници, Пейшън, потърси някой друг. Довиждане — казах аз и тръгнах през двора към колата си.

— Довиждане и на теб — подвикна тя.

Когато потеглих, я видях да върви покрай пътя с две препълнени кофи за боклук. Махнах с ръка, но камионетката сякаш мина досами нея, без да привлече погледа ѝ.

Този следобед губернаторът Белмънт Пъг свика пресконференция. Щеше да говори за казината, игралните автомати и процента от техните печалби, който би трябвало да отиде за повишаване на учителските заплати.

Но Белмънт изглеждаше разтревожен. Вратовръзката му висеше накриво, единият край на яката стърчеше нагоре, очите му бяха кървясали, а лицето му имаше цвета и консистенцията на варена шунка. Непрекъснато гълташе вода, сякаш умираше от жажда или се мъчеше да прогони вкуса на снощното уиски.

Тогавя един от журналистите се изправи и зададе въпроса, от който се боеше Белмънт:

— Какво ще правите с Лети Лабиш, губернаторе?

Белмънт разтри устата си с длан и микрофонът хвана звука от стърженето на мазолите по мустаците му.

— Извинявайте, днес ме боли гърло и ми е трудно да говоря — каза той. — Отлагам екзекуцията за неопределено време. Докато мине обжалването по инстанциите. Така е според закона.

— Какво разбирате под неопределено, губернаторе?

— Сливи ли имам в устата? Каквото казах, това разбирам.

— Искате да кажете, че ще продължите да отлагате и след обжалването във Върховния съд или смятате да разрешите екзекуцията? Въпросът не е труден, сър — обади се друг журналист с папийонка и се усмихна, за да замаже обидата.

И тогава за миг Белмънт се издигна до такова ниво на прямота и почтеност, каквото никога не бях очаквал от него.

— Трябва да разберете едно. Говорим за човешки живот. Не за статия във вестник или телевизионно предаване. Приемете моите думи както си щете, но бог ми е свидетел, че ще постъпя по съвест. Ако на някого не му изнася, има много здраве от мен.

Един от губернаторските помощници пристъпи до него и му пошушна нещо. Лицето на Белмънт замръзна като физиономия на виновен човек, застанал срещу мигаща лампа. Всички осъзнаха, че е настанал и отминал изключителен миг.

Белмънт примига, неуверено размърда устни и заговори отново:

— Аз съм служител на изборна длъжност. Ще изпълня дълга си към народа на Луизиана. Това означава, че когато мине обжалването, трябва да се придържам към закона. Нямам личен избор... Това е. На масата в дъното има още сандвичи и напитки.

Той преглътна мъчително и се загледа настрани с безизразно, пребледняло лице, сякаш думите преди малко бяха изречени от някой друг.

На другата сутрин изчетох доклада на съдебния лекар за смъртта на Вейчъл Кармауч. Беше подписан от един пенсиониран патолог на име Езра Коул, престарял доброволен проповедник в една фундаменталистка църква, посещавана предимно от тексаски сондъори и северолуизиански преселници. Беше работил в съда за съвсем кратко време преди осем-девет години, но все още помнех аптеката, която държеше до медицинския център в Лафайет около 1960 година. Не разрешаваше на цветнокожи дори да се редят на една опашка с белите — нареждаше им да чакат на тротоара докато минат всички други клиенти.

Заварих го пред спретнатото му бунгало край езерото Спениш Лейк. Стържеше с шкурка дъното на лодка, закрепена върху подпори. Жена му работеше в градината зад ограда от бели летвички. Моравата

отпред беше изумруденозелена, личеше, че не жалят вода и торове. Бамбукът и банановите дървета в задния двор се полюшваха на фона на езерната синева. Сред цялото това идилично спокойствие Езра Коул продължаваше да води война срещу всичко ново, което смяташе за упадък на моралните традиции.

— Питате ме как кръвта е попаднала по тавана и стената над печката? — каза той. — Онази жена я е разплискала.

Беше с бяла риза, тиранти и панталони, напъхани в кончовите на гумени ботуши. Имаше тясно, холерично лице и в очите му се четяха безброй гневни мисли, свързани не толкова с моите въпроси, колкото с тревогите, които носеше на гърба си като всекидневен товар.

— Линията на пръските е прекалено тънка — възразих аз. — Освен това нямам представа как би могла да разплиска кръв по тавана с толкова тежък инструмент.

— Питайте ме как му е избила окото. Отговарям: вероятно е имала сила за трима мъже. Може и да е била дрогирана.

— В кръвната проба не пише такова нещо.

— Тогава не знам.

— Имаше ли второ оръжие, докторе?

— Всичко съм писал в доклада. Ако искате да помогнете на онази жена, молете се за душата ѝ, защото не вярвам на приказките, че в смъртното отделение човек се превъзпитавал.

— Мисля, че кръвта по тавана е плиснала от острието на нож, бръснач или сърп — казах аз.

Лицето му стана мрачно; Коул се озърна към жена си и вкопчи пръсти в лакътя ми.

— Елате насам — каза той и ме дръпна към камионетката.

— Извинете, бихте ли ме пуснали, доктор Коул?

— Чуйте какво ще ви кажа, мистър Робишо. Познавам роднините на Вейчъл Кармауч. Те не заслужават да страдат повече от онова, което изтърпяха. Патологът не е длъжен да сипва сол в раните на живите. Разбирате ли ме, сър?

— Значи излъгахте на аутопсията?

— Мерете си думите.

— Значи наистина е имало второ оръжие? Което означава, че може да е имало и втори убиец.

— Той бе сексуално осакатен. Докато е бил жив. Има ли значение какво оръжие е използвала? Жената е ненормална. Да я спасите ли се опитвате? Къде ви е здравият разум, човече?

По залез-слънце Батист ми телефонира от кея.

— Дейв, тука те търси един човек, ама не иска да дойде в къщата.

— Защо?

— Чакай малко. — Чух го как остави слушалката, отдалечи се и пак я взе. — Вънка е и не ме чува. Като го гледам, много тъжен човек, нещо не му е наред с лицето.

— Да не би да се казва Майк, Мика или нещо такова?

— Ще го питам.

— Недей. Идвам веднага.

Слязох надолу към кея. Между короните на дърветата висеше пурпурна мараня, птиците се рееха по вятъра, долитащ откъм изсъхналите кипариси в блатата. Шофьорът на Кора Гейбъл се подпираше на парапета в края на кейчето и гледаше реката, извърнал лице към сенките. Беше запретнал ръкави и по бицепсите му се виждаха татуирани зелени и червени змии, впили зъби в опашките си.

— Вие сте Мика, нали? — казах аз.

— Точно така.

— Мога ли с нещо да ви помогна?

— Надявам се да помогнете на мис Перес.

— Съпругата на Джим Гейбъл?

— Предпочитам да използвам артистичното ѝ име. Трябвало е той да вземе нейното, а не обратното.

Дясното му око искреше едва различимо под възловатия израстък, който деформираше половината му лице и оголваше зъбите в ъгълчето на устните. Косата му беше с цвят на слама, грижливо подстригана и сресана, сякаш с грижи за себе си можеше някак да заличи злата шега на природата.

— Става дума за един хиподрум — каза той. — Близо до град Луна Мескалеро, Ню Мексико.

— Моля?

— Мистър Гейбъл я накара да купи терен там. Ще строи хиподрум. От години го е замислил. Аз съм роден там. Бях пияница, панаирджийско посмешище, преди тази жена да влезе в живота ми.

— Личи си, че е необикновена жена — казах аз.

Той завъртя лице към електрическата светлина и ме погледна право в очите.

— Излежал съм девет месеца, мистър Робишо. Пращаха ни на работа по пътищата. Един ден се спречках с надзирателя, той ме дръпна зад камиона и почна да ме пердаши с палката по главата. Когато се опитах да стана, той ме заплю, срита ме в ребрата и продължи да удря, докато заплаках. Мис Перес видяла това от верандата си. Позвънила на губернатора на Ню Мексико и заплашила, че ще нахълта с журналисти при него и ще му удари плесница, ако не бъде освободен. Даде ми работа и къщичка с климатик, докато другите хора крият децата си от мен.

— Не знам какво мога да сторя, Мика. Ако Джим Гейбъл не е нарушил закона...

Той захапа палеца си, после каза:

— Мъж, който не уважава една жена, няма да уважава и друга.

— Моля?

Мика пак се загледа към сенките, поклащайки глава напред-назад, сякаш търсеше най-меките думи.

— Той говори непочтително за мис Перес пред други мъже. И не само за нея. Бутси ли се казва съпругата ви?

— Да — отговорих аз и усетих как се обтяга кожата по слепоочията ми.

— Каза за нея мръсни неща пред един полицай на име Ритър. Присмиваха ѝ се.

— Мисля, че е време да си вървиш.

Мика разпери длан, огледа я и избърса някакво петънце.

— И от по-хубави места са ме пъдили. Идвам тук заради мис Перес. Ако не искате да защитите жена си — ваша воля, по дяволите.

Той се завъртя и мина край мен, като ме закачи с рамо.

— Чакай малко — казах аз и вдигнах пръст срещу него. — Ако имаш сметки за разчистване с Джим Гейбъл, оправяй се сам.

Той пристъпи обратно и зъбите в ъгълчето на устните му проблеснаха сред пурпурния сумрак.

— Хората обичат представления с изроди, защото там гледат външността на хора като мен и забравят какво има в самите тях. Вдигнеш ли още веднъж пръст срещу мен, ще ти го строша, проклет полицаи.

През нощта налетя буря. Дъждът блъскаше къщата, стичаше се по покрива и сплиташе струи в светлината на прозорците. Тъкмо започваха новините в десет, когато телефонът иззвъня.

Акцентът беше от Източен Кентъки или Тенеси, с меко произношение, почти неясно „р“ и звучни гърлени гласни.

— Не се опитвайте да проследите разговора — изрече гласът отсреща. — Използвам клетъчен телефон.

— Чакай да се досетя — казах аз. — Ти си Джони Ремета, нали?

— Опитаха се да ме очистят. Може би по ваша вина. Не съм сигурен.

— Тогава напусни града.

— Не е в мой стил.

— Защо се обаждаш?

— Сър, вие разправяте на хората, че съм доносник. За какво лъжете тъй безсрамно? Та ние дори не се познаваме.

— Предай се. Още не е късно. Никой не жали за Клъм Чевръстия.

— Трябва да поправите стореното, мистър Робишо.

— Малко е смешно човек като теб да настоява за реабилитация, приятел.

— За какво да настоявам?

— Слушай, ти не свърши работата с Муцката Дотрийв. Може би притежаваш качества, за които не си подозирал. Дай да се срещнем някъде.

— Шегувате ли се?

Не отговорих. Той помълча, после се изкашля, сякаш искаше да каже нещо, но не знаеше точно какво.

Връзката се прекъсна.

Наемен убиец, който използва думата *сър*?

11.

В осем сутринта в понеделник шерифът ме спря на входа на управлението. Беше се порязал при бръсненето и на челюстта му имаше парченце тоалетна хартия, напоено със засъхнала кръв.

— Ела да си поговорим — каза той.

Последвах го към кабинета му. Шерифът си свали сакото, закачи го на стола и хвърли поглед през прозореца. Притисна юмрук към кръста си, сякаш изведнъж го бе заболял гръбнакът.

— Затвори вратата — нареди той. — И спусни щорите.

— За онзи ден ли ще говорим?

— Казах ти, че не искам Клит Пърсел да идва тук. Смятам, че молбата е напълно разумна. А ти реши, че съвестта ме мъчи заради Лети Лабиш.

— Може просто да не харесваш Пърсел — рекох аз. — Моите извинения, ако случайно съм намекнал нещо повече.

— Ти беше в отпуск, когато убиха Кармауч. Не си длъжен да се намесваш.

— Така е, не съм.

— Прокурорът поиска смъртна присъда. Решението не беше наше.

— Кармауч беше педофил и садист. Една от жертвите му е в смъртното отделение. Пред такова нещо човек не си затваря очите, шерифе.

Вратът и лицето му бавно преbledняха от долу нагоре. Той вирна глава да заговори, но не намери думи. Профилът му се очертаваше като индианска глава на фона на прозореца.

— Не го трупай на мен, Дейв — изхриптя той. — Няма да ти позволя.

— Мисля, че трябва отново да се заемем със случая. Според мен е имало и втори убиец.

Очите му се разшириха.

— Вие от дружеството на анонимните алкохолици май имахте един израз — сухо пиянство, нали? Като попаднете в безизходно положение, създавате си нови проблеми и така се напивате емоционално. Говоря за смъртта на майка ти. Това е единствената причина да не те отстраня от служба.

— Това ли е всичко? — попитах аз.

— Не. В кабинета те чака един полицаи от отдел „Убийства“ в Ню Орлиънс, някой си Дон Ритър.

— Ритър е от борбата с порока.

— Добре. Това си го изяснявай с него — каза шерифът, после опря длани на перваза и се разкърши, за да облекчи болката в гръбнака.

Дон Ритър, цивилният полицаи, когото Хелън наричаше зализаната тиква, седеше на стол пред бюрото ми и си чистеше ноктите със златно джобно ножче над кошчето за боклук. Вдигна очи към мен. После пак се зае с ноктите.

— Шерифът рече, че сте от отдел „Убийства“ — казах аз.

— Да, наскоро ме прехвърлиха. Сега работя по случая с Клъм Чевърстия.

— Тъй ли?

— Кой ви прати двамата с Пърсел да разпитвате в Ню Орлиънс за Джони Ремета?

— Той е заподозрян за влизане с взлом.

— Влизане с взлом, а? Прекрасно. А ние какво да правим, ако го подплашите и избяга?

— Той казва, че не му е в стила.

— Той ли го казва?

— Да, снощи ми се обади по телефона.

Ритър изтръска ноктите си, сгъна ножчето и го прибра. Преметна крак върху крак и се загледа в лъснатите си обувки. Косата му приличаше на валмо дебела лепкава връв, грижливо зализана назад.

— Значи нахлуване с взлом? — повтори той. — Говорите за посещението му при Муцката Дотрийв, нали?

— Муцката казва, че вие сте й подхвърлили дрога. Тя се мъчи да тръгне по правия път. Защо не я оставите на мира?

— Чудя се кое ме дразни повече, че ме лъжете за разговора с Ремета или че ми циврите за някаква си черна курва. Искате ли да пипнем тоя тип или не?

— Срещате ли се с Джим Гейбъл?

— Защо?

— Предайте му, че при следващото си идване в Ню Орлиънс ще го потърся.

Той размърда зъби, може би дъвчеше парченце храна.

— Ето какво излиза, когато някой се опита да почне повторна кариера в малко градче. Понякога сигурно не ви се става сутрин. Благодаря за разговора, Робишо.

По пладне излязох от управлението и се прибрах да обядвам. Докато карах към къщи по черния път, видях отсреща да се задава син лексус под крайбрежните дъбове. Лексусът намали и жената зад волана свали страничното стъкло.

— Как си, Дейв? — поздрави тя.

— Здравейте, мис Дезотел. Квартала ли посещавате?

— Току-що обядвах с жена ти. Ние сме съученички.

Тя свали тъмните очила и сенките на листата затрептяха по мургавата ѝ кожа. Трудно бе да повярва човек, че е започнала кариерата си в правораздаването още от шейсетте години. Сърцевидното ѝ лице сияеше, по шията ѝ нямаше нито една бръчка, а от черната коса се излъчваше неотслабнал с годините спомен за здраве, жизненост и младежка хубост.

— Нямах представа, че се познавате — казах аз.

— И тя отначало не си спомни, но... Както и да е, пак ще се видим. Обади ми се, ако ти трябва нещо.

Тя махна с ръка и потегли.

— Съученички ли сте били с Кони Дезотел? — попитах, когато влязох в кухнята.

— Да, от вечерната гимназия. Виждаш ми се озадачен.

— Тя е странна.

— Симпатична е — усмихна се Бутси. — Престани да се правиш на психоаналитик.

— В Бейтън Руж я видях да обядва заедно с един полицаи от Ню Орлиънс на име Дон Ритър. Той е същинска отрепка.

Тя преметна парцала за съдове върху крана, завъртя се и огледа лицето ми.

— Какво е направил?

— Изнудва черните проститутки. Хелън казва, че навремето изнудвал и хомосексуалисти от Френския квартал.

— Значи е гадно ченге. Виждаш си и други.

— Другарува с Джим Гейбъл.

— Ясно. Значи затова бил целият разговор. Трябваше да ме предупредиш.

— Гейбъл знае нещо за смъртта на майка ми. Абсолютно съм убеден в това, Бутси.

Тя кимна, по-скоро на себе си или на кухнята, отколкото на мен, после започна да реже свинско печено за сандвичи. Кълцаше все по-бързо и по-силно, с едната ръка стискаше кокала, а ножът тракаше по дъската. После започна да реже кървавочервен домати и пръстите й побеляха. Накрая се завъртя отново към мен.

— Какво да ти кажа? Че се ненавиждам, задето съм спала с него? Какво да ти кажа, Дейв?

В края на седмицата Кони Дезотел ми позвъни в службата.

— Дейв, може да сме извадили късмет. Чувал ли си за рецидивист на име Стив Андрополис?

— Той е съгледвач, осигурява сведения за обири и убийства.

— Задържали са го в Морган Сити.

— За какво?

— За носене на крадено оръжие. Казал, че те познава. Ще го съдим за четвърти път. Искане да сключи сделка.

— Андрополис е патологичен лъжец.

— Може би. Казва, че има сведения за убийството на Клъм Чевръстия. И знаел как е умряла майка ти.

Слънцето грееше високо в небето, лъчите му искряха като кинжали по затъмнените стъкла на колите отвън. Усетих как пръстите ми се стягат около слушалката.

— Как е получил тези сведения? — попитах.

— Не знам. Днес следобед ще го разпитват двама детективи от управлението в Ню Орлиънс. Искаш ли да присъстваш?

— Ритър ще бъде ли там?

— Вероятно. Той води случая.

— Каква гаранция определите на Андрополис?

— Никаква. Може да избяга.

— Ще намина там в близките два-три дни — казах аз. — Благодаря, че ми се обадохте, мис Дезотел.

— Не изглеждаш заинтересован.

— Случаят не е в нашата юрисдикция. Нямам законно основание да сторя каквото и да било за него. Значи иска да ме използва срещу някого. Нека се поти засега.

— Трябвало е да станеш прокурор — подхвърли тя.

— Какво предлага да разкрие за Ремета? — попитах небрежно, сякаш току-що се бях сетил.

— Ритър смята, че може Андрополис да е продал на Ремета оръжието за убийството на Клъм. Може да знае и поръчителя.

— Оръжието е от обир на спортен магазин. Задигнали са го някакви черни хлапета от социалните жилища, до мисията „Сейнт Томас“. Андрополис води Ритър за носа.

— Така си и мислех, че мога да помогна. Успех, Дейв. Много поздравя на жена ти — каза тя и затвори.

Тази вечер в небето плаваха жълти и червени облаци, докато двамата с Клит Пърсел спускахме лодката в езерото Фос Поант. Подкарах напред по дългия канал, обрасъл от двете страни с гъста растителност. Вълните зад нас полюшваха зеления дънери. Щъркели, снежни чапли и големи сини жерави излитаха в светлината на залеза и се носеха с разперени криле над залива.

Минахме през нацъфтелите лилии и лотоси, после прекосихме още един залив, който водеше към мочурлив върбалак, закотвихме лодката до групичка залети от водата кипариси и се загледахме как вълните от минаването ни трептят между дънерите, сиви като слонска кожа.

Клит седеше на кърмата върху сгъваем стол с ниско прихлупена барета. Синята му риза бе мокра от пот между плешките. Той замахна

с пръта и кукичката с примамката описа висока дъга из въздуха.

— Как я карате с Пейшън? — попитах аз.

— Всичко е тип-топ, мой човек — отвърна той и завъртя спининга, влачейки примамката на зигзаг.

Извадих от сандъка с лед кутия студена бира и го докоснах с нея по ръката. Той я взе, без да обръща глава. Аз си отворих безалкохолно и се загледах как клоните на кипарисите трептят на вятъра като зелени дантели.

— Защо не кажеш какво ти е на ума? — рече Клит.

— Прегледах протокола от делото срещу Лети Лабиш. Двете със сестра й твърдят, че през онази вечер Пейшън била на прослушване в Лейк Чарлс за някаква звукозаписна компания.

— Твърдят го, защото там е била — каза Клит.

— Винаги свиреха заедно. Защо е тръгнала сама на прослушване?

Клит издърпа примамката, лениво я изтръска от водата и кукичката тропна по пръта.

— Какво се мъчиш да направиш, Жилка? Да замесиш и Пейшън? Какво ще спечелиш?

— Мисля, че и двете сестри лъжат за станалото през онази вечер. Какво ти подсказва това? Лети вече е в смъртното отделение. Няма какво да губи.

— Щатският екзекутор беше накълцан на кайма и някой трябва да плати за това. Помниш ли случая с Рики Рой Ректър в Арканзас? Бяха му направили лоботомия. Приличаше на буца черно желе в затворническа униформа. Но беше убил полицаи. Клинтън отказа да го помилва. На последната вечеря Ректър казал на надзирателя, че ще си остави десерта за след екзекуцията. Сега Клинтън е президент, а Ректър — тор. Бас държа, че през нощта на екзекуцията всички в Литъл Рок са си се чукали както обикновено.

Клит запали цигара, сложи запалката върху рибарското кошче и духна струйка дим по дланта си.

— Мислех, че си ги отказал — рекох аз.

— Отказах ги. И аз не знам защо почнах отново. Дейв, цялата тая работа е голяма гадост. Пейшън казва, че сестра й се страхува от тъмното, от самотата, от собствените си сънища. Дойдох тук само и само да не я слушам. Хайде да си приказваме за нещо хубаво.

Без да ме поглежда, той отпусна въдицата върху коленете си и бръкна в натрошения лед за още една бира. Гаснещото слънце обагреше лицето му в червено.

Според некролога на Робърт Мичъм, когато излежал присъда за притежаване на марихуана и накрая излязъл, някой го попитал какво е в затвора.

— Не е зле — отговорил той. — Като в Палм Спрингс, само че без оная тамошна сган.

Днес нещата са доста по-зле.

Затворите са пълни с всевъзможни утайки, смотаняци, наркомани, които се лекуват за обществена сметка само за да подхванат отново старата песен, рецидивисти и въоръжени грабители, готови да рискуват десет години затвор заради някакви си шейсет долара от денонощния магазин.

Отделно стои клиентелата на строгите тъмнични затвори — садисти, серийни убийци, некрофили, изнасилвачи и хора, които не се поддават на определение, така наречените душевноболни престъпници, чиито деяния са толкова страшни, че дори и вестниците ги описват с намеци.

Бих могъл да разпитам Стив Андрополис в петък, заедно с Дон Ритър. Но каква полза? В най-добрия случай Ритър щеше да си гони интереса и да пригажда разпита към своите цели, освен това вероятно щеше да приеме лъжите на Андрополис и да провали всякакъв шанс за получаване на достоверна информация. Нещо повече, Ритър разследваше убийство и разполагаше с правомощия, каквито аз нямах.

Затова изчаках да минат почивните дни и в понеделник потеглих към Морган Сити.

Пристигнах тъкмо навреме, за да видя как двама санитарии изнасят трупа на Андрополис.

— Какво е станало? — попитах аз надзирателя.

— Гледай го ти, пита какво е станало — отвърна той, сякаш освен нас двамата имаше и друг слушател. Беше грамаден мъжага с гранитна челюст и бръсната глава. Необятната му синя униформа изглеждаше като скроена от картон. — Какво ли не съм видял тук. Скачали са ми през прозорците. Бягали са през въздухопроводите.

Някои дори се измъкват с чужди документи за излежан срок. — Той въздъхна, взе пурата си от пепелника, пак я остави и изпука с кокалчетата на пръстите си. — Заклучих Андрополис заедно с още единайсет затворници. Килията е за петима. Вътре има трима рокери, дете и дяволът не би ги взел да му чистят кенефа. Има едно хлапе, дете сипва натрошено стъкло в паничките на хорските котки и кучета. Един тип, дете се друса със смес от хероин, кокаин и малцово уиски. И това са нормалните? Питаш какво е станало? Някой му строшил гръдния кош. Останалите го гледали как се задушава. Още нещо да питаш?

Той драсна клечка кибрит върху бюрото, запали изгасналата си пура и ме погледна през пламъчето.

Всъщност не давах пет пари как е умрял Андрополис. Изобщо не ми пукаше, че е умрял. Той беше зъл човек. Съгледвач на наемни убийци, доставчик на оръжие, паразит, който живее от чуждите страдания и жестокости — нещо като сводник или една от онези рибки, насочващи акулата към нейната плячка.

На другия Ден Кони Дезотел ми позвъни в управлението.

— Имам вила край езерото, обаждам се оттам — каза тя. — Искаш ли да ми дойдеш на гости?

— Защо?

— Имам запис. Копие от разговора на Дон Ритър със Стив Андрополис.

— Не искам да си губя времето с тях.

— Става дума за майка ти. Андрополис е видял как умира. Изслушай подробностите. Ако е лъгал, ще разбереш. Не искаш ли, Дейв? Каж ми.

12.

Тази вечер двамата с Клит отидохме с колата до малкия пристан край Лоровил, спуснахме лодката на вода и подкарахме към езерото Фос Поант по дългия сенчест канал. Над езерото се сипеха слънчеви лъчи, вятърът постепенно отслабна, настана затишие и птиците излетяха в кървавото небе над върбите и кипарисите.

По бреговете дремеха алигатори, омазани с кал. Приличаха на статуи от черен и зелен камък. Вратът ми пареше като изгорен от слънцето, а устата ми беше необяснимо суха, както някога, когато се събуждах с махмурлук. Клит изключи двигателя и остави лодката да се носи бавно между кипарисите към един насип и малка наколна къща с тенекиен покрив, укрита в сянката на столетни дъбове.

— На оная кучка й нямам вяра за пет пари — каза той. — Тя те насъсква, Жилка.

— Какво печели от това?

— Някога работеше в полицията. Гъста е с онзи гадняр Ритър.

— И какво да направя? Да откажа да прослушам записа?

— Май е по-добре да си затварям устата — каза той, после заби веслото между листата на водните лилии и изтласка лодката на брега сред облак от кални пръски.

Тръгнах нагоре по насипа под обраслите с мъх корони на дъбовете и се изкачих на верандата пред къщата. Кони ме посрещна на прага. Беше със сандали на платформа, джинси и жълт пуловер, изпънат от връхчетата на гърдите й. Държеше лъжица и отворена кръгла кутия, пълна с жълт сладолед.

Погледна покрай мен към насипа и попита:

— Къде е Бутси?

— Предполагах, че срещата е служебна, мис Дезотел.

— Наричай ме Кони, ако обичаш... Онзи там долу не е ли Клит Пърсел?

— Аха.

— Няма ли домашно възпитание? — попита тя, като се изправи на пръсти, за да го види по-добре.

— Моля?

— Пикае ми във филодендрона.

Последвах я в къщата. Вътре беше приятно, навсякъде имаше саксии със зеленина и светли плоскости, за да подсилват оскъдните слънчеви лъчи, проникващи през дърветата. Кони мина в кухнята, сипа в миксера сладолед и добави вишни, портокалови резенчета и чаша бренди. Включи го и ме погледна с усмивка.

— Нямам много време, Кони — казах аз.

— Трябва да го опиташ.

— Не пия.

— Това е десерт.

— Дай да чуя записа, ако обичаш.

— Ама ти наистина си бил голям сухар — каза тя. После лицето ѝ стана загрижено, сякаш дълго бе репетирала точно това изражение. — Слушането едва ли ще ти е много приятно, та исках малко да си подсладиш преди това.

Тя извади от едно чекмедже касетофон с батерии, сложи го върху кухненската маса, натисна бутона с палец и заби поглед право в очите ми, докато от говорителя се раздаваха гласовете на Дон Ритър и мъртвия Стив Андрополис.

Аз стоях до замрежения прозорец, гледах към езерото и слушах как Андрополис описва последните часове на майка ми и далаверата с проститутки, която бе довела до смъртта ѝ.

Исках да се откъсна от думите, да заживея с вятъра между дърветата и леките вълнички по езерото, да слушам далечните глухи удари на лодка по дървен кей или пък просто да гледам дебелиите ръце и хлапашката физиономия на Клит, който мятеше въдица в здрача и плавно придърпваше примамката.

Но макар да беше паразит, който само използва и никога сам не пристъпва към действие, Андрополис се оказа такова зло, че дори от гроба можеше да нанесе удар.

— Онези, дето я очистиха, не бяха ченгета — говореше гласът на Андрополис. — Бяха охранители или нещо подобно. Тя ходеше с един тип на име Мак. Разправяше на всички, че бил крупие, но всъщност ѝ

беше сводник. Само че двамата с майката на Робишо, ако наистина му е била майка, налетяха на когото не трябва.

Сякаш през опушено стъкло виждах как вятърът вее над черен път сред море от тръстика. В небето прииждаха черни облаци; на метален стълб пред танцовия салон се въртеше червено-бяла неонова реклама. Зад салона имаше редица къщурки, напомнящи някогашни робски жилища, и на всяка малка веранда светеше синя крушка. Като в забавен кадър виждах как майка ми, затлъстяла от бира, води някакъв пиян мъж към една от къщурките. Върху джобчето на ризата му лъщеше значка. Спряха под крушката и тя започна да го целува, плъзгайки ръка надолу към слабините му.

После се озоваха вътре, охранителят вече беше гол, подпрян на лакти, притискаше тялото ѝ върху зацапания дюшек и блъскаше железната рамка на леглото в дъсчената стена. Край прозореца с грохот прелетя влак, натоварен с рафинирана захар от фабриката.

Точно когато охранителят взе да свършва, озъбен като маймуна, вратата на къщичката се отвори, Мак влезе вътре и щракна лампата. Тясното му мустакато лице изглеждаше жестоко и съсредоточено. Беше с островърхи каубойски ботуши, раирани панталони, двуцветно спортно сако и килната мека шапка. Измъкна изпод колана си малък никелиран револвер и го насочи малко встрани от стреснатата двойка върху леглото.

— Значи само обслужваш масите, а? — каза той на майка ми.

— Слушай, приятел, това си е сделка в брой. Не се стягай — каза охранителят, после закри слабините си с чаршафа и се търкулна настрани от огневата линия.

— Не видя ли халката на пръста ѝ? — попита Мак. — Не разбра ли, че си тръгнал да плевиш чужда градина?

— Хей, недей да го сочиш това към мен. Хей, няма проблеми. Тъкмо днес получих заплата. В портфейла е. Вземи я.

— Ще си помисля. На колене.

— Недей, човече.

— Преди малко бях в кенефа. Опръсках си ботушите. Ей тук, на връхчето. Искам да го лъснеш... Не, с езика.

После Мак се наведе и притисна дулото в потната коса на голия мъж, докато онзи лижеше ботуша му.

Кони Дезотел изключи касетофона.

— Както изглежда, работата свършила зле — каза тя.

— Охранителят се върнал с още един приятел да отмъсти.

— Глупости — възразих аз.

Тя сложи на масата две панички от сладоледовия десерт.

— Защо?

— Първия път Андрополис ми каза, че убийците били ченгета, а не охранители. Андрополис работеше за джаканосите. Каквото е знаел, трябва да идва от тях. Става дума за подкупни ченгета.

— А, за това става дума в другата касета. Охранителят бил от рода Джакано. Далечен братовчед, но все пак роднина. По времето, когато се смята, че е убита майка ти, работел за една охранителна фирма в Алджиърс.

Далече отвъд езерото слънцето се превръщаше в мътна червена жарава между дърветата.

— Ето какво ще ви кажа, мис Дезотел — започнах аз и се обърнах.

— Кони — поправи ме тя и се усмихна само с очите.

Сетне зяпна и пребледня, когато чу думите ми.

Слязох през сенките по насипа, качих се в лодката и включих двигателя. Клит скочи до мен и лодката се разлюля, но аз потеглих, без да го чакам да седне.

— Какво стана вътре? — попита той.

Бръкнах в сандъка, извадих кутия бира и му я подхвърлих, после увеличих скоростта.

Беше почти тъмно, когато навлязохме в канала. Въздухът беше горещ, из небето кръстосваха облаци птици, възбудени от далечния мирис на дъжд в сухите тръстикови ниви. Изкарах лодката на плиткото, изключих двигателя, вдигнах перката над водата, метнах спасителните жилетки на брега, грабнах сандъка с лед и нагазих в тинята.

— Ще ми кажеш ли? — обади се Клит.

— Какво?

— Как мина там горе.

Лицето му беше кръгло и омекнало, с алкохолен блясък в очите.

— Казах й, че ако Дон Ритър повтори тия лъжи за майка ми, ще му натъпча касетата в задника с верижен трион.

— Брей, дали ти е схванала тънкия намек? — рече той, после ме сграбчи за врата с грамадната си ръка и лъхна насреща ми тежък мирис на спиртоварна. — Ще разберем кой е сторил зло на майка ти, Жилка. Но ти не си палач. Когато онези типове си отидат, няма да ти тежат на съвестта. Стари приятели сме, недей да ми възразяваш.

И пръстите му стиснаха още по-здраво.

На другата сутрин се събудих преди изгрева от трополене на дъжд и бучене на лодка по реката. Сварих си кафе и закусих на кухненската маса, после наметнах дъждобрана и слязох в сивия сумрак към магазинчето да помогна на Батист.

— Дейв, когато пристигнах, видях до кея един човек с лодка върху влекач — каза Батист. — Слязох от колата и той понечи да тръгне към мен, после се завъртя и потегли. По-късно видях да минава лодка. Мисля, че беше същият.

— Кой беше? — попитах аз.

— За пръв път го виждам. Май ме взе за някой друг. Да не е търсил теб, а?

— Какво толкова е станало, Батист?

— Очите ми вече не ги бива много, ама на таблото в колата му имаше нещо лъскаво. Хромирано. Като пистолет.

Включих крушките над кея и погледнах през мрежестата врата към дъжда над реката и мъглата между кипарисите и върбите в мочурището. После видях, че една от лодките, които давах под наем, се е откъснала и течението я влачи покрай прозореца.

— Ще отида да я хвана — обади се Батист зад мен.

— Не, аз вече съм мокър.

Отвързах друга лодка, включих двигателя и потеглих надолу. Когато отминах завоя, видях изтърваната лодка сред островче от водни лилии близо до няколко кипариса.

Но не бях сам.

Зад мен изрева двигател и от блатото изскочи алуминиева моторница, боядисана в зелено.

Мъжът на носа беше висок, тъмнокос и блед, облечен с подгизнали джинси и тениска. Носеше сламена шапка с черна панделка и по лицето му се стичаха капки вода. Той изключи двигателя, бавно навлезе между лилиите и спря на сантиметри от моята лодка.

Опря длани върху бедрата си, погледна ме и зачака с безизразна физиономия, сякаш вече беше задал въпрос.

— Интересна пушка имаш на седалката — казах аз.

— „Ремингтън дванайсет“ — отговори той. — Малко съм го усъвършенствал.

— Забранено е да се реже цевта — усмихнах се аз и почнах да връзвам въжето на изтърваната лодка за кърмата на моята.

— Знаете ли кой съм? — попита човекът.

Очите му бяха тъмносини като мастило. Той извади шарена кърпа от задния джоб и избърса лицето си, после вдигна очи към сивото небе и мокрите клони.

— По нашия край рядко чуваме акцент от Кентъки — казах аз.

— Вчера някой стреля по мен. Извън Ню Орлиънс.

— Защо го казваш на мен?

— Вие им пуснахте мухата, че ще ги издам. Гадна постъпка, сър.

— Аз пък чух, че си убивал хора по крайбрежието. Имал си проблеми много преди да дойдеш в Луизиана, Джони.

Очите му се присвиха, като чу името. Устата му беше женствена и някак не пасваше на широките рамене и яките бицепси. Той се загледа някъде настрани и подви устни, преди да заговори.

— Хубаво място. И аз бих искал да си намеря нещо подобно. Питате за онзи от Санта Барбара? Беше изнасилил четиринайсетгодишно момиче в един лунапарк в Тенеси. Детето едва не умря от кръвоизлив. Съдията му даде две години условно. Какво щяхте да сторите на мястото на бащата?

— Значи си помагал на семейството?

— Опитвам се да проявя уважение към вас, мистър Робишо. Чух, че не сте лош човек, макар и ченге.

— Но дойде с рязана пушка.

— Тя не е за вас.

— А за другите убити какво ще кажеш?

Дъждът отслабна, после спря и в тишината се чуваше само как от дърветата капе вода. Ремета намести сламената си шапка и се загледа замислено към гъсталака от лиани по върбите и кипарисите. Очите му сякаш светеха със своя собствена светлина.

— Жената на един тежкар беше разбрала, че мъжът ѝ смята да я очисти. Дал поръчка на някакъв смахнат, специализиран по дамската част. Тогава жената си викна момче от друг щат да пречука мъжа ѝ. Смахнатият можеше да стои настрани, но някои хора никога не се отказват. Е, в Пасифик Палисейдс никой не плака за него.

— Кой ти плати да премахнеш Клъм Чевръстия и Муцката Дотрийв?

— Оставиха ми парите на уговорено място. Знам само, че вчера се опитаха да ме гръмнат. Може би сега двамата с теб сме в един екип.

— Грещиш.

— Така ли?

— Така.

Очите му помътняха, сякаш не искаше да приеме увисналото във въздуха оскърбление. Той отлепи от гърдите си мократа тениска и попита:

— Ще се опиташ ли да ме очистиш?

— Пушката е у теб — усмихнах се аз.

— Не е заредена.

— По-добре да не проверявам.

Той вдигна от седалката рязаната пушка и я сложи на коленете си, после се приведе към кърмата на лодката ми. Откъсна въженцето за стартиране на двигателя и го метна в камъша.

— Не биваше да го правиш — казах аз.

— Никога не лъжа, сър. Не съм като някои хора. — Той пречупи пушката и пъкна пръст в празната цев. После извади от задния си джоб найлоново пликче с три патрона и започна да зарежда. — Изтървах пушката във водата и другите патрони се намокриха. Затова е празна.

— Каза, че не си като някои хора. Лъжец ли ме наричаш?

— Вие пуснахте слух, че съм доносник. Лежал съм в строг тъмничен затвор и никого не съм издавал.

— Слушай, Джони, ти отказа да убиеш Муцката Дотрийв. Все още не си прекрачил чертата.

— Какво говорите?

— Не се прави, че не разбираш. Погледни ме.

— Не обичам да ми говорят така, мистър Робишо. Пуснете ми лодката.

Втренчих се в лицето му. Очите му бяха тъмни, бузите обгърнати в сянка като мъртвешка маска, устните свити. Тласнах лодката му към течението.

— Както си решиш, момче — казах аз.

Той включи двигателя и с рев се понесе надолу. Само веднъж се озърна към мен и веднага рязко зави, за да не блъсне една плаваща нутрия.

13.

По-късно тази сутрин позвъних на психолога в затвора Рейфорд, на една социална служителка в област Лечър, Кентъки, и на един гимназиален съветник в Детройт. До края на работното време получих по факса поне три дузини справки за Джони Ремета.

Късно следобед Клит Пърсел седеше до мен на пейката в края на кейчето и четеше събраните сведения.

— С коефициент на интелигентност 160 да стане наемен убиец!
— смая се Клит.

— И няма ранни признаци за склонност към насилие. Проявяват се едва след излизането от Рейфорд.

— Искаш да кажеш, че след няколко групови изнасилвания под душа е решил да си го върне?

— Просто казвам, че вероятно не е социопат.

Клит затвори папката и ми я върна. Вятърът изпъваше платнения навес над главите ни.

— На кого му пука какъв е? — заяви Клит. — Навлязъл е в твоя собственост. На твое място следващия път ще го прострелям в коляното.

Не отговорих. Усещах го как ме гледа отстрани.

— Тоя тип не ти върши работа — каза Клит. — Не знае кой го е наел. А разните психологически тъпотии ги пробутвай на друг.

— Социалната служителка каза, че баща му бил пияница. Смята дори, че на два-три пъти е продавал хлапето, за да си купи пиене.

Още преди да довърша, Клит раздражено тръсна глава.

— Гледал е Клъм Чевръстия право в очите, преди да му пръсне черепа. Във военновъздушните сили обучават точно такива типове да пускат атомни бомби.

Той стана и стисна здраво парапета на кея. Вратът му беше зачервен, едрите му ръце пращяха от енергия.

— Аз съм си виновен. Не биваше да ти помагам да го измъкнеш на светло.

— Как е Пейшън? — попитах аз, за да сменя темата.

— Чака ме да намина. — Клит въздъхна. — Главата ми е като стегната с тел. Не мога да мисля.

— Какво има?

— Утре ще я водя на свиждане със сестра ѝ в женския затвор.

— Имаш чувството, че прескачаш от другата страна на барикадата?

— Нещо такова. Винаги съм смятал, че повечето хора в смъртното отделение са си го заслужили. Гледа ли снощи Лари Кинг? Беше довел един тип да си прави майтапи с екзекуцията на една жена в Тексас. Същият, дето беше направил Клинтън за посмешище. Това са днес героите на Америка.

Той влезе в магазинчето и се върна с голяма кутия бира, увита в книжна салфетка. Вирна глава и почти изпразни кутията на един дъх. После шумно въздъхна и напрежението изчезна от лицето му.

— Дейв, сънувах смъртната камера в „Ангола“. Само че не водеха там Лети Лабиш, а Пейшън. Откъде ли ми е дошъл такъв сън? — рече той и завъртя показалец до слепоочието си.

Но това не беше последното споменаване на Лети Лабиш за този ден.

Кора Гейбъл бе пратила шофьора Мика да отнесе в резиденцията на губернатора молба за помилване на Лети, подписана от хиляда души. След като взе от Ню Орлиънс неколцина приятели на Кора, откара ги до Капитолия в Бейтън Руж и после пак ги върна в Ню Орлиънс, той вечеря самичък в едно кафе край реката отгатък моста Хюи Лонг и късно привечер потегли по тесния път към област Лафурш.

Мина през малко селце, после навлезе в дълъг пустинен отрязък между тръстиковите ниви. Догони го бял автомобил; мъжът до шофьора се озърна през рамо, после сложи на покрива мигаща червена лампа.

Ченгетата бяха цивилни, може би от отдела по наркотиците или службата за борба с организираната престъпност. Едри, млади, небръснати, с джинси, маратонки и тъмни тениски, с космати ръце и затыкнати на коланите белезници.

Те пристъпиха от двете страни на лимузината. Мика бе свалил стъклата и чу как човекът отдясно разкопча кобура.

— Шофьорската книжка, ако обичате — каза левият. Носеше големи слънчеви очила, изглеждаше отегчен и зяпаше към залеза над нивите, докато чакаше с протегната длан Мика да извади книжката от портфейла си.

— Какво има?

Полицаят с тъмните очила погледна снимката, после вдигна очи към Мика.

— Знаете ли какво пише тук над снимката? „Не пийте зад волана... Пазете Луизиана чиста.“ На всички шофьорски книжки в Луизиана го пише. Стараем се да не допускаме пияници и боклук по шосетата. Преди малко вие изхвърлихте през прозореца бирена кутия.

— Не, не съм.

— Слезте от колата, моля.

— Момчета, вие сте от Ню Орлиънс — каза Мика. — Тук не е ваш район.

— Ако обичате, минете от другата страна на колата и ще обсъдим това.

Притиснаха го към покрива на колата, разтвориха му краката с ритник, плъзнаха ръце покрай тялото му, обърнаха джобовете наопаки и захвърлиха на пътя портфейла и дребните пари.

Мина автомобил с включени фарове. Двамата полицаи го проследиха с погледи, докато изчезна между тръстиките ниви. После единият замахна с палката и Мика изпита чувството, че сухожилието в бедрото му се е скъсало. Той падна на коляно, драскайки с пръсти по лимузината.

Вторият удар се падна на безопасно място, върху раменете, но третият бе стоварен с две ръце точно в опашната кост и из вътрешностите му избухна огнена болка. Разтреперан, Мика се търкулна на прашния път, полагайки отчаяни усилия да овладее сфинктера си.

Първото ченге захвърли шофьорската книжка в лицето му като игрална карта, после го ритна в бъбрека.

— Имаш полицейско досие в Ню Мексико, Мика. Връщай се там. Не ни карай пак да те търсим.

— Нищо не съм сторил — почти проплака Мика.

Полицаят с палката се наведе, пъхна заобления дървен край в устата му и натисна жестоко, докато Мика взе да кашля и да се дави в собствената си кръв.

— Какво рече? Я повтори? — изрече заплашително ченгето и се приведе любезно към обезобразеното лице на Мика.

На другия ден Клит ми позвъни и помоли да се срещнем при Арман на главната улица. В заведението беше прохладно и сенчесто. Клит седеше пред старинния огледален бар с чаша сироп в ръката, а вентилаторът вееше право в лицето му.

Но видът му не подходеше на безметежната обстановка. Хавайската му риза лепнеше от пот, лицето му бе зачервено като от треска. Подпираше се с един крак на тръбата под бара и нервно тресеше коляно.

— Какво има, Клит?

— Не знам. Май нямаше смисъл да ти се обаждам. Може би трябваше просто да вдигна с три-четири пункта борсовата цена на уискито.

— Обади ми се Кора Гейбъл. Две тъпи ченгета от Ню Орлиънс пребили шофьора й. Толкова го уплашили, че не посмял да предяви обвинение.

— Значи Джим Гейбъл иска да го пропъди?

— Шофьорът се връщал, след като бил предал на Белмънт Пъг петиция за помилването на Лети. Може би предупреждението е за Кора.

— Какво общо може да има Гейбъл с Лети Лабиш?

— Не знам. Ще ми кажеш ли защо ме повика?

Връзката им започнала съвсем случайно. Една вечер Клит наминал към къщата и я видял да носи в градината две кофи вода от кухненския кран.

— Къде ти е маркучът? — попитал той.

— Момчето, дето коси тревата, го срязва с косачката — отговорила тя.

Той се заел да помага и двамата се измокрили доста, докато поливали лехите с пъпеш и ягоди под пламналото вечерно небе. Лицето ѝ било зачервено, вятърът веел роклята ѝ, когато се привеждала над браздите. Клит отскочил до кухнята да ѝ донесе чаша вода.

Докато пиела, тя го погледнала над ръба на чашата. Кожата ѝ била прашна, връхчетата на гърдите лъскави и златисти в лъчите на залеза. Тя отметнала косата си и я вдигнала на тила.

Той докоснал с пръсти заобленото ѝ рамо и рекъл:

— Силна жена си.

— Дебелана.

— Не и за мен — отвърнал Клит.

Тя отметнала мълчаливо кичур коса от ъгълчето на устните си и го погледнала право в очите, сякаш знаела за какво си мисли.

— Много пия — добавил той. — Заради една престрелка си загубих значката. По едно време бях охранител при Сали Дио в Рио.

— Не ме интересува.

Тя вирнала лице срещу вятъра и пак го погледнала в очите.

— Бившата ми жена разправя, че предпочита дружеството за защита на животните — казал той.

— Пет пари не давам за чуждите приказки.

— Миришеш на ягоди.

— Защото сме в ягодова леха, Клит.

Тя притиснала меката извивка на сандала си в твърдата му обувка.

Качили се на третия етаж и се любили върху грамадно месингово легло, обкръжено от три вентилатора. Тя свършила преди него, после го яхнала и свършила още веднъж, като през цялото време го галела по лицето. По-късно лежала до него и изследвала тялото му с връхчетата на пръстите си, докосвала члена му като източник на някаква странна мощ и това го карало да я гледа озадачено.

Поискала да ѝ разкаже как е било в морската пехота и във Виетнам, как веднъж налял цял бидон течен сапун в мъжката тоалетна на автогарата, как израснал в Айриш Чанъл, как натрошил с камъни парника на една жена, след като го поканила на сладолед, а се оказало, че дава сладоледа през задната врата като милостиня на дрипавите улични хлапета.

— Аз съм професионален неудачник, Пейшън — заявил той. — Не го приемай за скромност, то си е чистата истина. Виж, Дейв е друга работа.

Тя се притиснала към него и го целунала по гърдите.

Той отсъствал два дни, а на третия застанал пред къщата призори и сърцето му заподскачало още преди вратата да се отвори. Тя се любила с него ненаситно, стягала го с бедрата си като в клещи и тихичките ѝ писъци до ухото му звучали като заклинания.

Две седмици по-късно той седял в кухнята, на масата пред него имало празна чиния и синьо-бял кафеник, а Пейшън плакнела подноса на мивката.

Той плъзнал пръсти през косата си и рекъл:

— Мисля, че търсиш отговора у мъж, дето няма какво да отговори.

Тя мълчала. Той се усмихнал тъжно.

— Имам късмет, че ми дадоха разрешително за детектив, Пейшън. Като ме видят, ченгетата в Ню Орлиънс минават на отсрещния тротоар. Работил съм такива неща, с които се хващат хора, прогонени от чуждестранния легион.

Тя застанала зад него и размачкала раменете му с яките си ръце. Гърдите ѝ го докосвали по тила.

— Утре сутрин съм на доктор. После искам да ида на свиждане със сестра си.

Клит допи сиропа и разклати леда на дъното.

— Тя ми разправи подробно какво вършел Кармауч с нея и Лети. Би трябвало да измъкнат тоя тип от гроба и да го влачат по всички улици на Бейтън Руж — каза той. После се замисли и лицето му стана разсеяно. — Пейшън го оставяла да се изтощи с нея, та да е по-леко на сестра ѝ.

— Избий си го от главата, Клит.

— Смяташ ли, че ми върти номера?

— Не знам.

— Дай още един сироп — поръча той на бармана.

След работа Бутси ме чакаше на паркинга.

— Да те черпя ли една вечеря, приятел? — рече тя.

— Какво става?

— Просто рекох да видя дали още мога да забърша някое ченге.

Потеглихме към „Льо Розие“ и си избрахме маса в дъното. В градината зад нас растяха рози и бамбук, а в сенчестите места между тухлите се зеленееше мента.

— Станало ли е нещо днес? — попитах аз.

— На телефонния секретар имаше две послания от Кони Дезотел. Май не ми се харесва да те търсят жени.

— Сигурно ме е сбъркала с някой друг.

— Извинява се, че те е обидила. За какво става дума?

— Онзи Ритър от борбата с порока беше записал разпит на някой си Стив Андрополис. На касетата имаше куп лъжи за майка ми.

Бутси лапна късче месо и бавно почна да дъвче. Очите ѝ потъмняха.

— Защо го е направила?

— Питай нея.

— Непременно — съгласи се тя.

Понечих да отговоря, но я погледнах в лицето и предпочетох да премълча.

Но волева и решителна жена като Кони Дезотел не се отказваше лесно от намеса в една ситуация, която по някакъв начин засягаше интересите ѝ.

На другата вечер черният крайслер на Белмънт Пъг, следван от цял керван политически навлеци и паразити, спря край кея. Излязоха от колите сред облаци прах и запримигваха срещу лятното слънце. За разлика от всички останали, Белмънт бе очевидно трезвен. Докато приятелите му се отправяха към магазинчето да търсят сандвичи и бира, Белмънт тръгна през дъбовите нагоре, където събирах листа с греблото. Лицето му беше сериозно и мрачно, шарената сянка трептеше по раирания му костюм и сивата каубойска шапка.

— Защо не приемаш извинението на онази жена? — попита той.

— За Кони Дезотел ли говориш?

— Не е искала да хвърля кал върху майка ти. Смятала, че просто си върши работата. Поне веднъж ѝ повярвай, синко.

— Добре де, приемам извинението. Предай ѝ това, ако обичаш. Чудя се само как е накарала цял губернатор да търчи като куриер.

Той свали шапката си и избърса подплатата с кърпа. Стоеше с изпънати рамене и профилът му се очертаваше на фона на блесналата река. Отдавна не се беше подстригвал и това му придаваше достолепен селски вид. Кой знае защо си припомних младия идеалист отпреди много години, който всеки ден вършеше по едно добро дело и научаваше нова дума от енциклопедията.

— Коров човек си, Дейв — проговори той. — Де да бях като теб. Нямаше от сутрин до вечер да си блъскам главата заради онази жена в смъртното отделение.

Изправих греблото и се подпрях на дръжката. В сянката беше прохладно и вятърът клатеше клоните над главите ни.

— Спомням си как един тип ти предложи десет долара, за да минеш на изпита по математика вместо него, Белмънт — казах аз. — Парите много ти трябваха. Но го прогони от стаята.

— През почивните дни кафето не работеше — отвърна той. — От петък на обяд до неделя вечер двамата с теб карахме на кутия виенски кренвирши, буркан фъстъчено масло и пакет солени бисквити.

— Бил съм свидетел на две екзекуции и съжалявам. Замесиш ли се веднъж в такова нещо, вече не си същият.

— Преди много време баща ми каза, че ще стана или проповедник, или пияница и женкар. Сутрин се будя и нямам представа кой съм. Не ме поучавай, синко.

В дрезгавия му глас звучеше необичайно за него униние.

Погледнах към кея, където приятелите на Белмънт пиеха бира под навеса. Единият беше дребен, мургав мъж с мустаци, заоблена брадичка, зализана коса и дълъг крив нос.

— Онзи там е Суки Мотри — подхвърлих аз. — Разправят, че държи игралните автомати.

— Всичко е сделка. Хората искат пари за училищни автобуси, но не искат да плащат данъци. Мене ако питаш, най-добре да използваме парите на дявола срещу него. Така типове като Суки влизат в играта.

Не отговорих и Белмънт добави:

— Много хора си мислят, че Ърл Лонг беше просто невеж селяк. Но не знаят какви добрини вършеше. Цяла тайфа черни жени завършиха новия курс за медицински сестри и веднага откриха, че за тях няма работа. Чул Ърл за това и рекъл, че иска да посети щатската болница. Обикаля той, ръкува се с всички наред, наднича в операционните, пуска водата из тоалетните, после събира цялата болнична администрация и заключва вратите. Срамна гледка видях тук, казва. Бели сестри да се грижат за черните пациенти, да им изнасят подлогите и не знам какво още. Туй няма да го търпя. Или ще наемете черни сестри, или до един изхвърквате от работа. Само след седмица в щатската болница имало двайсет и пет черни сестри.

— Хубава приказка — кимнах аз.

— На човешкия род само приказките са му останали, Дейв — отвърна той. — Просто трябва да откриеш коя ти харесва и да се вкопчиш в нея.

— Ще екскутираш ли Лети Лабиш?

Той си сложи шапката и тръгна надолу към групата, размахвайки ръце като бродещ фокусник.

14.

На юг от нас, в трудовото градче Гран Боа, един млад адвокат, завършил право само преди две години, подаде от името на местните жители жалба срещу голяма нефтена корпорация. Местните жители бяха предимно каджуни и индианци от племето хума — неуки, неквалифицирани, бедни, без политическо влияние и подозрителни към съдебната система. С две думи, идеално място за изхвърляне на нефтените отпадъци от една голяма рафинерия в Алабама.

Ръководството на компанията не оспори, че ямите с отпадъци съдържат бензен, сероводород и арсеник. Не се и налагаше. Преди години, по време на енергийната криза, Конгресът бе направил за нефтената промишленост огромни изключения от правилата, ограничаващи другите отровни отпадъци. И второ — в щата Луизиана нефтопродуктите не са обявени официално за опасни вещества.

Сега щатът, нефтената корпорация и община Гран Боа се съдеха, а прокуратурата на Кони Дезотел приемаше заявления от тамошните жители, които твърдяха, че децата им страдат от световъртеж, зачервени очи, кожни обриви и толкова тежка диария, че трябвало да си носят кофи в колите.

Две семейства от Гран Боа се бяха преселили в Нова Иберия и сега живееха до пътя край реката, недалече от нощния клуб на Пейшън Лабиш. В понеделник Хелън Соало получи задачата да откара до домовете им Кони Дезотел и нейния помощник.

По-късно тя ми разказа за странното поведение на Кони Дезотел, макар че нямаше представа на какво се дължи.

Тази сутрин беше валил проливен дъжд, после вятърът спря, слънцето се превърна в ярко бяло кълбо сред небето, изпари водата от нивите и създаде купол от жарка задушна влага, от която човек имаше чувството, че из дрехите му пъплят мравки.

Климатикът в патрулната кола задрънчал, после изпъшкал и млъкнал. Кони Дезотел свалила белия си жакет, сгънала го в скута си и се помъчила да запази достойнство, докато помощникът непрекъснато

бъбрел на задната седалка. Блузата под мишниците ѝ потъмняла от пот, а в очите ѝ взели да се разгарят враждебни пламъчета.

За момент помощникът прекъснал монолога си, сдъвкал ментов бонбон и пак започнал.

— Защо тия хора от Гран Боа не се преселят на място, където няма нефтена промишленост? Нека станат китоловци в Япония. Как може цял живот да са вършили черната работа в нефтените заводи, а една вода с лед да не могат да си направят без подробни инструкции? — В колата царувало мълчание и той приел това като знак, че не са го разбрали, затова продължил: — Индианците хума не харесват нефтените отпадъци. Но искат да строят казина и да пристрастяват народа си към хазарта. Мене ако питате, една водородна бомба им трябва.

— Не искам да засилвам раздразнението ти, Малкълм, но би ли млъкнал, ако обичаш? — каза Кони.

— Искате ли да пийнем по нещо студено? — попитала Хелън.

— Да, моля — каза Кони.

Докато отбивали към нощния клуб на Пейшън, слънцето се скрило зад буреносен облак и над полето паднала сянка. В клуба бръмчали и четирите вентилатора по ъглите на дансинга, а един вехт климатик, закрепен на изрязан отвор в задната стена, бълвал към бара поток хладен въздух.

Кони седнала на една табуретка, затворила очи и подложила лице на студения вятър.

Хелън надникнала към съседното помещение и подвикнала:

— Хей, Пейшън, имаш клиенти.

Кони отвори очи и с безизразна физиономия се завъртяла към Хелън.

— Това заведение е на сестрата на Лети Лабиш — каза Хелън.
— Познавате ли я?

— Не.

— Стори ми се, че името ви е познато или нещо такова.

— Да, чувала съм името — отвърнала Кони. — Но това не значи, че я познавам.

— Да, госпожо — съгласила се Хелън.

— По-добре да си тръгваме — предложила Кони.

— Мислех, че искате да пиете нещо.

— Исках само да си почина на хладно две-три минути. Вече ми мина. Не е зле по-нататък да спрем още някъде.

— Късно е вече — ухилил се иззад бара помощникът Малкълм и сложил две отворени бутилки кока-кола пред Хелън и Кони тъкмо когато Пейшън влязла и вирнала глава, изненадана от присъствието му зад бара.

— Мога ли с нещо да ви услужа? — попитала тя.

— Прощавайте, мис — рекъл Малкълм. — Толкова съм пресъхнал, че ме е страх да не се подпаля. Оставих парите на касата.

После си отворил бутилка бира и веднага отскочил, защото от гърлото бликнала пяна.

Пейшън изтракала сметката, без да ги гледа.

— Извинявайте, че не успях да ви обслужа — казала тя.

Кони стояла като ударена. Гледала безпомощно тила на Пейшън, сякаш току-що пред нея бил изникнал най-страшният ѝ кошмар.

Пейшън се завъртяла и оставила пред помощника четвърт долар и две монети по десет цента. После срещнала погледа на Кони.

— Добре ли сте, госпожо? — попитала тя.

— Да — рекла Кони. — Защо питате?

— О, в такива дни се топи и асфалтът по пътищата. Виждате ми се изтощена. Имам аспирин, ако искате.

— Благодаря. Не ми трябва.

Пейшън понечила да се обърне, после по лицето ѝ се изписала лека изненада.

— Виждала ли съм ви някъде, госпожо? — попитала тя.

— Може би. Аз съм главен прокурор на щата.

— Не, виждала съм ви на една стара снимка — казала Пейшън. — Или е била някоя друга, но много прилича на вас. Имате красиви черти. Не се променят от времето.

— Приемам го като комплимент, но не знам за какво говорите.

— Ще се сетите. За Нова Иберия ли сте тръгнали?

Кони станала от табуретката и протегнала ръка над бара.

— Много ми беше приятно — изрекла официално тя, макар че никой не ги бил запознал.

После тръгнала към патрулната кола с вирната глава и пребледняло лице. От вятъра клоните на близкия дъб тропали по

стените на клуба. Посипал се дъжд и едрите капки задрънчали като топчета по тенекиения покрив.

— Ще си допия бирата — обявил Малкълм. — Кой свири на онова пиано?

Макар и наемен убиец, Джони Ремета очевидно не спадаше към обичайните категории.

Полицаят от Ню Орлиънс, който охранявал историческия музей на Джаксън Скуеър, видял как един строен млад мъж с тъмни очила, безупречно изгладени панталони, каубойски ботуши и плътно прилепнала тениска с навити до раменете ръкави пресякъл улицата до „Кафе дю Монд“, минал през парка покрай група музиканти до Пиратската алея, увил дъвката си в парче станиол, пуснал я в кошчето за боклук, сресал се и влязъл в музея.

Полицаят се запитал къде е виждал това лице.

Може би на снимка, показана тази сутрин?

Не, не си въобразявал. Снимката била на издирван убиец. Да, онзи, дето очистил Клъм Чевръстия. Бял убиец, значи най-вероятно поръчкова работа. Сигурно джаканосите са го наели да премахне досадния черен сводник. Но наемните убийци не влизат в музеи под носа на ченгетата. Освен това хлапето приличало на обикновен гимназист.

— Турист ли сте? — попитал полицаят.

Без да сваля черните очила, младежът стоял пред една витрина и разглеждал надупчено от куршуми знаме на Конфедерацията.

— Не, тук живея — отвърнал той, без да се обръща. — Художник съм.

— Често ли идвате тук?

— Горедолу по два пъти седмично. — Младежът свалил очилата, усмихнал се и погледнал полицая право в очите. — Тревожи ли ви нещо?

— Да, болят ме краката — оплакал се полицаят.

Но след малко отново го обзела тревога. Той проследил младежа през Джаксън Скуеър, записал номера на пикапа му и се обадил по телефона.

На няколко пресечки от там една патрулна кола се лепнала зад младежа. Униформеният полицай зад волана тъкмо се готвел да пусне лампите и сирената, когато пикапът отново завил към Френския квартал и след малко спрял пред участъка на ъгъла на улиците „Роял“ и „Конти“.

Младежът с тъмните очила спрял пикапа и влязъл вътре.

Полицаят продължил нататък, клатейки възмутено глава, че го пращат за зелен хайвер.

В участъка младежът огледал небрежно таблото със снимки на издирвани престъпници, после попитал дежурния сержант как да стигне до бойното поле при Шалмет.

Сержантът проследил с поглед как младежът излиза от участъка, сяда в камионетката и потегля по „Конти“ към реката. Сетне изведнъж скочил от бюрото, хукнал навън, размахал ръце към двама моторизирани полицаи и изревал:

— Момчето с черния пикап! Още можете да го настигнете!

Грешка.

Джони Ремета минал по моста над Мисисипи към западния бряг, излязъл на шосе 90, лъкатушил осем километра из жилищни квартали и търговски центрове, зарязал пикапа в област Сейнт Чарлс и задигнал един олдсмобил от гараж за стари коли.

Продължил по черните пътища през Чакахула и Амелия, прекосил река Ачафалея в Морган Сити и откраднал раздрънкан микробус фолксваген до казиното в резервата на индианците четиманчи.

Действията му се превърнали в истинска вълна от автокражби из Югозападна Луизиана. В шест области тревожно замигали компютри, патрулните ченгета зарязали недопитите си кафета и натиснали газта.

Джони Ремета почти се изтръгнал от армията щатски полицаи и шерифски помощници, които кръстосвали шосе 90 и буквално се сблъскали помежду си. В област Сейнт Мери завил по един страничен път с всъдехода, който бил задигнал от някаква авторемонтна работилница, около три километра вдигал облак прах между високите захарни тръстики, после пак изскочил на шосето, цял километър отвъд блокадата. Ограден от борове и дъбове, пътят водел към Нова Иберия.

Той намалил скоростта, минал по каменния мост над реката, разкършил врат, смъкнал тениската и избърсал потното си лице.

Знаел, че ги е надбягал. Дълбоко си поел дъх. Откъм задните дворове на къщите долитал аромат на скара; вечерното небе сияело в яркорозово. Сега му оставало да зареже тази кола и да намери някой пансион, където няколко дни да почива и да гледа телевизия. Ех, колко е хубаво да си жив.

Точно тогава го връхлетял странично автобусът на Първа Божия църква. Вратите се разтворили, Джони изхвъркнал и полетял като камък към река Теш.

Той седеше на металния нар в килията бос и кален, с бинтована глава. Измъкна от косата си бамбуково листо и го пусна на бетонния под.

Ние с шерифа го гледахме през решетките.

— Защо не се измъкна от Ню Орлиънс, докато можеше? — попитах аз.

— Живеем в свободна страна — отвърна той.

— Не и за убийци.

— Имам по-добър въпрос — намеси се шерифът. — Защо не остана където си беше?

Джони Ремета вдигна глава към шерифа и очите му изведнъж станаха безжизнени. Той погледна стената и се прозя.

— Пускай го по каналния ред. Искам до утре по пладне да си го приберат в Ню Орлиънс — каза шерифът, после се отдалечи по коридора и затръшна тежката врата зад себе си.

— Какъв му е проблемът? — попита Ремета.

— Имаме си достатъчно местни юнаци. Не ни трябват вносни. Защо дойде в Нова Иберия?

— Човек си търси приятели където може.

— Не съм ти приятел. Стоял си в Ню Орлиънс, за да очистиш хората, които стреляха по теб, нали?

— Упреквате ли ме?

— Знаеш ли кои са?

— Не. Затова останах.

Дълго го гледах. Той наведе очи към пода.

— Пред ченгето в музея си се представил за художник — казах аз.

— Рисувам върху керамика. Не ме бива много.

— Дано имаш късмет, хлапе. Мисля, че ще ти трябва — пожелах му аз и се завъртях да си тръгна.

Ремета стана от нара и пристъпи до решетките. Лицето му беше само на няколко пръста от моето.

— Събрал съм си пари за адвокат — каза той. — За Клъм може да ми се размине.

— И какво?

— Имам чувството, че ще гушна китката, преди да видя адвокат.

В дъха му се носеше сухият мирис на мъртви цветя.

Не ме е грижа за него, казах си, докато пътувах към къщи след работа.

Но не можех да намеря покой. Предсмъртните думи на Клъм Чевръстия, записани на касетофон в магазина за косачки, твърдыха, че Джони Ремета е свързан с убийството на майка ми.

Двамата с Бутси вечеряхме късно на масичката в задния двор и аз й разказах за страховете на Джони Ремета. Очаквах я да вземе отношение към тревогите, които вече почти по навик носех от работа у дома. След като млъкнах, тя се замисли, хапейки долната си устна.

— Мисля, че Ремета е прав. Клъм Чевръстия беше убит, защото знаеше нещо за смъртта на майка ти. Сега Кони Дезотел почна да проявява интерес към теб. Между другото, пак те потърси по телефона.

— За какво?

— Искала да ти каже, че проблемите с разрешителното на Клит Пърсел са уредени. Колко мило от нейна страна да се обажда на нас, вместо на него.

— Забрави я.

— Много бих искала. Дейв, не ти казах всичко за връзката си с Джим Гейбъл. Той е извратен. О, нищо не ми е правил. Но се усеща в думите му, в маниерите, в това как стои по долни гащи пред огледалото и се сресва, в скритата жестокост на забележките му.

Беше се изчервила и очите й заблестяха от смущение.

— Не си знаела какъв е, Бутси.

— Това не ме утешава. Мисля си за него и ми се иска цялата да се измия с кислородна вода.

— Ще помогна на Батист да затвори магазина, после отиваме да ядем сладолед — казах аз.

Слязох до магазинчето, обадих се на моя приятел Дейна Магели в полицейското управление на Ню Орлиънс и го помолих да ми даде домашния номер на Джим Гейбъл.

— Защо се забъркваш с Гейбъл? — попита Магели.

— Просто разчиствам разни документи. Сътрудничество между отделите и тъй нататък.

— Каквото докосне Гейбъл, после вони до небесата. Стой настрана от него. Рано или късно някой ще му види сметката.

— Да, но въпросът е колко късно.

Набрах номера на Гейбъл. Когато той вдигна слушалката, чух тиха оперна музика.

— Утре идваш да прибереш Джони Ремета — казах аз.

— Кой се обажда? — попита той.

— Дейв Робишо. Ремета смята, че някой иска да му види сметката.

— Хей, дължим ти голяма благодарност. Ти го засече чрез онзи взлом в Лоровил, нали?

— Препоръчвам ти да го доставиш в Ню Орлиънс цял и невредим.

— Бъркаш човека, приятел. Със случая се занимава Дон Ритър.

— Тогава да сменим темата. Разбрах, че си правил някакви забележки за жена ми.

Чух звън на ледени кубчета, вероятно беше отпил от чашата си.

— Не знам кой ти е казал, но не е вярно. Дълбоко уважавам жена ти.

Загледах се навън през прозореца. Лампите светеха, реката беше жълта и влачеше изтръгнати водни лилии, из въздуха танцуваха облаци насекоми. Пулсът ми удряше в слепоочията. Чувствах се като ревнив гимназист, който току-що е викнал съперника си на бой в съблекалнята и изведнъж научава какво значи поговорката „Език мой — враг мой“.

— Може пак да си поговорим на тази тема — казах аз. — Отблизо.

Стори ми се, че чух смях на млада жена, после отново звъннаха кубчета лед.

— Трябва да свършвам — рече Гейбъл. — Наспи се добре. Не вярвам да говориш сериозно. Но така или иначе, аз не съм злопамятен.

Точно преди да затвори, жената пак се разсмя.

Но двамата полицаи от Ню Орлиънс, които трябваше да приберат Джони Ремета — Дон Ритър и някой си Бургойн — не се появиха на другата сутрин. Пристигнаха в управлението малко преди пет следобед.

Не си тръгнах, докато не приключихме с документите. Ритър се приведе над бюрото ми и подписа протокола за прехвърляне, после ми подхвърли химикалката.

— Благодаря за помощта, Робишо. Няма да забравим.

— По шосето през Морган Сити ли ще минете? — попитах аз.

— Не, по I-10 през Бейтън Руж — каза Бургойн.

— Южният път е по-пряк. Можете да стигнете до Ню Орлиънс за два часа и петнайсет минути.

— За превозването на арестанти използваме предварително уточнени маршрути — ухили се Бургойн. — Сегашният минава през Бейтън Руж.

Беше млад, небръснат и мускулист, облечен с избеляла черна тениска, джинси и маратонки. Отзад изпод колана му се подаваха белезници. Носеше кобур с къс револвер трийсет и осми калибър, а значката висеше на връвчица около врата му.

— От сутринта държим Ремета в транзитната килия — казах аз. — Още не е обядвал.

— Ще го нахраним в затвора. Ще имам грижата лично да ти прати пощенска картичка с потвърждение — обеща Бургойн и ме погледна весело, дъвчейки дъвката си.

Десет минути по-късно Ритър и Бургойн поведоха Джони Ремета с оковани ръце и крака към задната седалка на един бял плимут и закрепиха веригите за скоба на пода пред задната седалка. Когато потеглиха от паркинга, Ремета ме погледна през стъклото право в лицето.

Върнах се в сградата, усещайки почти физически по кожата си следите от един отминал лош ден.

Защо бяха изчакали края на работното време, за да приберат Ремета? Защо твърдо държаха да заобиколят през Бейтън Руж? Тревожеше ме и детективът на име Бургойн. По облекло и маниери ми напомняше описанието на Мика за едно от ченгетата, които го бяха пребили.

Взех служебна кола, пуснах лампите и подкарах към отклонението за Лафайет и магистрала 10.

Вече се здрачаваше, когато минах насипа през мочурището Хендерсън. Нямаше вятър и километрите вода наоколо бяха кървавочервени и съвършено неподвижни, по мъртвите кипариси провисваха валма сивкав мъх. В полумрака светлината на мигащите лампи подскачаше по платното и бетонния парапет.

После се озовах на моста над пълноводната Ачафалея и тъмнозелените дървета по бреговете. Едва тогава осъзнах, че белият плимут е зад мен, в малка зона за отдих на западния бряг.

Бях се издънил. Не помнех още колко път има до следващия завой, където можех да потегля обратно. Отбих настрани, дадох заден ход и се върнах по моста до отклонението. Два товарни камиона профучаха край мен.

Зоната за отдих приличаше на малък парк — с дървета и наскоро окосена трева, с масички, чисти тоалетни и чудесен изглед към реката.

Но плимутът не беше до тоалетните. Беше спрял с отворени врати близо до дигата и групичка дървета.

Свърнах по отклонението, изключих лампите, спрях зад един камион и видях Ритър и Бургойн да вървят от плимута към мъжката тоалетна. Бургойн влезе вътре, Ритър остана да пуши и да наблюдава колата. После Бургойн излезе и двамата седнаха на една масичка с термос кафе. Гледаха колата и окованата фигура на задната седалка.

Очаквах, че като си изпият кафето ще откачат веригата на Ремета и ще го отведат до тоалетната. Смрачаваше се, светнаха живачните лампи, но двамата още седяха.

По някое време Ритър стана и си купи шоколад от автомата. Пусна станиола на земята, после прекоси паркинга и вдигна слушалката на телефонния автомат.

Откъм реката долетя вятър, после чух тих пукот, сякаш някой бе хвърлил фойерверк в групичката дървета край дигата.

Джони Ремета се приведе напред, сви рамене и задърпа веригата. От дърветата прокъртяха още три изстрела; този път забелязах проблясък, може би пламък от дулото или отражение в оптически мерник. Чух как куршумите се врязват в метал и разбиват задното стъкло на колата.

Извадих пистолета и хукнах към масата, където Бургойн продължаваше да седи, отпуснал ръце пред себе си, а цигарата му димеше забравена на ръба. От Ритър нямаше и следа. Малкото хора наоколо се бяха изпокрили или лежаха на тревата.

Притиснах дулото в гръбнака на Бургойн.

— Ти си го продал, гадино — изръмжах аз и го дръпнах нагоре за тениската.

— Какво правиш?

— Тръгвай пред мен. Трябва да сложиш край. Посегнеш ли към пицова, ще ти пръсна черния дроб по тревата.

Сграбчих го отзад за колана и го блъснах пред себе си сред моравия здрач, мириса на окосена трева и вятъра, който носеше хартии, прах и тежки дъждовни капки. Надзърнах през рамото му към дърветата до дигата, но клоните се люлееха, из въздуха хвърчаха листа и небето гаснеше, оставяйки само тънка ивичка светлина на хоризонта.

— Нямам нищо общо с това, Робишо — каза Бургойн. — Объркал си се.

— Млъквай. Извади ключа за веригите. Хвърли го на Ремета.

Вече приближавахме плимута и Ремета бе пребледнял. Измъкна ключа от малкото джобче на джинсите и го хвърли на задната седалка. Опита се да завърти глава, за да види лицето ми.

— Пусни ме, човече. Ще ти дам каквото поискаш.

Стрелецът между дърветата пусна още два куршума. Единият рикошира със звън от ръба на вратата, вторият сякаш отлетя напосоки. Но в същото време чух едно глухо *тумп*, като че някой пробваше с пръст зряла диня. Главата на Бургойн се блъсна в моята и коленете му се подгънаха. Още го държах за колана и тежестта ме повлече надолу.

Озовах се на колене, прикрит зад колата. През главата ми пак прелетяха събитията от последните няколко секунди. Джони Ремета се

бореше отчаяно да отключи веригите. Гледаше ме втренчено, с гримаса на погнуса.

— Какво ти става? — попитах аз.

— Косата ви е оплискана с мозък.

Стрелецът отново откри огън, без да жали патроните.

— Изчезвай — креснах аз.

— Какво?

— Ключовете са на таблото. Щом започна да стрелям, изчезвай.

Не го изчаках да отговори. Пропълзях към предницата на колата, протегнах ръка иззад бронята и започнах да стрелям по дърветата. При всеки изстрел из мрака бликваха искри и откатът подхвърляше ръката ми десет сантиметра нагоре. Изгърмах осем патрона един след друг и празните гилзи прелитаха пред очите ми, докато ударникът щракна сухо. Осъзнах, че пълнителят е свършил и заредих нов.

Двигателят на плимута изрева, гумите ухапаха мократа трева и дръпнаха колата назад. Джони Ремета направи рязък завой, даде газ и бясно подкара към магистралата.

Сигурно бе минала цяла минута; не се чуваше нито звук, освен бръмченето на лодка някъде по реката и свистенето на колите по моста. Хората около тоалетните се изправиха на крака и останаха да стоят като в транс под мъгливия блясък на живачните лампи. Смъкнах ризата си с треперещи пръсти и избърсах косата и лицето си. После повърнах в тревата. Детектив Бургойн лежеше на една страна, с глава върху лакътя и зяпнала уста. Очите му гледаха изцъклено към небето, сякаш току-що някой му бе прошепнал ужасяващо разкритие за неговия живот.

15.

Шерифът крачеше напред-назад из кабинета си и четеше сгънатата първа страница на „Бейтън Руж Морнинг Адвокат“. През цялото време докосваше с нокът веждата си и се кокореше, сякаш не смееше да си позволи вълнението, от което щеше да се изчерви като домати.

Статията беше дълга и явно написана от журналист, усвоил един важен урок на своя занаят: по-изгодно е да приемаш нещата на вяра отколкото да се правиш на скептик.

ХЕНДЕРСЪН. Властите смятат, че неуспешен мафиотски атентат е станал причина за престрелката, при която загина полицейски служител от Ню Орлиънс, а заподозрян в убийство арестант избяга, като открадна полицейска кола и се измъкна с нея под дъжд от куршуми.

В лафайетската болница „Света Богородица Лурдска“ бе докаран мъртъв сержант детектив Джеймс Ф. Бургойн. Бургойн и помощник-шерифът от област Иберия Дейвид Робишо са се опитали да спасят живота на задържания по подозрение в убийство Джон Ремета, твърдят следователите.

Престрелката е станала в зона за отдих край магистрала I-10 близо до река Ачафалея, докато полицаите превозвали окования Ремета от Нова Иберия към Ню Орлиънс.

Двамата служители на закона напредвали през открито поле под снайперски огън, докато Ремета се свивал на задната седалка на полицейския автомобил. Когато му свалили веригите, в суматохата Ремета избягал, а куршумът, предназначен за него, улучил Бургойн в главата.

Властите смятат, че Ремета има връзки с организираната престъпност и че по дирите му е пратен наемен убиец. Още един полицай от Ню Орлиънс, лейтенант Дон Ритър, се притекъл на помощ на Робишо и Бургойн, заставайки срещу куршумите.

Разследващият помощник-шериф от област Сейнт Мартин заяви, че за своите двайсет години полицейски опит не е виждал такава храброст като проявената от тримата служители.

И тъй нататък, и тъй нататък.

Шерифът метна вестника на бюрото и продължи да крачи, като вадеше и пак слагаше мундщука на лулата си.

После взе факса с доклада от местопрестъплението, препрочете го и хвърли листовете върху вестника.

— Как се казваше онзи убитият, Бургойн ли беше? Пистолетът му си е бил в кобура. Как ще го обясниш?

— Питай разследващия екип.

— Питам теб.

— Не знам дали наистина ти се иска да знаеш — казах аз и се загледах в стената.

— Ритър ми се стори егоист и леке. Как така изведнъж се е променил, та да хукне на помощ под куршумите?

— Изобщо не го видях, преди да пристигне щатската полиция.

— По-добре ми кажи какво е станало там.

— Принудих Бургойн да върви пред мен и да даде на Ремета ключа от веригите. Ако Ремета не беше избягал с колата, стрелецът щеше да очисти и двама ни.

Шерифът зарови пръсти в косата си.

— Не вярвам — промърмори той.

— Ритър измисли цялата история, за да се прикрие. Не му възразих. Иначе сега щях да съм зад решетките.

— Извади ли оръжие срещу Бургойн?

— Да.

— Причинил си смъртта на полицай, Дейв.

— Те бяха заложили онова момче като жива мишена под дърветата.

Шерифът дишаше тежко през носа. Лицето му беше мрачно, раираната риза плътно стягаше гърдите му.

— Не мога да ти опиша колко съм ядосан — процеди той.

— Нали искаше истината?

— Адски си прав. Стой така.

Той излезе, отдалечи се по коридора и след пет минути се върна с бръчки около очите и пламнало от високо кръвно лице.

— Имам връзка с Дон Ритър и някакъв тип от вътрешния отдел в Ню Орлиънс — каза той и натисна бутона на телефона си.

— Какво правиш, шефе? — трепнах аз.

Той ми направи знак да мълча, застана напред кабинета и високо изрече:

— Ритър?

— С какво мога да ви услужа, шерифе? — раздаде се гласът на Ритър.

— Слушай и си затваряй устата. Ти си подготвил убийство на човек, задържан в моя затвор, а едва не уби и един от сътрудниците ми. Стъпиш ли пак в моя район, ще намеря начин да пратя зад решетките скапания ти задник. А дотогава се моли да не те докопам... Още ли е там онзи от вътрешния отдел?

След кратко мълчание прозвуча втори глас:

— Да, сър, тук съм.

— Ако вестникарите лочат онази помия, с която опитвате да прикриете цялата гадост, това си е тяхна работа. Но или ще разследвате работата до дъно, или ще пусна по Интернет открито писмо, за да уведомя всички полицейски служби в страната какви ги вършите. Между другото, продиктувайте ми името си буква по буква.

След като шерифът затвори телефона, забелязах по гърлото му червени петна.

— Това кръвно ще ме вкара в гроба — рече той.

— Съжалявам, че стана така. Нямах видимост за стрелба.

Той изпи чаша вода, въздъхна дълбоко и погледът му се спря върху лицето ми.

— Значи мозъкът на Бургойн те оплиска, така ли?

— Да.

— И на мен ми се случи в Корея. Човекът беше пленник, тъкмо го водех в тила. После ставах нощем да се къпя, плувах в океана и вършех всякакви щуротии. Какъв е изводът? По-добре него, отколкото мен.

Той положи длан върху рамото ми и почна да го размачква като спортен масажист.

Тази вечер един рибар край езерото Калкасио, близо до границата с Тексас, видял как някакъв човек паркирал бял автомобил край водата и понечил да си тръгне. После човекът се озърнал назад, като че бил забравил нещо или спорел с някого и не искал да му остави последната дума. Събрал наръч изхвърлени от вълните клони, сухи водорасли и пожълтели вестници, и натъпкал всичко това през прозорците, като извъръщал глава, за да се предпази от праха. Изтупал ръцете и ризата си, после извадил от жабката сигнална ракета и я запалил. След това методично подпалил вътрешността на колата и се отдалечил тъкмо преди пламъците да лумнат над покрива. Метнал ракетата в езерото и си тръгнал по пътя.

На другата сутрин, в петък, колата бе разпозната — същата, с която избяга Джони Ремета.

Зарязал я е до тексаската граница, казах си аз. Значи е бягал от Луизиана и не е искал да товари федералния бюджет с междущатски превоз на краден автомобил.

Добре. Беше ми писнало от Джони Ремета.

Помъчих се да забравя, че има коефициент на интелигентност 160. Че е точно в стила му да подпали крадена кола на щатската граница, за да мислят хората, че е избягал.

Обаждането дойде по пладне.

— Защо го направихте? — попита той. — Имам предвид защо дойдохте под куршумите да ме пуснете?

— Не е твоя работа защо правя каквото и да било — отговорих аз.

— Никога не съм виждал някого да постъпва така.

— Ти си избягал престъпник. Аз съм полицейски служител. Не си прави погрешни изводи, Джони.

— Обадох се да ви благодаря. Ако не искате благодарност от мен, ваша си работа. Но с вас имаме общ интерес, мистър Робишо.

— Не, нямаме. Избий си го от главата. Дойдеш ли отново насам, пак ще попаднеш в затвора.

— Вие търсите убийците на майка си. Така разправят хората. Смятате, че са същите, които се опитаха да ме застрелят.

Докато го слушах, аз размахах ръка към Хелън Соало и ѝ посочих телефона, за да проследи връзката.

— Когато за пръв път дойдох в Ню Орлиънс, срещнах Джими Фигорели — продължаваше Ремета. — Той каза, че ако искам работа, трябва да си наема пощенска кутия и да оставя бележка с номера за някой си М. Г. в едно кафене срещу открития пазар на улица Декатур. Сложих листче с номера в плик, написах отвън М. Г. и го дадох на черната касиерка в кафенето. Докато излизах, тя каза: „Маги закусва тук само през почивните дни. Тогава ще ѝ го дам, бива ли?“.

— Записвам — казах аз. — Говори малко по-бавно.

— Въдица ли ми пускате?

Да сменя темата, помислих си аз и попитах:

— Колко беше авансът?

— Не съм казвал, че е имало аванс. Сър, не съм казал нищо, което да ви подсказва, че съм извършил престъпление.

— Не подпали ли колата, за да си мислим, че си избягал от щата?

— Замислих се за онези ченгета, които ме държаха окован, докато снайперистът се мъчеше да ми изключи мотора. Така го наричат. Използват куршум с рязан връх или със стоманена обвивка, за да прекъснат бушона в главата ти. Ако човек е въоръжен, моторът му се изключва и всички мускули спират... Както и да е, колата им изгоря. Да си купят нова... А, и между другото, напразно магнахте на онази полицайка да проследи връзката. Обаждам се от клетъчен телефон.

Връзката прекъсна.

Пуснах слушалката на бюрото и скочих към прозореца.

Паркингът беше пълен с коли, а движението по улицата бе преградено от минаващ товарен влак. После влакът отмина с трясък по релсите, бариерата се вдигна и автомобилният поток отново потегли. Бялото слънце се отразяваше ослепително по стъклата и ми напомни за безбройните очи на митичния Аргус.

Минах в кабинета на Хелън.

— Навън ли е бил? — изненада се тя.

— Няма друг начин.

— Досетил се е. Знае как действаме. Всеки от тия тъпащи иска да го смятаме за престъпен гений.

— Знаеше, че съм махнал на полицайка.

— Включил ли си го в националния полицейски бюлетин?

— Да. Засега никакви вести.

Тя лапна дъвка и започна да дъвче, докато аз преглеждах записките в бележника си. Косата ѝ беше жълто руса, къдрава и фиксирана със спрей.

— Значи човек с инициали М. Г. е посредничил за убийството?
— обади се тя.

— Малкото име е Маги — уточних аз.

Спогледахме се.

— Маги Глик? — рече Хелън. — Мислех, че е в „Сейнт Гейбриъл“ за петнайсет години.

— Дай да отскочим до Ню Орлиънс в понеделник сутрин.

Тя закрепил химикалката си изправена върху бюрото и я огледа.

— Имам куп работа, Дейв. Според мен засега тоя тип е грижа на тамошните колеги.

Кимнах, излязох в коридора и тихо затворих вратата на кабинета ѝ.

След малко Хелън дойде при мен.

— Знам, обещах да помогна, но тази история почва да ти влияе зле — каза тя.

— Коя история?

— За майка ти. Понякога човек просто е длъжен да остави гадините сами да си плетат въжето.

— Сигурно си права — съгласих се аз.

В пет без десет тя пак отвори вратата на кабинета ми и подаде глава.

— Видя ли съобщението за обира в къщата на Пейшън Лабиш?

— Не.

— Допреди няколко минути и аз не знаех. Някой се вмъкнал през прозореца и преровил цялата къща, но не взел нищо, освен кутия със стари снимки.

— Снимки?

— Помниш ли, разправих ти как Пейшън каза, че била виждала Кони Дезотел на някаква стара снимка.

— Да, но просто не виждам връзка между Пейшън и Кони Дезотел — казах аз.

— Още ли ти се ходи в Ню Орлиънс?

— С теб винаги.

— Хей, бвана.

— Какво?

— На Кони Дезотел не ѝ е чист косъмът.

На следващата сутрин, събота, подкарах към къщата на Пейшън Лабиш. Тя отключи предната врата и ме покани да я последвам в кухнята, където консервираше домати. Вдигна врящия казан от печката с ръкохватки и започна да разлива съдържанието по бурканите, без да обръща внимание на горещата пара, която се вдигаше пред лицето ѝ. Беше сложила във всеки буркан лъжица, за да не се пукнат, но един от тях внезапно изпращя и като срязана артерия плисна доматиен сос по ръката и роклята ѝ.

С изкривено от болка лице Пейшън пусна казана в мивката.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Нищо ми няма — отвърна тя, бършейки с парцал ръката и роклята си.

Известно време продължи да се мие и упорито да търка плата, докато на гърдите ѝ остана грамадно мокро петно.

— Трябва да се преоблека — каза Пейшън, потна и с разширени очи. — Налей си нещо за пиене.

Тя изтича нагоре. Когато слезе, беше с измито лице, жълта рокля и вързана зад тила коса. Изчисти мивката с бавни, уморени движения като човек, който току-що е излязъл от катастрофирал автомобил.

— Прегледах доклада за обира в къщата ти — минах на темата аз. — Не е задигнато нищо, освен кутия стари снимки.

— Поне засега друго не съм забелязала. Нямаше и да разбере, ако чифт обувки не бяха паднали от лавицата.

— Казаха си на Кони Дезотел, че си я виждала на стара снимка. Има ли някаква причина това да не ѝ харесва?

— Сигурно са били хлапета. Има ли значение? И защо изобщо си губиш времето с това? То няма нищо общо със сестра ми.

— Имаше ли снимка на Кони Дезотел в откраднатата кутия?

— Не знам и не ми пука. Стига си ми досаждал.

Тя намаза с масло изгореното място.

— Защо те стресна петното на роклята, Пейшън?

Тя се загледа през прозореца към градината, бараките и ореховите дървета край реката. Тъглчето на устните ѝ нервно потрепваше.

— Върви да си гледаш работата, Дейв — каза тя. — Понякога не съм приятна компания. Ама и вие, ченгетата, гледате да торможите когото докопате.

В понеделник сутринта аз и Хелън потеглихме към Ню Орлиънс със служебна кола без отличителни знаци. Паркирахме край реката, зад стария монетен двор, и пресякохме през пазара на улица „Декатур“. Пазарът беше пълен с народ, а в едно дворче малко по-нататък свиреше уличен оркестър. Пресякохме пред кафето, където Джони Ремета бе оставил номера на пощенската си кутия.

Не беше от типичните заведения за туристи, особено ако са склонни към сърдечносъдови заболявания. Имаше мрежести врати и вентилатори вместо климатик, стените изглеждаха боядисани с лак за нокти, а кухнята предлагаше наденици, бекон, богато напоен с масло царевичен хляб, пържени зеленчуци и картофи, плаващи в мас и огромни количества яйца на очи, цвърчащи върху плоча, която навярно не бе чистена още от Втората световна война.

— Идва ли тук Маги Глик? — попитах аз негърката, която стоеше зад тезгяха и си вееше със списание.

— Кой пита, скъпи? — отвърна тя.

Показах ѝ значката си.

— Закусва тук през почивните дни — каза жената.

— Спомняш ли си преди известно време някой да ѝ е оставил плик с инициалите М. Г.?

— Може и да е оставял. Не помня.

— Мисля, че е крайно време да си напрегнеш паметта — намеси се Хелън.

Негърката продължи да размахва списанието пред лицето си. Горещият полъх надигаше и отпускаше прошарената ѝ коса. Не ни погледна, когато заговори отново:

— Разбирате ли, Маги идва да закусва тук през почивните дни, защото не си харесва нито жилището, нито работата. Когато беше малка, посещавахме една и съща църква в Алджиърс. Още я помня каква беше. Всеки път щом влезе Маги, виждам онова малко момиченце. Добре ли си напрегнах паметта, госпожо?

Прекосихме реката към Алджиърс и паркирахме на една тясна уличка, където сградите приличаха на изпочупени зъби. Основите им поддаваха и горните етажи надвисваха над тротоарите, а стрехите стърчаха накриво. Край вратите на евтините хотелчета се валяха зацапани чували за смет, из унилите мрачни кръчми продаваха подсилено вино на чаша, а ако човек искаше да се развихри, можеше да си осигури най-невъобразимо меле само с едно мигване към рокерите около някоя билиардна маса.

Но истинската задача на тази улица бе да осигурява анонимно, безлично убежище, каквото намират някои рецидивисти в затвора. Мулатките и негърките в бара на Маги Глик не отказваха никому. Нямаше правила за морал, поведение или хигиена. Коледни венци и станиолени камбани висяха по стените през цялата година. При Маги Глик всеки ден беше новогодишно утро — без слънце, без топлина, само с един червен неонов часовник, показващ часа както си го избереш, сутрешен или следобеден, тъй като бъдещето е също толкова безсмислено и безвредно, колкото и миналото.

Бащата на Маги беше литовски амбулантен търговец, който продаваше връзки за обувки от врата на врата, а майка ѝ переше чаршафи в местния публичен дом. По златистите гърди на Маги бяха татуирани рози, а косата ѝ бе също тъй лъскаво черна, както и сатенената блуза, която носеше с плътно прилепнали джинси и пурпурни обувки на висок ток. Имаше слаба, костелива фигура и като повечето проститутки беше необщителна, самовглъбена, отегчена от хората и от занаята, удивително безполова в маниерите и поведението си, особено около тоалетните.

Маги седеше в края на бара. Пред нея имаше чаша чай върху салфетка. Тя се озърна с безизразен поглед към мен, после към Хелън, след това вдигна чашата и започна да духа чая.

— Не вадете значките — рече тя. — Знам кои сте.

— Мислех, че си в „Сейнт Гейбриъл“ — казах аз.

— Да, ама онези ченгета или изхвъркнаха от работа, или влязоха на топло. Единият ми беше подхвърлил хероин в апартамента. Сега той е вътре, а аз отвън. Вече никой не протестира против системата.

— Чух, че си уредила връзката да очистят Клъм Чевърстия. Откога взе да играеш в един отбор с ченгетата?

— Джони Ремета ли ти го каза?

— Какво знаеш за Джони Ремета? — намеси се Хелън.

— Знам, щото четох, че сте го били прибрали. Щото всичко живо е наясно, че той опука Чевърстия. И щото идваше тук от време на време. Момчето си имаше сериозни проблеми със секса. Ама струва ли си да задълбаваме в тия истории?

— Много мило от твоя страна — произнесе Хелън, като пристъпи до нея и опря длани върху плота на бара. — Да не би случайно да говорим прекалено сложно за теб? Става дума за съзаклятие и поръчково убийство. В смъртното отделение вече има една жена. Искаш ли да ѝ правиш компания?

Маги пак вдигна чашата си и отпи глътка чай. Загледа се как барманът отваря ролка монети по четвърт долар и ги изсипва в чекмеджета. После насочи очи към някакъв мъж, който броеше пачка еднодоларови банкноти. Млада негърка, седнала до бял мъж с костюм, тихичко си взе чантата и излезе на улицата. Маги Глик погледна стенния часовник.

— Жената от кафето срещу Френския пазар каза, че някога сте ходили в една и съща църква — казах аз.

Маги Глик въртна очи към мен и устните ѝ се разтвориха леко.

— Ти не си убийца, Маги. Но някой те е използвал, за да поръча убийство. Мисля, че същият човек може да е замесен в смъртта на майка ми.

Тя продължи да ме гледа с унесени очи. За пръв път леко свъси вежди.

— Майка ти ли?

— Убили я две ченгета. Клъм Чевръстия се канеше да ги накисне. Ти си умна жена. Сама сметни колко е две и две.

Маги откъсна очи от лицето ми и се загледа право пред себе си в полумрака. Червеният блясък от неоновите тръби по стената се отразяваше в горната част на гърдите ѝ. Опитваше се да не допусне до лицето си и следа от чувства, но видях как гърлото ѝ леко се стегна, сякаш преглъщаше суха пуканка. За миг гърдите ѝ рязко се надигнаха под блузата, после моментът отмина, лицето ѝ стана каменно и червените петна по бузите ѝ изгаснаха. Тя пак вдигна чашата, като я крепеше с пръстите на двете ръце, така че да прикрие устата си, и следващите думи прозвучаха съвсем неясно и тихо.

— Какво? — попитах аз.

— Махай се отгук. И недей да говориш за църквата, в която съм ходила. Имаш ли представа как са израснали другите хора? Едно време и ти идваше тук пиан, но не си спомняш. Смяташ ли сега, че имаш правото да си бършеш обувките в моя живот?

Тя се завъртя на табуретката и тръгна към аварийния изход в дъното. Дългите ѝ крака леко се подгъваха върху високите токчета.

Може би само така си въобразявах, но ми се стори, че виждам влажен проблясък в ъгълчето на окото ѝ.

Тази вечер отидохме с Бутси на кино в Нова Иберия, после на връщане си купихме сладолед и го изядохме на масата под мимозата в задния двор. Пред луната прелитаха облаци, а вятърът люлееше зелените тръстикови ниви.

— Изглеждаш уморен — каза Бутси.

— Не мога да проумея тази история — отвърнах аз.

— За майка ти ли?

— Всички пътеки водят обратно към един или друг вид проституция: Клъм Чевръстия, Муцката Дотрийв, Маги Глик, онзи разказ на Андрополис за номерата на Мак...

— В такъв свят живеят, Дейв — проституция, наркотици, кражби, всичко е част от една паяжина. — Тя погледна лицето ми и положи ръка върху моята. — Нямах предвид майка ти.

— Не, не е съвпадение. Джим Гейбъл... — При това име се поколебах, после я погледнах спокойно в очите и продължих: —

Гейбъл и онзи Ритър от борбата с порока са се забъркали в проституцията. Родителите на Пейшгън и Лети Лабиш бяха сводници. Кони Дезотел едва не напълни гащите, когато си помисли, че Пейшгън я е разпознала. Всичко това е свързано по някакъв начин. Просто не знам как.

— Майка ти не е била проститутка. Не позволявай никому да го казва.

— Ти си истински приятел, Бутси.

Тя събра чиниите, после пак ги остави на масата и мина зад мен. Докосна с пръсти косата и врата ми, после ме прегърна през гърдите, притисна корем и бедра към гърба ми, а устните ѝ плъзнаха по ухото ми.

По-късно, в спалнята, тя лежеше притисната до мен. Пръстите ѝ опипваха раните от шрапнел, напомнящи пръснати по бедрото ми остриета от стрели. Завъртя глава и загледа как клоните на дъбовете и орехите се люшкат на фона на небето, хвърляйки лунни сенки из двора.

— Чудесно семейство имаме — каза тя.

— Така е — отвърнах.

Точно тогава зазвъня телефонът. Отидох да се обадя от кухнята.

Звънеше ми някакъв лекар от Нова Иберия.

— Преди малко линейката докара някой си Клит Пърсел. От дрехите му падна револвер.

— Той е частен детектив. Има разрешително за оръжие. Какво е станало?

— Може би ще е по-добре да дойдете тук.

Клит имаше много врагове. Ако не броим мафията, която си имаше специални причини, най-лошите бяха бившите му колеги от Ню Орлиънс.

За почивните дни бе отишъл в Кокодрай, до залива Тербон, където все още наемаше хижичка и малка лодка. В събота сутрин навлязъл на юг из залива, докато брегът се превърнал в неясна зелена линия на хоризонта, после продължил да се носи по прилива, метнал въдицата за бяла пъстърва и цял ден се пекъл на слънцето. Пиел бира след бира и цялото му тяло лъщяло от пот.

По залез-слънце потеглил към брега. Пъстървите лежали върху слой лед в сандъка, празните бирени кутии се носели по водата, над пенестите вълни изскачали летящи риби и над залива се ръсели първите капки дъжд. Чудесен край на един хубав ден.

Клит изтеглил с лебедка лодката върху ремаркетото и си облякъл хавайската риза, но кожата му била стегната от слънцето и солта, а за това според него имало само едно сигурно лекарство — грамаден хотдог с чили и пет-шест бири.

„Клуб 911“ беше изграден от сгуробетон и шперплат на едно песъчливо място край пътя. Държеше го бившият шериф на област Джеферсън, който по принцип приемаше всички, но клиентелата му, особено в почивните дни, се състоеше предимно от полицейски служители и служителки или хора, опитващи да им подражават.

Когато Клит се задал по пътя, в бара и на паркинга пред него имало сборище на някакъв ловен клуб. Всички ловци си приличали — с тъмозелени тениски, маскировъчни панталони, високи войнишки обувки и кози брадички. Изпразвали кутиите бира на един дъх и ги мачкали, а когато палели цигари, засмуквали пламъчетата от запалките си със самодоволството на огнедишащи дракони.

Но Клит не обърнал внимание на ловците. Бил забелязал поне четирима мъже и две жени, както черни, така и бели, които познавал от Втори и Трети полицейски район в Ню Орлиънс. Те пресекли паркинга и влезли през двойната мрежеста врата. Носели отворени кутии бира и се смеели, както се смеят хора на частна сбирка.

Карай по-нататък, помислил си Клит.

И той продължил още четиристотин метра. Но ако не си купел бира и нещо за ядене от „911“, следващото заведение било на повече от три километра.

Едно е да си предпазлив, съвсем друго — да караш излишни три километра само защото се боиш от бившите си колеги.

Той направил завой, оставил кадилака и ремаркетото върху натрошените миди по паркинга и влязъл в клуба през страничната врата.

Седнал на бара, Дон Ритър белел варено яйце и разправял на мъжете наоколо:

— На виетконговците, дето минаваха на наша страна им викахме Кит-Карсъновци^[1]. Имаше един дребосък, наричахме го Черчевето

заради очилата. Та той все разправяше: „Шефе, ако ме изоставите на Виетконг, лошо ми се пише“. Аз пък казвам: „Искам да ти помогна, приятел, но ти самият не ни помагаш. Твоето село е виетконговско. Там са роднините ти, нали? Е, как да не се усъмним в теб?“. Той продължава: „Свърши тя, нашата, шефе. Американците си отиват. Голяма бея ще стане“. А аз отговарям: „Иска ми се да ти помогна. Но нали знаеш как е. Трябва ти да ни помогнеш по някакъв начин“.

Ритър бил подпрял лакти на бара, продължавал да бели яйцето и гледал ухилено пръстите си.

— И помогна ли ви? — попитал един от слушателите.

— Направо да не повярваш. Той и брат му задигнаха хеликоптер и го натовариха с варели бензин. Прелетели над селото си и го изгорили до основи. Идва той после при мен и казва: „Няма го селото, шефе. Доволен ли си?“.

Ритър се разсмял толкова силно, че се разкашлял и от очите му потекли сълзи. Вдигнал книжна салфетка пред устата си, после пак се разсмял и отново закашлял.

Ченгетата и ловците го чакали да продължи.

— Какво стана с Черчевето? — попитал накрая един от тях.

— Тук вече ме хвана на тясно. След една седмица отлетях за Щатите... Е, сигурно се е справил някак — казал Ритър, после избърсал очи и надигнал чашата си.

Клит си поръчал хотдог и наливна бира, след това тръгнал към мъжката тоалетна. Ритър го проследил с поглед. Останалите забелязали това и също се обърнали.

Когато излязъл от тоалетната, автоматичният грамофон свирел и няколко души играели бiliarд. Ритър отново говорел и Клит отначало не разбрал за кого става дума.

— Жена му си падаше по дамската част. Не ви лъжа, с моята бяха познати, та от нея го знам със сигурност. Накрая го заряза с поредната кучка и двете отидоха в будистки манастир в Колорадо. Представяте ли си? Прибира се той у дома и си мисли, че най-сетне я е набарал с водопроводчика, а заварва под юргана още една мацка!

„Те са говеда — помислил си Клит. — Излез отгук.“

Но барманът току-що бил сложил пред него грамаден хотдог с топено сирене и лук и в момента точел бирата. Клит придърпал баретата пред очите си, навел се над чинията и започнал да се храни,

като се мъчел да не обръща внимание на Ритър и неговите приятели, които вече били сменили темата.

Когато привършил със сандвича и допил последната глътка бира, той понечил да стане и да си тръгне. Но се поколебал като човек, който още не е решил дали да хване автобуса или не. Седнал отново и усетил как по кожата му под ризата тихо шумоли засъхнала сол. Питал се защо е останал. Какво искал да промени? Лъжата за бившата му съпруга, която сякаш още кънтяла между стените? Да, донякъде. Но истинският проблем бил друг. Ритър можел безнаказано да хули и да осмива, защото знаел, че Клит е прикован към миналото си и останалите ченгета винаги ще го презират.

— Бившата ми жена ме заряза, защото бях пияница и защото се издъних с един свидетел — казал Клит. — И не беше обратна. Просто имаше неблагоприятното да се сприятели с твоята. Виж, за нея две мнения няма — още помня как пусна език на две сладурчета едновременно на онзи купон в „Мамбо Джо“.

Настигнали го на паркинга, докато отключвал колата си. Били трима — Ритър, един от ловците и някакъв небръснат тип с брезентови панталони, гумени ботуши и презрамки на голо.

Онзи с презрамките ударил Клит по тила с месингов бокс, после го халосал над окото. Клит се блъснал в кадилака и докато падал върху натрошените миди, видял как първият противник се отдръпва, а Ритър взема от него дълъг цилиндричен предмет и премята ремъчето през китката си.

— Да не мислиш, че като хвърляш сводници от покрива, още си полицай? — изръмжал Ритър. — В Камдън типове като теб едва се уреждат да возят каси бира. На ти сега за одевешния майтап! Как ти харесва, педал такъв?

[1] От името на Кит Карсън (1809 — 1868) — знаменит американски трапер и следотърсач. — Б.пр. ↑

16.

— Бил те е с палка? — настръгнах аз.

— Най-вече по прасците — каза Клит.

Той лежеше полуизправен в болничното легло. Дълги шевове се тъмнееха над дясното му око и на избръснато петно върху тила.

— Как се измъкна?

— Дойдоха други ченгета и го спряха.

Отпи глътка вода с лед. Зелените му очи безстрастно шареха из стаята, но не поглеждаха към мен. Сгъна коляно под чаршафа и болезнено примижа.

— Това е станало в събота — уточних аз. — Къде беше досега?

— Покривах се. Гълтах успокоителни и пиячка. Тази вечер излязох, но не бях добре и колата хлътна в канавката. Щатските полицаи ме докараха тук.

— Не си се покривал. Издирвал си онези типове, нали?

— Нали ти казах за оня, с брезентовите гащи и презрамките, дето даде палката на Ритър? Той беше приятелче на Бургойн. Бас държа, че те двамата са пребили шофьора на Кора Гейбъл. Между другото, обадих се на шофьора да споделя тая мисъл.

— Не го прави, Клит.

— Нищо не правя, само се забавлявам.

— Някой ден ще ти видят сметката.

— Ритър ме нарече педал.

Във вторник сутринта шерифът влезе в кабинета ми.

— Трябва да ми помогнеш да уредим един личен въпрос — каза той.

— Какъв?

— Ще правя услуга на кметицата. Не можем да водим война с Ню Орлиънс. Поканила ме е на обяд с едни хора да проявим добра воля. Ще дойдеш ли в „Льо Розие“?

— Имам среща с Бутси в парка.
— Доведи и нея.
— Кой са тия хора?
— От „Връзки с обществеността“, какво друго очакваш? Хайде, Дейв, не ме изоставяй.

По пладне Бутси дойде да ме вземе. Подкарахме на изток по главната улица, паркирахме срещу „Сенките“, пресякохме и тръгнахме под короните на дъбовете към ресторанта, разположен в голяма къща от деветнайсети век с широка веранда и зелени капаци на прозорците.

Видях пред ресторанта служебната кола на шерифа, а малко по-нататък — бяла лимузина със затъмнени стъкла. Хванах Бутси за ръката.

— Това е лимузината на Кора Гейбъл.

За миг Бутси забави крачка и се озърна към цветните лехи край тротоара.

— Ех, да можеха и моите хортензии да цъфтят така — каза тя.

Изкачихме стъпалата и влязохме във фоайето. На една маса в банкетната зала видях новоизбраната кметица, шерифа, трима мъже с костюми и Кора Гейбъл. Почетното място заемаше мъж със син блейзър и масивен златен часовник. Ръбът на вратата ми пречеше да видя лицето му.

— За малко ще отскоча до тоалетната — каза Бутси.

След малко видях през стъклото на предната врата как шофьорът Мика се зададе по тротоара, седна на ракитов стол в края на верандата и запали цигара.

Излязох навън и заставах до него. Мика пушеше с извърнато лице, без да дава признаци, че е забелязал присъствието ми. Макар че по челото му се стичаше пот, той беше облечен както винаги — с черно сако, стегната вратовръзка и закопчана догоре риза.

— Кора казва, че няма да предявиш обвинения срещу полицаите от Ню Орлиънс, които те пребиха — рекох аз.

— Не съм сигурен кои бяха. А и ще е само губи време — отвърна той и тръсна пепел в шепата си.

— Защо?

Мика леко завъртя глава и вратът му изшумоля като шкурка по колосаната яка.

— Имам досие — обясни той.

— Хиляди хора с досиета съдят системата. По нашия край това е едва ли не национален спорт.

— Ченгетата от Ню Орлиънс убиват собствените си доносници. Правят обири и убиват свидетелите. Върви да агитираш някой друг — каза той, после се приведе през парапета и изтръска пепелта от дланта си.

— От Гейбъл ли се страхуваш? — попитах аз.

Той изгупа малко пепел, която бе полепнала върху дрехите му. Косата му бе влажна от пот; дясната половина на лицето лъщеше като разрязана ягода.

Върнах се вътре тъкмо когато Бутси излезе от дамската тоалетна. Минахме през основното помещение към банкетната зала в дъното, където Джим Гейбъл, седнал на почетното място, наливаше вино в чашата на жена си.

— Джим каза, че се познавате — рече шерифът.

— Така си е — отвърнах аз.

— И с Бутси сме стари познайници. Още от времето, когато живееше в Ню Орлиънс — уточни Гейбъл и край тъглчетата на очите му се появиха ситни бръчици.

— Май ти е горещо, Дейв. Свали си сакото — обади се кметицата.

Тя беше привлекателна, учтива и умна жена, държеше се искрено и без политическо двуличие. Но като гледах как се усмихва любезно на Гейбъл, докато той ѝ налива вино, неволно се смаях от склонността на добрите хора да потискат своя инстинкт за самосъхранение, приемайки в средата си най-лошите представители на човешкия род.

В поведението му имаше нещо порочно, което не бих могъл да изразя с думи. Леко присви устни, когато вдигна гърлото на бутилката от чашата ѝ. Взе розата, която плаваше в сребърна купа по средата на масата, изтръска водата и я сложи до чинията на кметицата. С две думи, хлапашкото му държание бе истинско оскърбление за интелигентността на една зряла жена. По време на разговора около масата езикът му често надникваше между зъбите, сякаш се канеше да

заговори, после се усмихваше на някаква неизречена лукава мисъл, оставяйки събеседника си да се чуди какво е останало недоизказано.

Очите му непрекъснато се връщаха към Бутси, оглеждаха профила ѝ, дрехите, залька, който се канеше да лапне.

Когато разбра, че го гледам, по лицето му грейна сърдечна благожелателност, като че бе стар семеен приятел, с когото споделяме взаимна обич.

— Вие сте чудесни хора, Дейв — каза той.

Точно преди да сервира кафето, Гейбъл почука с лъжичка по чашата си.

— Госпожо кмет, шерифе, позволете ми да изложа деловата страна на нашето посещение. В момента разследваме онази каша на паркинга до Ачафалея. Очевидно има някакво нарушение на правилника. Това е наша вина, а не ваша. Просто искаме да знаете, че правим всичко възможно, за да изясним нещата... Дейв, искаш ли да кажеш нещо?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Нямам нищо за казване, Гейбъл.

— Приятелите не си говорят на фамилия — укори ме той.

— Извинявай.

Гейбъл се усмихна и престана да обръща внимание на другите около масата.

— Ти май вдигаше тежести, а? — рече, но придружи думите си с недвусмислен жест, като че вдигаше чаша. — Винаги съм искал и аз да се заема.

— Напоследък нямам много време — отвърнах. — Още съм зает с онова разследване около Муцката Дотрийв. Помниш ли я? Черна проститутка, работеше за Клъм Чевърстия.

Той сви рамене.

— Не мога да си я спомня.

— Щом времето се захлади, бихме искали да поканим всички ви на градинско парти — обяви Кора Гейбъл. — Това лято беше ужасно горещо, нали?

Но Гейбъл не слушаше жена си. Беше отпуснал ръка върху покривката и ме гледаше право в очите. Имаше малки пръсти с грижливо подрязани розови нокти.

— Чух, че Клинт Пърсел си имал неприятности с някакви ченгета — каза той. — Затова ли си кисел, Дейв?

Погледнах часовника си, без да отговарям. Гейбъл запали тънка черна пура, после прибра златната запалка в джоба си.

— Ама че образ — промърмори, без да уточнява за кого говори. — Сигурно двамата с Пърсел сте били страхотна двойка.

— Моля те, не пуши на масата — каза Бутси.

В настаналото мълчание Гейбъл се загледа право напред със застинала усмивка на устните. Завъртя връхчето на пурата в пепелника, докато я изгаси, взе чашата и отпи глътка вино, но не успя съвсем да прикрие червените петна по лицето си.

Изад засъхналата маска от грим Кора Гейбъл гледаше смущението на мъжа си както ястреб би наблюдавал от клона заек, заклещен в бодлив храст.

Когато обядът приключи и тръгнахме от залата към верандата, шерифът изостана и ме хвана за ръката.

— Какво става, по дяволите? — прошепна той.

— Май не съм ти разправял за отношенията си с Джим Гейбъл — отвърнах аз.

— Държеше се с него, като че току-що е изпълзял от канализацията.

— Продължавай.

Но Джим Гейбъл не беше от хората, които просто се оттеглят, след като бъдат публично унижени. Докато Мика помагаше на жена му да се настани в лимузината, Гейбъл застана пред мен и Бутси, преди да сме стигнали до колата си.

— Много ми беше приятно да ви видя — каза той.

— И пак ще ме видиш, Джим. Обещавам ти — рекох и продължих към колата.

— Чудесно изглеждаш, Бутси. — Той я хвана за китката, после бавно плъзна пръсти надолу по дланта ѝ. За да подчертае оскърблението, леко разтърка палец по кокалчетата.

Изведнъж се озовах на сантиметри от него. Шерифът бе излязъл на улицата и се канеше да отвори служебната кола, но сега спря и ни загледа над покрива ѝ.

— Има ли нещо, Дейв? — попита Гейбъл.

— Искаш ли да си поговорим зад ъгъла? — отвърнах аз.

— Много си забавен — рече Гейбъл и добродушно ме потупа по рамото. — Двайсет и пет години в полицията, а все още гониш проститутки и сводници, та дори се хвалиш с това пред новата кметица. — Той прогони усмивката от лицето си, запали нова пура и щракна капачето на запалката. — Тук вече мога да пуша, нали?

Върнах се в службата и почти цял следобед прехвърлях канцеларска работа. Но Джим Гейбъл не ми излизаше от главата. В дружеството на анонимните алкохолици имаме един девиз: първо принципът, после личностите. Повтарях си го отново и отново. Но всеки път виждах как Гейбъл плъзва пръсти по китката на жена ми. Когато зазвъня телефонът, почти се надявах да е той.

— Реших, че не е зле да се обадя — прозвуча гласът на Джони Ремета.

— Нещо не си наред с главата. Не ми се обаждай. Нямах никаква връзка с моя живот.

— Познавате ли ченге от Ню Орлиънс на име Аксел?

— Не.

— Когато бях окован в колата, онова ченге, Бургойн, дето го очистиха, все повтаряше на другия да не се тревожи. Аксел щял да дойде навреме. Така казваше: „Хич не му бери грижата, Аксел е факир“.

— Какво би трябвало да означава това?

— Открих, че партньорът на Бургойн се казва Аксел. Снайперист, използват го при обсада на барикадирани терористи. Убил е двама или трима души.

— Маги Глик казва, че си ходил в нейния бар.

— Изобщо не съм я чувал. Аз дори не пия. Всички ли лъжат по вашия край?

— Не ми се обаждай повече, освен ако не решиш да се предадеш. Разбра ли? Повтори.

— Вие ми спасихте живота. Задължен съм ви. Въпрос на чест, мистър Робишо. Имате ли клетъчен телефон, ако случайно не успея да ви открия на домашния?

След като затворих телефона, набрах домашния номер на Клит.

— Познаваш ли човек на име Аксел? — попитах.

— Да, Аксел Дженингс. Приятелче на Дон Ритър. Точно той ме фрасна с бокс по тиквата.

— Току-що пак ми се обади Джони Ремета. Може би Дженингс е снайперистът, който уби по погрешка Бургойн.

— Имам планове за тоя Дженингс. Ти си гледай Ремета. Май те е объркал с баща си или нещо подобно.

— Какви са ти плановете за Дженингс? — попитах аз.

— Искаш ли да вечеряме заедно? Дейв, Ремета е откачалка. Ритър и Аксел Дженингс са луди. Имай предвид тънката разлика.

17.

Над залива се бе надигнала буря и утрото изгря сиво, хладно и обгърнато в мъгли, после заваля дъжд. Надникнах през прозореца на кабинета и видях как Пейшън Лабиш слезе от някаква кола на тротоара и изтича към входа на сградата. Когато почука по стъклото на вратата ми, косата и кожата ѝ лъщяха от влага. Под мишница носеше албум за снимки, увит в целофанов плик.

— Искаш ли да се изсушиш? — попитах аз.

— Извинявай, че ти говорих така последния път. Понякога не съм в настроение.

— Няма нищо. Ще пийнеш ли чаша кафе?

Тя поклати глава.

— Открих снимката на мис Дезотел. Онази, за която ѝ споменах, когато беше дошла в клуба. Беше на тавана. Родителите ми пазеха снимки от всички места, където са ходили.

Тя седна пред бюрото, извади кърпичка и попи капките по лицето си.

— Защо реши да ми я донесеш? — попитах аз.

— Щото ме попита. Щото беше добър към нас.

Пейшън прелисти картонените страници, докато стигна до голяма черно-бяла снимка, направена в нощен клуб. По огледалото зад бара висяха шейни, елени и снежни топки от стиропор, а петима души, включително родителите на Пейшън, седяха на табуретките с чаши в ръце и гледаха усмихнато в обектива.

В ъгълчето на снимката някой бе написал „Коледа 1967“, но нямаше как да сбъркам Кони Дезотел. Тя спадаше към онези жени, чиито лица почти не се променят с времето и са хубави по-скоро по природа, отколкото поради младостта. Беше облечена в черна вечерна рокля с презрамки и корсаж. В ръката си държеше празна чаша за шампанско, леко килната настрани. Усмихваше се, но за разлика от останалите гледаше някого извън кадъра.

— Защо може да е толкова важна за някого тази снимка? — попита Пейшън.

— Вашите бяха по веселата част. Кони Дезотел е главен прокурор.

— Те имаха три или четири танцови салона. Всякакви хора идваха. Дори бившият губернатор Лонг.

— Може ли да задържа снимката?

Тя откачи фотографията от ъгълчетата, подаде ми я и сякаш в същия миг престана да ѝ обръща внимание.

— По случая на сестра ми вече работи само един адвокат. Двайсет и пет годишен.

— Мисля, че ти си помогнала на Лети да убие Вейчъл Кармауч — казах аз. — Според мен доникъде няма да стигнете, преди този факт да изскочи наяве.

Тя ме изгледа втренчено като зверче, застинало в светлината на автомобилни фарове.

После напусна сградата тичешком.

Ненавиждах се за тия думи.

Израснал съм в Южна Луизиана през четирийсетте и петдесетте години. Помня игралните автомати, техните хромирани части и електрически светлини между саксиите с палми в стария хотел „Фредерик“ на главната улица; помня бордеите от двете страни на железопътните релси, минаващи покрай Рейлроуд авеню. В събота ходех да събирам парите за местния вестник, а проститутките седяха на верандите, пушеха модерните за онова време цигари с филтър и от време на време гребваха наливна бира от кофата, която сводниците им носеха от бара на Брусар. Бяха грозновати и отпуснати жени, без грим, с чорлава и мръсна на вид коса. Понякога се смееха като луди и безсмисленият, писклив смях се издигаше в жаркото небе.

Нито една не говореше с каджунски акцент и аз се чудех откъде идват. Питях се дали някога ходят на църква, имат ли роднини или деца. Веднъж видях как някакъв сводник удари една от тях — за пръв път виждах мъж да удря жена. От носа ѝ протече кръв. Сводникът имаше зализана черна коса и пурпурни панталони, прилепнали по бедрата като на матадор.

— Взе ли си парите, хлапе? — попита ме той.

— Да, сър.

— Изчезвай тогава.

Отдалечих се с велосипеда. Когато минах отново край къщата, тя седеше на люлката до сводника, плачеше и закриваше лицето си с кухненска кърпа на червени петна, а той я утешаваше, праметнал ръка през рамото ѝ.

Помня и хазартните клубове в области Сейнт Мартин и Сейнт Ландри през петдесетте години. Бармани, биячи и крупиета носеха значки на помощник-шерифи. На никое хлапе не отказваха достъп до алкохола или игралните маси. Жени осигуряваха джаканосите от Ню Орлиънс и едно семейство сирийци от Лафайет, а за работни места им служеха няколко каравани с климатици зад клуба. Шефът на щатската полиция се опита да въздвори ред и законност и забрани хазарта и проституцията в Луизиана, след което стана най-омразният човек в целия щат.

Повечето подобни клубове продължиха да действат и през шейсетте години. Пейшън бе права. Посещаваха ги всякакви хора. Трябваше ли Кони Дезотел да наема някого, за да открадне една стара фотография, ако беше заснета в компания на хора, които познава само бегло?

Реших непременно да разбера.

— Извинявай, че ти досаждам за такава дреболия — казах аз, когато успях да се свържа с нея по телефона.

— Радвам се, че ми позвъни, Дейв — отвърна тя.

— Имало е взлом в къщата на Пейшън Лабиш. Някой задигнал от гардероба ѝ кутия със стари снимки.

— И какво?

— Пейшън ти била казала, че те е виждала на стара снимка. Има ли причина някой да краде подобно нещо? Например политически враг.

— Питай нещо по-лесно.

— Разбирам. Така или иначе, рекох си да проверя. Как си?

— Чудесно. Претрупана с работа и тъй нататък.

— Между другото, крадецът не е успял да задигне снимката. Тук е, при мен. На нея си заедно с родителите на Пейшън на Коледа през 1967 година.

— Може би. Не знам много за тях. Може да съм ги срещала веднъж-дваж. Дейв, когато моите политически противници искат да ме съсипят със снимки, разлепват ги по стените. Много поздрави на Бутси.

На другия ден следобед след дълго звънене успях да се свържа с Дейна Магели от полицията в Ню Орлиънс.

— Можеш ли да вземеш досието на някой си Аксел Дженингс?
— попитах аз.

— Защо?

— Той, Дон Ритър и още един тип са обработили здравата Клит Пърсел близо до Кокодрай. Освен това мисля, че си струва да погледате тоя Дженингс във връзка със смъртта на Бургойн.

— Дженингс да е застрелял собствения си партньор? Определено имаш оригинални идеи, Дейв.

— Можеш ли да измъкнеш досието?

— В момента е на бюрото пред мен. Тъкмо се канех да ти звъня заради Пърсел, Къде е той?

Хубаво се натресох!

Аксел Дженингс живееше в покрайнините, в малкото жълто бунгало на улица „Барон“, където беше израснал. Къщата имаше спретнат зелен двор, каменна веранда и алея с палми, които растяха между гаражите. Кварталът изглеждаше като някогашните квартали от времето на Втората световна война, когато хората косели тревата в събота вечер и слушали бейзболните мачове по радиоапаратите, оставени на отворените прозорци. Поне така твърдеше баща му.

Под командването на генерал Къртис Лемей бащата на Аксел бе пускал запалителни бомби върху обекти в Япония през периода между двата атомни взрива в Хирошима и Нагасаки. Атаките на Лемей не бяха свършили никаква работа. Едва след като втората атомна бомба изпари още един град, войната свърши. Повечето цивилни, особено разните миролюбци, нямаха ни най-малка представа какво е ставало там. Така твърдеше бащата на Аксел.

Аксел имаше три увлечения: огнестрелното оръжие, моделите на локомотиви и спомена за баща си, чиято армейска снимка държеше върху камината.

Членуваше в един стрелкови клуб в област Сейнт Чарлс. Почти всяка събота или неделя взимаше кутиите с ръчно напълнени патрони и трите си любими оръжия — пистолет четирийсет и пети калибър, карабина „Спрингфийлд“ с оптически мерник и цивилен вариант на автоматичната карабина М-16 — и отиваше да стреля по книжни мишени, закачени на тел пред земен насип.

Баща му често казваше, че тайната на добрата стрелба е просто да координираш прицела с ударите на сърцето и дишането си. Движението на куршума е математически предсказуемо и не зависи от друго, освен от законите на физиката. Просто трябва да превърнеш оръжието в продължение на кръвта, сухожилията и мисълта, тъй че движението на показалеца да създаде геометрично безупречно направление към целта.

Всичко е въпрос на ред и контрол.

Същото се отнася и до живота, казваше баща му. Хората вече не уважават властта. Трябва да си намериш водач, когото да уважаваш, и да заложиш цялата си вяра на него, както той залага на теб. Баща му наричаше това взаимност на личната чест.

Дневната и гостната на Аксел бяха претъпкани с електрически влачета. Релсите минаваха по пода, масите и парчета шперплат, сложени върху дървени подпори. Лъкатушеха през картонени планини и миниатюрни гори, покрай водонапорни кули и мънички градчета; имаше фигурки на спирачи и кантонери, наслагани около релсите и стрелките, които отклоняваха локомотивите от сблъсък в последния момент, имаше звънци и мигащи светлини на прелезите.

Когато Аксел включваше всички влачета едновременно, миризмите на топъл метал, смазка и нагорещени електрически вериги му напомняха чистия и остър барутен дъх на стрелбището.

Беше убил двама души със служебната карабина М-16, третия застреляха едновременно с Бургойн.

Преди първия случай си мислеше, че може да го мъчи съвестта.

Нищо подобно. Човекът имаше пълна възможност да напусне сградата. Вместо това пусна газовете кранчета и се накани да отмъкне детето си в гроба. Точно когато понечи да драсне клечка кибрит, на

отсрещния покрив Аксел си пое дъх, бавно издиша и го простреля през двете слепоочия.

Трябва да вярваш в онова, което вършиш. Да се доверяваш на човека, от когото приемаш заповеди. И да не се оглеждаш назад. Така казваше баща му.

Сигурно е било страхотно да живееш през Втората световна война. Трудовите хора печелели добри пари, а за развлечение ходели на боулинг или играели шашки в кръчмите, вместо да смъркат кокаин в тоалетните; можело вечер да излезеш с момиче и да го изпратиш до вкъщи, без никакви изроди да ти крещат мръсотии от колите си; черните си живеели в отделни квартали. Хлапетата събирали стари вестници, жезла и гуми, и ги мъкнели с колички до пожарната в помощ на военната промишленост. Врагът бил отвъд морето, а не по улиците на собствения ти град.

Момичето, с което Аксел се срещаше от време на време, една барманка на име Чери Бутера, каза, че бил потиснат, откакто Джими Бургойн загинал при престрелката край Ачафалея. Взел си няколко дни отпуск и двамата отскачили до Гранд Айл. Над залива имало буря, небето било зелено, кипналият прибой пожълтял от пясък.

— Отсреща има нацистка подводница — казал той. — Самолети на бреговата охрана са я потопили през четирийсет и втора. Жалко, че не съм живял тогава.

— Защо? — попитала тя.

— Щях да съм там. Да участвам във всичко.

Потеглили под дъжда обратно към Ню Орлиънс и пили по бира в една малка пицария на две пресечки от дома му. Банановите дървета се блъскали в стените на сградата, а сенките от неоновите реклами на витрината се стичали като водопад по лицето на Аксел.

— Някой ме следи — казал той.

— Упрекваш се, защото не беше там, когато застреляха Джими — рекла приятелката му.

Той се вторачил в нея, после извърнал очи и зареял поглед в пустотата. Обелил златистозеления етикет от биреното шише и смачкал парченцата на мънички топчета.

— Видях един човек да се навърта около прозореца ми. Тази вечер ни следеше по пътя.

— Пътят беше пуст, скъпи. Лошите хора се боят от теб. Всички го знаят.

— Жалко, че Джими го няма — рекъл той. — Как ми се иска да беше жив.

Един час преди полунощ двамата излезли през задната врата на пицарията и тръгнали по тясната уличка към колата му. Дъждовните струи се вихрели около уличната лампа, а палмовите дървета между гаражите се люшкали и тропали по дъсчените стени.

В сенките чакал човек с широкопола шапка и черен дъждобран с вдигната яка. Парчето дърво, което държал, било дебело, ръбесто и дълго около метър. По раменете и шапката му полепвали мокри листа, тъй че когато прекрачил напред, сякаш се отделило голямо парче от живия плет. Той завъртял дървото с две ръце като бейзболист и го стоварил право в лицето на Аксел.

Аксел рухнал по гръб върху кофите за боклук. По лицето му се стичали струи кръв и вода. Тогава човекът с широкополата шапка се навел и го ударил още веднъж, по гърлото и челюстта.

Когато се изправил, от периферията на шапката му течала вода. Лицето му се очертавало като тъмен овал на фона на уличната лампа.

— Плюй си на петите, ако не искаш същото — казал той на жената.

Тя се завъртяла и побягнала, хвърляйки погледи през рамо към човека с шапката. От локвите под краката ѝ се разплисквали струи, обагрени в дъгоцветен блясък от примеса на бензин. Човекът захвърлил дървото в живия плет, после вдигнал шише от уиски и го строшил в стената на гаража.

Навел се над тялото на Аксел и светлината на лампата проблеснала върху назъбеното гърло от бутилка. Протегнатата му ръка беззвучно потънала в мрака, сякаш вършел нещо, което бил замислил отдавна и сега изпълнявал без гняв или изненада.

— Само много гадно копеле може да извърши подобно нещо, Дейв — каза Магели.

— Не е бил Клит.

— Откъде знаеш?

— Провери шофьора на Джим Гейбъл. Казва се Мика и лицето му е обезобразено.

— Защо поне веднъж не оставиш Пърсел сам да си оправя бакиите?

— Дженингс е мръсно ченге — казах аз. — Сам си го докара. Остави Клит на мира.

— Кажи го на Дженингс. Лекарите изнесоха всички огледала от стаята му.

18.

Мина седмица, без да чуя нещо повече от Дейна Магели. Оказа се, че в нощта на нападението Ситния Уили Бимстайн и Ниг Розуотър пратили Клит в Бейтън Руж да прибере някакъв тип, който се укривал от съда. Това не означаваше, че не е имал време да нападне Дженингс, след като доставил плячката в кантората на Уили и Ниг. Но Клит Пърсел си имаше принципи, макар и доста волни, и в тях не влизаше обезобразяването на повален и зашеметен противник.

Искаше ми се да изхвърля от главата си всичко, да отида за три седмици на Кий Уест с Бутси и Алафеър и да ловя риба. Беше ми омръзнало да се занимавам с чужди проблеми, да прекратявам домашни скандали, да мия повърнатото в служебната кола, да бърша хрочки от лицето си и да жаля наркоманите, че са болни от СПИН, а те вместо благодарност да се мъчат да ме ухапят.

Беше ми омръзнало да гледам скръбта по лицето на черни родители, когато им съобщавам, че детето им е умряло от свръхдоза или е било застреляно при обир. Да се мъча да възвърна самоуважението на някой магазинер, след като са го принудили да коленичи и да се моли за милост. А още по-малко исках да гледам в лицата жени, които са били изнасилвани, содомизирани, горени с цигари, бити с юмруци и систематично лишавани от последната капка достойнство и самочувствие.

Ако срещнете стар патрулен полицай, който не пие или не се друса, непременно ще се окаже, че или ходи на някакви психологически курсове, или е абсолютен пън, или самият той има престъпни наклонности.

Но всеки път, когато си избистрях главата и се опитвах да се съсредоточа върху хубавите неща на новия ден — лекия летен дъждец над залива, обедните срещи с Бутси при Виктор или в парка, дългите летни вечери и багрите на залеза високо в небето, сладоледените почерпки с Алафеър и нейните съученички от групата за литературно творчество — умът ми отново и отново се връщаше към мислите за

съдбата на майка ми, нечутите ѝ викове за помощ и факта, че убийците още са живи.

Но ме тормозеше още нещо. Много отдавна бях приел загубата на детството и семейството си заедно с онзи невинен каджунски свят, в който се бях родил. Загубата е като смъртта. Навестява всекиго и не бива да я оставяш да владее живота ти.

Сега обаче не изпитвах чувство за загуба, а за кражба и насилие. Бяха откраднали паметта за майка ми и печалната почит, която изпитвах към нея. Сега записаната в затвора лъжа на един мъртъв мошеник, че майка ми е била курва и крадла, бе станала част от полицейско досие в Ню Орлиънс и нямаше как да променя това.

— Измъчва ли те нещо? — попита Хелън Соало, влизайки в кабинета ми.

— Не, нищо съществено — отговорих аз.

Хелън застана до прозореца, разтри си врата и се загледа към улицата.

— И какво? — рече тя. — Кони Дезотел просто престана да идва, така ли? Изобщо не я тревожи, че е снимана с двойка сводници.

— Така ми се стори — кимнах аз.

— Била е в кабинета си. С цялата прокурорска машина под ръка. Не я оставяй да те заблуди, Дейв. Тази мръсница те е взела на мушка.

Но беше петък следобед и не ми се мислеше за Кони Дезотел. Напуснах службата, купих от пазара френска франзела и подкарах по черния път към къщи. Между клоните на дъбовете над главата ми слънчевите лъчи блестяха като излъскана мед.

Тримата с Алафеър и Бутси вечеряхме в кухнята. В небето зад прозореца прииждаха дъждовни облаци и през дупките в тях снопове светлина падаха върху близката тръстикова нива. Алафеър бе оставила до стола си чантата, в която държеше ръкописи, бележници и наръчник по писане на сценарии. На масата до лакътя ѝ лежеше дебела книга с черно-бяла фотография на колиба от дънери върху корицата.

— Какво четеш? — попитах аз.

— „Нощ пада над Къмбърленд“. Написана е от адвокат на име Хари Коудил. Разказва се за историята на южните планини.

— За литературния кръжок ли?

— Не, едно момче от библиотеката каза, че непременно трябва да я прочета — отговори тя. — Това била най-хубавата книга за хората от Апалачите.

— Ще четеш ли тази вечер новия си разказ?

— Да — усмихна се тя. — Между другото, довечера сигурно ще ме докарат с кола.

— Кой? — обади се Бутси.

— Онова момче.

— Кое момче? — попитах аз.

— Дето ми каза за „Нощ пада над Къмбърленд“.

— А, вече съм спокоен — рекох аз.

— Дейв, вече съм на шестнайсет... Защо правиш тая физиономия?

— Без да искам. Извинявай.

— Гледай малко по-весело — посъветва ме тя.

— Непременно.

Няколко минути по-късно Бутси и Алафеър се приготвиха да потеглят с колата към града. Слънцето хвърляше червеникави петна по земята под дърветата. Усещах във вятъра дъх на хумус и влажния, тежък и топъл мирис на блато и гниеща риба.

— Никакво пътуване с непознати момчета, Алафеър — казах аз. — Разбрахме ли се?

— Не — отсече тя.

— Алф!

— Престани да ме смяташ за дете. Иначе няма да ти говоря.

Бутси ме погледна иззад нея, поклати глава и каза:

— Ще се върна след малко, Дейв.

Останах да ги гледам как се отдалечават към Нова Иберия.

Не знаех дали съм добър баща, но бях научил, че когато дъщеря ти е между тринайсет и седемнайсет години никога няма да я победиш с аргументи, а ако прибегнеш към гняв, принуда и несправедливост, ще намразиш победата си, защото е прикрила слабостта, и няма да получиш лесно прошка нито от нея, нито от себе си.

Изчетох вестника на верандата, после здрачът между дърветата се сгъсти, падналите листа потъмняха и се размазаха. По пътя мина кола със запалени фарове. Видях как Батист излезе от магазинчето,

събра в кофа жаравата от барбекюто и сред облак искри я метна в реката.

Влязох вътре, легнах на дивана с вестник върху лицето и заспах. В съня си видях гладките мъртви клони на дърво сред солена пустиня. В далечината се издигаха пурпурни хълмове, борове, кедри и кактуси, а дъждът се ръсеше от облаците като дим. После върху възловатите клони на съсухреното дърво кацна ято пъстри птици. Изпод кората плъзнаха зелени филизи, обвиха клоните и изведнъж разгърнаха цветовете и крехки млади листенца по краищата на вейките, тъй че дървото заприлича на човек, възнасящ към небесата огромен букет.

Но после на него кацна лешояд с остатъци от мърша по човката и ноктите, с лъскави пера и очи като кръгли капки мастило, засъхнало върху мед. По перата му лазеха паразити. Той разпери криле, наддаде дрезгав крясък и зловонният му дъх изпълни въздуха и обвини дървото и тропическите птици като влажна мрежа.

Подскочих и вестникът се свлече на пода. Примигнах и се опитах да пропъдя съня, макар че нямах представа какво означава. Чух отвън колата на Бутси. След малко тя бутна мрежестата врата и влезе.

— Заспал съм — казах аз. Все още всичко ми се мерзелееше.

— Добре ли си? — попита тя.

— Нищо ми няма.

Отидох в банята да се наплискам с вода и да се среща. Когато излязох, Бутси беше в кухнята.

— Сънувах ужасен сън — споделих аз.

— Какъв?

— И аз не знам. Всичко ли е наред с Алф?

— Оставих я в библиотеката. Обеща да ми позвъни или да се прибере с някого, когото познаваме.

Взех две чаши от шкафчето над мивката и налях студен чай от хладилника.

— Защо не иска да ми каже кое е онова момче? — попитах.

— Дето ѝ препоръчало книгата за Апалачите ли?

— Да.

— Защото е на шестнайсет. Дейв, недей да търсиш навсякъде заговори. Въпросното момче учи за художник.

— Моля?

— Алафеър каза, че е художник. Рисува по керамика. Е, прилича ли ти на Джак Изкормвача?

Тъпо зяпнах срещу Бутси и в ума ми отново изплува прегърбеният черен лешояд сред разцъфналото дърво.

Набрах 911 и се свързах с градския диспечер, после изхвъркнах през задната врата, скочих в камионетката, бясно дадох заден ход по алеята и изхвъркнах на пътя сред облак прах. Лекият вятър понесе облака към крушките по кея и прашинките заблестяха като солена равнина под луната.

Навлязох в града откъм изток по главната улица, минах под надвисналите дъбови корони и отбих към градската библиотека. Лампите отвън бяха включени и дъбовете по моравата бяха окъпани в бяла светлина и сенки, трептящи от вятъра. До паркинга се зеленееше бамбукова стена, ограждаща каменна пещера със статуята на Дева Мария.

Под едно дърво край пещерата бе спряла патрулна кола. Едър червенос кос полицай с килната фуражка се подпираше на калника и пушеше. Беше бивш морски пехотинец по прякор Топ, само че цялата му служба бе минала като готвач.

— Вече влизах вътре, Дейв — каза той. — Дъщеря ти е горе заедно с група хлапета. Не забелязах нищо необичайно.

— Не видя ли едно високо широкоплещесто момче с черна коса и много бяла кожа? Може да носи очила с черна рамка.

— На колко години е?

— Трудно е да се определи възрастта. Винаги изглежда различен.

Той извади цигарата от устата си и я метна в една цветна леха, без да я гаси.

— Само това ми липсваше. Да гоня Човека без лице.

Влязохме в сградата и минахме през голямата читалня, после се изкачихме на горния етаж. В една странична стая видях Алафеър и още пет-шест гимназисти, насядали около масата. Стоях пред прага, докато тя ме забеляза. Хвърляше погледи ту към мен, ту към преподавателя по литературно творчество — черен писател, който живееше в Лафайет и идваше да помага в библиотеката. Накрая Алафеър стана от масата и тръгна към мен. Очите ѝ пламтяха.

— Дейв... — прошепна яростно тя.

— Онова момче, дето рисува по керамика — казах аз. — Тук ли е тази вечер?

Тя плътно стисна очи като от болка, после пак ги отвори.

— Така си и знаех.

— Алф, този младеж не е онова, което си мислиш. Той е наемен убиец. Същият, който избяга по време на престрелката край Ачафалея.

— Не, грешиш. Името му е Джак О'Рурк. Не е престъпник. Рисува чудесно. Показва ми снимки на нещата, които е правил.

— Точно същият. О'Рурк е фамилията на баща му. Къде е сега?

Вентилаторът се въртеше над главата ѝ; очите ѝ бяха влажни и тъмни под потрепващия бретон.

— Има някаква грешка — прошепна тя. — Той е художник и много кротко момче. Джак не би сторил зло никому.

— Алф, ела с мен — казах аз и я стиснах за китката по-силно, отколкото възнамерявах.

— Не, никъде не идвам с теб. Унижаваш ме.

Видях как вените по ръката ѝ се издуха като сини въженца. Пуснах я и открих, че собствената ми ръка трепери.

— Извинявай — промърморих аз.

— Всички ни гледат. Махай се — изрече тя с глух глас, сякаш искаше да задържи думите си в пространството между двама ни.

— Той е тук, нали?

— Никога няма да ти простя това.

— Алафеър, аз съм полицай. Едва не ме убиха заради този човек.

Тя отново затвори очи. Видях как сълзите бликнаха изпод клепачите и заблестяха по миглите ѝ. После тя неволно се озърна през рамото ми.

— В тоалетната ли? — попитах аз.

Но тя не отговори.

Изчаках, докато мястото около вратата на мъжката тоалетна се разчисти, после измъкнах пистолета от кобура, притиснах го към бедрото си и влязох вътре.

Нямаше никого. Отварях една по една вратите на кабинките и веднага отскачах, докато всички се оказаха празни. Прибрах пистолета в кобура, излязох в коридора и направих знак на градския полицай да ме следва. Видях как Алафеър ме гледа с разширени, безизразни очи.

Върнахме се на първия етаж и аз описах Джони Ремета на дежурната библиотекарка. Тя свали очилата си, остави ги да висят на кадифената панделка около врата ѝ и замислено се загледа в пространството.

— Носеше ли сламена шапка? — попита жената.

— Може би... не знам — казах аз.

— Преди няколко минути мина край мен. Мисля, че все още е в историческия отдел. Там, в дъното — рече тя и посочи с пръст.

Следван от градския полицаи, аз тръгнах между рафтовете към сива метална врата с малко квадратно прозорче от дебело стъкло. Опитах се да огледам през него цялата стая, но видях само лавици с книги и скромно бюро, осветено от настолна лампа. Отново извадих пистолета, притиснах го към бедрото си, после бутнах вратата и влязох.

Прозорецът беше отворен, а на пода се валяше сламена шапка с черна панделка. Върху бюрото лежеше разтворен албум с фотографии от времето на Гражданската война. Снимките на двете отворени страници показваха трупове на войници, загинали при Дънкър Чърч и Блъди Ангъл.

— Тука е като в месарски фризер — промърмори градският полицаи.

Надникнах през прозореца към лятната нощ, към песента на щурците, квакането на жабите около реката и тихото скърцане на дъбовите клони. Въздухът в стаята беше леден.

— Вярваш ли в ангела на смъртта, Топ? — попитах аз.

— Да, доста време живях с него. Бившата ми жена. А може и да е бил Антихристът. Така и не разбрах със сигурност.

Прехвърлих се през прозореца и скочих на тревата. Тръгнах по улицата, прекосих паркинга и слязох до реката. В далечината прозвуча сирена на шлеп, после в тишината шумно затрака подвижният мост на улица Бърк. От Джони Ремета нямаше и следа. Разчистеното небе беше черно като кадифе и обсипано със звезди, сякаш безброй очи ме наблюдаваха отгоре.

По-късно, докато пътувахме към къщи, Алафеър седеше отдръпната колкото се може по-далеч от мен и гледаше през прозореца.

Умората бе укротила гнева, съжалението, унижението или каквото там чувство изпитваше. Нещата се отлагаха за утре.

— Искаш ли да поговорим с Бутси? — попитах аз.

— Не. Ти си си просто такъв, Дейв. Няма да се промениш.

— Какъв съм? — попитах аз и опитах да се усмихна в мрака.

— Не ми се говори.

След като отбих по алеята и изключих двигателя, тя слезе, мина в предния двор и влезе в къщата през хола, за да не се виждаме повече тази вечер.

— Какво стана, Дейв? — попита ме Бутси в кухнята.

— Беше Ремета. Опитах се да го заловя в библиотеката. Избяга.

Телефонът зазвъня. Чух как Алафеър отива към другия апарат, който беше в коридора до нейната стая. С разтуптяно сърце вдигнах слушалката.

— Ало.

— Подгонихте ме като вирус — каза Ремета.

— Откъде взе този номер? — попитах аз.

— Какво значение има? Открих го.

— Мътните да те вземат, стой по-далече от дъщеря ми.

— Какво ви става? Недейте да ми говорите с такъв тон.

В слепоочията ми пулсираше адско главоболие, ризата ми лепнеше от студена пот, киселият ми дъх се отразяваше от слушалката.

— Досега нямах нищо срещу теб лично. Замесиш ли семейството ми в смахнатите си тъпотии, ще съжаляваш за времето, когато са те оправяли в Рейфорд.

Чувах дишането му в слушалката съвсем ясно, като че стоеше плътно до мен.

Когато той заговори отново, гласът му не бе същият. Долиташе сякаш от стар варел, укрит в мрака. Думите звучаха бавно и натъртено, като че ги вадеше от картонена кутия една по една.

— Значи все пак не сте чак толкова умен човек, мистър Робишо. Но аз съм ви задължен. Излиза, че сте... късметлия. Едно предупреждение, сър. Не ме обиждайте на разсъдък.

Гърлото му тихо изщрака, после се чу кратка въздишка като съскане на влажна клечка кибрит.

19.

Мина седмица и половина, без да чуя нещо ново за Джони Ремета, Аксел Дженингс, шофьора Мика и семейство Гейбъл. Започна да ми се струва, че може просто да изчезнат от моя живот.

Но изводите ми бяха горе-долу толкова основателни, колкото тези на човек, който плава по широка спокойна река в топъл ден и умът му не желае да се вслуша в грохота на водопада, долитащ иззад дърветата на близкия завой.

— По-кратко с пиячката, скъпи — каза му Чери Бутера.

Аксел Дженингс седеше до кухненската маса по потник, камуфлажни панталони и чехли на бос крак. Пред него имаше шише текила и чинийка с нарязан лимон. Той си наля, гаврътна чашата, близна сол от китката си и захапа резенче лимон. Раменете му бяха тъмни като махагон, корави и възлести, с обтегната, топла и гладка кожа, напръскана с червеникави лунички. Не беше красив в обичайния смисъл на думата, но имаше хубава кожа и Чери обичаше да я докосва, особено когато той проникваше в нея, а тя разперваше пръсти върху раменете му и бавно плъзваше ръце надолу към кръста.

Колежките ѝ казваха, че би могла да си намери по-свестен приятел. Наблягаха, че Аксел се слави като жесток човек. Намерили за кого да приказват! Техните приятели бяха побойници, пияници и женкари. Аксел убиваше хора по служба; нали затова им плащат на ченгетата. Освен това не говореше за тази част от живота си, а ако някой пострадеше от ръката му, значи си го беше заслужил. Когато излизаше с Аксел, никой не смееше да се държи зле с нея.

Но работите определено тръгнаха на зле откакто убиха Джими Бургойн. Аксел беше мрачен непрекъснато, сякаш смяташе, че е виновен за смъртта на Джими. А сега имаше още по-лош проблем и Чери не знаеше как да му помогне.

— От пиенето вреда няма — процеди Аксел. — Човек сам си решава колко да пие. След това слага тапата. Положението е в неговите ръце. Така казваше татко.

Днес беше свалил бинтовете. Половин час лежа въвн на двора по шорти, с влажна кърпа върху очите, и разговаря по клетъчния телефон с някакво друго ченге. Когато се прибра, пусна всички влакчета, извади бутилка и не си сложи превръзките. От сборното бръмчене на влакчетата цялата къща кънтеше като огромна шевна машина.

— Май е по-добре да си тръгвам — каза тя. — Трябва да си почиваш.

— Ела тук — нареди Аксел.

Той протегна ръка към нея, очаквайки тя да седне в скута му. Чери преплете пръсти с неговите, но остана права, като се мъчеше да не гледа лицето му.

— Смуцава ли те това, Чери? — попита той, вдигайки пръст към лицето си.

— Не, скъпи — отвърна тя.

Аксел пусна ръката ѝ и се загледа през прозореца към две шарени котета, които се гонеха из цветната леха.

— Защо ме заряза? — попита той, без да откъсва очи от прозореца.

— Как тъй съм те зарязала?

— На уличката. Когато онзи ти каза да изчезваш, веднага си плю на петите.

— Обадох се на 911. Повиках помощ.

— Не изпищя. Жените винаги пищят, когато усетят заплаха. Ти си мълча, Чери.

— Да не мислиш, че съм замесена?

— Знаеше, че си в безопасност, стига да не пищиш. Странно, колко бързо съобразяват хората, когато им припари.

Тя дълго стоя неподвижна. Отново се бе върнала на уличката, под поройния дъжд. Видя се как тича през зацапаните с бензин локви, как гърлото ѝ се свива, а гърдите ѝ подскочат безсрамно под блузата, и разбра, че Аксел е прав. А в ума ѝ бавно изплуваше още една, по-грозна истина — беше доволна, че се е случило с него, а не с нея.

В къщата беше горещо, слънчевите лъчи нахлуваха и оставаха в плен между стъклата и прясно боядисаните стени. Електрическите

влакчета прелитаха по релсите, изскачаха от тунелите, тракаха и целият този шум кълтеше в главата на Чери. Тя се застави да погледне лицето на Аксел. Челюстта, брадата и челото изглеждаха тъй, сякаш са били разглобени и отново слепени като парчета от счупено гърне.

Той докосна единия си кучешки зъб и се вгледа в капката слюнка, останала върху пръста. Точно същото бе сторил, преди да пребие някакъв човек в един бар. Чери си представи как червените линии се прехвърлят от неговото лице върху нейното и ѝ се доплака.

— Ще си тръгвам, Аксел. Ако си съгласен, разбира се — каза тя, после изведнъж скръсти ръце и вкопчи пръсти в лактите си, като че ѝ беше студено.

Той свиваше и разпускаше юмрук, гледайки как вените по ръката му се издуват. Взе от фруктиерата ябълка и почна да я бели. Червената обелка бавно пълзеше през палеца му.

— Ще имам много пари — рече той. — Мисля да ида в Южна Америка и да започна бизнес. Можеш да дойдеш и ти.

— Да, скъпи — пророни тя и усети, че всичко отвътре ѝ трепери.

— Хайде, върви и си помисли. Свържи се с вътрешното си „Аз“. Утре ела да ми кажеш... Ще отскочиш ли до тоалетната, преди да си тръгнеш? Инак май може да се изпуснеш по пътя.

Клит беше наел апартамента си от една семейна двойка, но сега хората искаха да го изгонят — вероятно защото домоуправителят бе позвънил във Флорида да им разкаже, че понякога Клит оставя кадилака си пред входа с оковани типове вътре, докато самият той се къпе, преоблича или обядва в апартамента. Един от задържаните крещял през прозорчето цели петнайсет минути, уведомявайки всичко живо в квартала, че трябва да иде до тоалетната.

В събота вечер Бутси отиде да посети сестра си в Лафайет, а аз и Алафеър помогнахме на Клит да се пресели в един стар мотел до река Теш, близо до източния край на главната улица. Около мотела растяха дъбове, банани и палми, а привечер наемателите печеха наденички и кюфтета на скара пред бунгалата. Слънчевите отблясъци от реката играеха под зеления дървесен свод досущ като кехлибареното сияние на чаша уиски, вдигната пред запалена камина.

След като разтоварихме вещите от камионетката, аз и Клит разкъсахме кашоните и ги натъпкахме в кофата за боклук, а Алафеър почна да внася кухненските прибори.

— Отивам да потърся нещо за ядене — каза Клит.

— По-добре да си тръгваме — рекох аз.

— Трябва да се храните. Спокойно, мой човек. Остави всичко на Клитъс.

Преди да възразя, той скочи в кадилака и подкара към града.

Алафеър излезе от бунгалото и се огледа. Беше със съвсем късо отрязани джинси и бледолилава тениска, под която стърчаха гърдите й. Някакъв мъж, който свиреше на китара пред съседната врата, плъзна очи към бедрата й. Погледнах го и той побърза да извърне глава.

— Къде е Клит? — попита Алафеър.

— Отиде да търси храна.

Тя се нацупи и издиша шумно през носа.

— Имам среща, Дейв.

— С кого.

— С един съученик. Няма две глави. Много е безопасен. Дори е гей, ако искаш да знаеш. Е, какво ще речеш?

— Щом е тъй, нямам нищо против, Алф.

— Името ми е Алафеър. Ако не ти харесва, защо не си го сменил?

— Вземи камионетката. Аз ще се прибера с Клит.

Алафеър вирна брадичка, тропна с крак, сложи ръце на кръста си и се загледа към пушека от скари между дърветата.

— Не е чак толкова важно — промърмори тя.

Аз поклатих глава, отидох до пътя и зачаках Клит. След малко той пристигна, изключи двигателя, после слезе и се върна назад да огледа улицата.

— Какво има? — попитах аз.

— Готов съм да се закълна, че някой ме наблюдаваше с бинокъл от паркинга пред „Уин-Дикси“.

— Кой?

— Нямам представа. Направих един кръг и се върнах да видя, но беше изчезнал.

— Да си имал пак неприятности с Ритър или Дженингс?

— Според мен Дженингс вече си получи заслуженото. А Ритър може и да почака.

Докато вървахме към бунгалото, Клит се озърташе през рамо.

— Алафеър, би ли откарала камионетката у дома? — рекох аз.

— Ако обичаш, престани да ми казваш какво да правя — отвърна тя.

Клит вдигна вежди и зарея поглед към птиците по дърветата, сякаш изведнъж се бе запалил по орнитологията.

— Искате ли да хапнем на онази маса до реката? — предложи той и измъкна от кадилака шест бири и книжна торба с топли сандвичи. От устата му висеше незапалена цигара. Изчака Алафеър да се отдалечи, сложи цигарата зад ухото си и каза: — Слушай, Жилка, ако зарежа пиенето и взема да ходя по сбирки, ще стана ли невъзмутим като теб?

Докато ние се хранехме на масата сред групичка борове, един висок, жилест мъж с малка червена японска кола излезе на юг от града, мина през подвижния мост и после се върна обратно покрай реката към тревистия склон точно срещу мотела. Слезе надолу по склона, паркира колата до камъшите и се отправи към водата с въдица, кофичка и сгъваем стол. Разгъна стола и седна.

Един стар негър, който не бе хванал нищо, се изкачваше по склона към пътя. Погледна лицето на новодошлия и побърза да извърне глава, за да прикрие смайването си.

Високият мъж явно се раздразни, че някой го гледа. Без да откъсва очи от плувката между лилиевите листа, той изрече високо:

— Хвана ли нещо?

— Нищичко — отвърна старият негър. — Не кълве, щото реката е придошла.

Високият мъж кимна, а негърът излезе на пътя и се отправи към далечните очертания на къщата, в която живееше.

Постепенно се смрачи. Отвъд реката Клит Пърсел запали свещ с препарат против комари. Седнал на сгъваемия стол, рибарят гледаше с театрален бинокъл как лицата ни се жълтеят като пергаменти в светлината на свещта.

Стана, върна се при колата и отвори предната и задната врата от лявата страна, за да си оформи прикритие. Вдигна от пода пушка, обвита в одеяло, слезе с нея до реката и я остави в тревата край краката си.

Сега всичко зависеше от пулса и дишането. Трябва да се съсредоточиш върху целта, да помниш, че оръжието е твой приятел, продължение на тългите и линиите, чието кръстосване е създал твоят мозък. Така казваше баща му.

Усети как познатата възбуда приижда в гърдите му и едва се удържа да не удари с юмрук по дланта си. Всичко бе просто идеално — три лица около пламъчето на свещ, обгърнати в сенчеста ниша. Това вече не беше само стрелба, а върховно предизвикателство: да отправи безпогрешен изстрел в обекта, да прекъсне живота му изведнъж и да остави хората около него невредими, с изумени изражения по лицата, опръскани с нещо топло и лепкаво, което не смеят да докоснат.

А най-хубавото беше, че дори нямаше да чуят изстрела. Докато хората тичаха, пицяха и се криеха под маси и автомобили, той щеше да прибере гилзата, да се върне в колата и да потегли. Разни глупаци разправят по телевизията, че силата и контролът се постигали чрез политика и секс. Какво разбират те!

Славните близнаци от отдел „Убийства“. Ама че майтап. Един пияница и едно тлъсто прасе с разрешително за частен детектив. Той леко ухапа долната си устна, изчаквайки предстоящите мигове.

Сетне само за секунда зърна как мозъкът на Джими Бургойн избухна при онази издънка край Ачафалея. Здравно стисна очи, докато видението изчезна от ума му.

Започваше да вали. Реката се покри с кръгчета и между листата на водните лилии заподскачаха платики. Той отвори очи, сякаш се будеше от сън, дълбоко въздъхна и реши да поръча още цветя за гроба на Джими, да прати още една картичка на семейството, да продължи демонстративните жестове, които временно прогонваха от душата му чувството за вина.

После гневът разцъфна в гърдите му като стар приятел, прочиствайки ума му от самообвиненията.

Представлението започва, момчета и момичета.

Отметна одеялото от карабината М-1А — граждан еквивалент на старата М-14. Карабината беше далеч по-добра от всички други модифицирани армейски оръжия. Имаше заглушител и оптички мерник, стреляше бързо и убийствено точно, а в пълнителя лежаха двайсет патрона с мек връх. Той издърпа одеялото изпод карабината и го метна върху главата си като палатка. После пое тежестта на оръжието, отпусна се на коляно и притисна приклада към рамото и бузата си.

В оптички мерник изплува мъжка глава и влажните устни на Аксел се разтвориха леко до приклада, сякаш се готвеше да целуне шията на жена. Той бавно издиша и напрегна пръст върху спусъка. Единият заради Джими, другият заради мен, помисли си той.

— Чух, че преди да почнеш да дупчиш глави, в отдела за борбата с порока са те използвали като примамка за дупедавците — изрече някой зад него.

Аксел рязко се завъртя и одеялото се свлече върху раменете му. Пред смаяния му поглед изникна лицето на някакъв хлапак, излязъл сякаш от петдесетте години. Къде беше виждал това лице? На словесен портрет? Хлапакът се усмихна за миг, сякаш се готвеше да се представи, после простреля Аксел между очите с пистолет двайсет и втори калибър. Изчака го да рухне в камъшите, после бутна с крак главата му настрани, приведе се и заби втори куршум в ухото и трети в слепоочието.

Кръвта оплиска цевта на пистолета и той го избърса в одеялото.

Когато проехтяха изстрелите, старият негър вървеше по брега да търси изгубеното си ножче. Той замръзна на място с разтуптяно сърце и видя как младият тъмнокож мъж с бяла кожа, който само преди миг изглеждаше тръгнал на разходка, довършва работата си и тръгва нагоре по склона с пистолет в отпуснатата ръка.

Негърът си помисли, че трябва да бяга, но краката не го слушаха. Канеше се да каже: „Караниците на белите не ме интересуват“, но не му остана време.

— Как е, приятел — подхвърли младежът и го отмина. В движение извади очила с черна рамка и си ги сложи.

Негърът го видя как прибра пистолета в книжна торба, прекоси пътя, метна торбата на седалката на колата си и потегли. Мигачът

проблясваше, за да предупреди насрещните автомобили за присъствието му.

20.

Когато два часа по-късно аз и Алафеър се прибрахме, нощта бе непрогледно тъмна. В светлината на таблото лицето ѝ изглеждаше обтегнато, очите ѝ бяха пълни с въпроси, за които не намираше подходящи думи. А аз се чувствах едновременно потиснат и гневен, че я отведох при Клит, след като знаех, че Аксел Дженингс му има зъб.

Отбих по алеята и спрях до верандата.

— Трябва да помогна на Батист да затвори — казах аз. — Ще се видим след малко вътре, бива ли?

Но тя не помръдна. Светлината от верандата пронизваше клоните на дърветата и хвърляше сенки в камионетката. Алафеър се взираше в пустотата и очите ѝ блестяха от самотни тревоги.

— Сигурен ли си, че е бил Джони? — попита тя.

— Онзи стар негър го позна измежду пет снимки — отговорих аз.

— Застрелял е от упор човек в ухото? Не е било самозащита или нещо подобно?

— Било е екзекуция, Алафеър.

— Но казваш, че това е спасило Клит.

— Ремета смяташе, че има дълг към мен, и вероятно така го е платил.

— Значи не е чак толкова лош, Дейв.

— Когато хората убиват, винаги търсят някакво знаме, под което да го вършат. Но мотивът е един и същ. Харесва им.

— Не вярвам с Джони да е така.

Тя слезе от колата и тръгна през двора към предната врата. Но преди да влезе, се поколеба и погледна назад към мен, сякаш търсеше одобрение или просто чакаше да потвърдя, че не я упреквам за човечните чувства.

— Алф — казах тихо аз.

Тя отвори мрежестата врата и влезе.

Слязох до кея и помогнах на Батист да пресметне продажбите и да измие кея от засъхнала рибешка кръв.

Кадилакът на Клит Пърсел се зададе по пътя, разплисквайки локвите. После Клит паркира под ъгъл към бетонната рампа за лодки, изключи двигателя и излезе, без да затваря вратата. Тръгна към мен с кутия бира в едната ръка и книжна торба с шише уиски в другата. Под наниза електрически крушки лицето му изглеждаше мазно и изкривено, с неестествено червена уста.

— Не мога да повярвам, че съм оставил онзи пикльо да ни издебне — затюхка се той.

— Много те обичам, Клитъс, но тази вечер няма да се напиваш в моя магазин — предупредих го аз.

— Какво, да не съм станал прокажен?

— Тресе те шубето, защото остави един смахнат да те вземе на прицел. Пиенето само отпраща страха в сънищата. Знаеш го.

— А ти си вкиснат, защото смяташ, че съм подложил дъщеря ти на риск.

— Не съм се вкиснал заради теб.

Стегнах дюзата на маркуча и пуснах силна струя вода по кея и перилата. Когато спрях, чух как водата се процежда през дъските към мрака долу. Клит стоеше мълчаливо и чакаше с пиячката в двете ръце, почти без да прикрива обидената си физиономия.

— Дай да подържа това — предложих и поех бутилката от ръката му.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита той.

— Имам в хладилника две пържоли — казах аз. — Едната за теб, другата за мен.

— Нямам ли вече право на глас?

— Ще гласувам вместо теб.

Запалих газовата печка в магазинчето, начуках котлетите и ги сложих на скарата. Клит седеше до тезгяха, пиеше бира и ме гледаше. От време на време докосваше челото си, сякаш го лазеха насекоми.

— Какво му е на онова хлапе, Ремета? — попита той, откъсвайки с усилие мислите си от темата за въображаемия провал.

— Ти беше прав първия път. Смахнат е.

— Да не е хвърлил око на Алафеър?

— Кой знае...

Телефонът на тезгяха зазвъня. Бързо вдигнах слушалката, очаквайки отново да чуя гласа на Джони Ремета. Но беше шерифът.

— Реших, че не бива да чакам до утре — каза той. — Леви и Бадо разглобиха колата на Аксел Дженингс. В багажника имаше скрити четиринайсет хиляди долара в нови банкноти. Освен това открихме паспорт и карта на областта с отбелязан маршрут от магистрала I-10 до твоята къща.

— Моята къща? — повторих изненадано аз.

— На пода лежеше вестник с твоята снимка и статия за престрелката край Ачафалея. Около главата ти имаше очертан кръг. Целта не е бил Пърсел.

Усещах как в дланта ми около слушалката се събира влага и топлина. Под мишницата ми се стече капка пот.

Клит отпусна бирената кутия и с изненада огледа лицето ми.

По-късно лежах в тъмното до Бутси, усещах полъха откъм вентилатора на прозореца и се мъчех да осмисля събитията от деня. Дали ставаше дума за побеснял полицай, извършващ убийство по поръчка на друг полицай? Случваха се такива неща, но обикновено жертвата беше замесена в някаква мръсна сделка с убиеца си. И изобщо кой стоеше зад цялата работа? Джим Гейбъл беше неприятен, а вероятно и сексуално извратен тип, но защо му трябваше да ме убива?

Поръчката можеше да идва от някой престъпник, изпитващ стара омраза към мен, но повечето престъпници смятаха полицаите, прокурорите и съдиите за колелца в системата, които не носят пряка отговорност за нещастията им; най-често техният гняв беше насочен или към партньори, които са ги издали, или към некадърните адвокати, които им докарваха тежки присъди.

Единственият друг човек, с когото си имах неприятности в момента, беше Кони Дезотел. Можеше ли главният прокурор да прати наемен убиец срещу полицай?

Но разглеждането на всички тия възможни варианти бе само начин да заобикалям кошмарната картина, която не можех да прогоня от главата си. Виждах как Алафеър седи до мен край масата и гали котка в сиянието на свещта, току-що запалена от Клит. После виждах как отвъд реката за миг припламва огнен език на фона на камъшите,

след миг чувах звука на куршум с мек връх, който се врязва в кост, и знаех, че съм навлязъл в една скръбна страна, откъдето няма завръщане.

Взех си възглавницата и минах в стаята на Алафеър. Облечена с памучна нощница, тя спеше по корем, извърнала лице към стената, а черната ѝ коса се бе разпиляла по възглавницата. Луната надникна иззад облаците и аз видях, че прозорецът е широко разтворен. Трипод спеше свит на топка върху дупето на Алафеър. Той вдигна нос, подуши въздуха, прозя се и пак заспа.

Легнах на пода върху индианското килимче на Алафеър и наместих възглавницата под главата си. Лавиците покрай стената бяха препълнени с книги, препарирани животни, фотографии и членски карти за разни ученически дружества. В раклата, която ѝ бях сковал от кипарисово дърво, лежаха съкровищата ѝ, натрупани през годините — тениска с рисунка на малко китче, червени гуменки с бродирани надписи „ляво“ и „дясно“, квакаща шапка с образа на Патока Доналд, детски книжки за Любопитния Джордж и индианчето Скуанто, детективските разкази, които пишеше в началното училище, със заглавия от рода на „Случаят с гладната гъсеница“, „Червеят, който си загуби походката“ и най-страховитият — „Убийствата на ледената пързалка“.

Навън вятърът люлееше провисналите лишеи по дърветата. Малко по малко заспах.

Към три през нощта я чух да се размърдва в леглото. Отворих очи и видях лицето ѝ надвиснало през ръба на матрака.

— Защо спиш на пода? — прошепна тя.

— Така ми хрумна.

— Боиш се, че нещо може да ми се случи?

— Не, разбира се.

Алафеър цъкна с език, после стана, отиде до гардероба в коридора, върна се с чаршаф и ме зави.

— Понякога си толкова смахнат — каза тя и пак си легна, прегърнала Трипод. Отново подаде глава през ръба и добави: — Дейв.

— Да?

— Обичам те.

Преметнах ръка през очите си, за да прикрия влагата в тях.

На другата сутрин беше неделя и тримата отидохме заедно на литургия. Когато се прибрахме, слязох до кея да помагам на Батист в магазина. Беше необичайно прохладно — чудесен ден за риболов, тъй че дадохме под наем почти всички лодки. Малко след пладне преръмя и мнозина рибари се върнаха да си поръчат бира и пилешко на масите под навеса. Но въпреки приятното време и веселото настроение въвн на кея аз знаех, че не след дълго Джони Ремета отново ще нахълта в живота ни.

Обаждането дойде около средата на следобеда.

— Смятам, че сме квит — каза той.

— Напълно си прав — отвърнах аз.

Той помълча. Взех празна кутия от кока-кола и се вгледах в надписите по нея, опитвайки да се успокоя и да удържа гнева, от който винаги съм си патил.

— Когато дойдохте да ме търсите в библиотеката... докъде бяхте готов да стигнете? — попита той.

— Щеше да зависи от теб, Джони.

— Не звучи много приятно, мистър Робишо.

— Това е положението.

Той пак помълча, после каза:

— Снощи ми наприказвахте разни неща по телефона. И баща ми говореше така.

— Нуждаеш се от помощ, приятел, но аз не мога да ти я дам. Каквото и да решиш, стой по-далеч от нас. Казвам ти го с най-искрено уважение.

— Не е свършило, докато не стигна до хората, които стреляха по мен.

— Това си е между теб и тях. Ние нямаме нищо общо.

— Може би си помислихте, че се държа непочтено към Алафеър? Неволно се задъхах, като го чух да изрича името й.

— Излизам въвн от играта. И прекъсвам разговора. Желая ти хубав живот, Джони — казах аз и лекичко оставих слушалката.

Втрених се в телефона, сякаш беше змия. Чаках го пак да се обади. Направих една поръчка до склада, сервирах печена наденица върху картонена чинийка, избърсах тезгяха с влажен парцал, а от напрежението ушите ми пращяха като смачкан целофан.

Телефонът зазвъня, но беше Бутси. Помоли ме да взема от хладилника литър мляко.

Джони Ремета може временно да бе излязъл от играта, но си оставаше вероятността Кони Дезотел да е била свързана с Аксел Дженингс.

Във Виетнам познавах един офицер — самозван будист и пълна откачалка, който летеше с хеликоптер там, където и дяволът не би посмял да припари. Имаше си девиз: „За да пазиш къщата си от тигри, връщай тигрите в къщата на стопанина им“.

Открих адреса на Кони и в неделя привечер подкарах към Бейтън Руж. Тя живееше край езерото северно от университетското градче, в двуетажна бяла къща с азалии, върби и цъфтяща мирта в двора. Неделният вестник още лежеше на верандата, опакован в найлон заради дъждовното време.

Не ѝ позвъних преди да пристигна. Дори да я нямаше, смятах, че е достатъчно да пусна визитната си картичка в пощенската ѝ кутия, за да намекна, че ако наистина тя е дала парите на Аксел Дженингс, знам какви намерения има и че още едно посещение от неин пратеник ще ме върне право при нея.

Дръпнах бронзовото чукче на вратата и дълбоко в къщата се раздаде мелодичен звън. Но не излезе никой. Пуснах визитката си през процепа за писма и вече се връщах по алеята, когато чух тропот на трамплин и плясък на вода.

Минах през страничния двор под дървена решетка, обрасла с увивни цветя. Бутнах портичката към задния двор и видях Кони Дезотел по червен бански костюм да излиза от плиткия край на басейна.

Тя взе хавлия от шезлонга, изтръска коса, после избърса лицето и шията си и попи капките от бедрата. Обу си сандалите, после си наля от каната чаша „Блъди Мери“ и сложи кубче лед със замразено в него стръкче целина.

Понечих да заговоря, но разбрах, че и без това ме е забелязала с крайчеца на окото си.

— Този път доведе ли Бутси? — попита тя.

— Не, пак идвам по работа — отвърнах.

Кони вдигна кърпата към челото си и вирна брадичка, сякаш бе решила да се примири с досадното ми присъствие.

— Е, какво толкова важно те води насам в неделя?

— Може ли да седна?

— Да, разбира се. Заповядай.

Тя се настани срещу мен до стъклената масичка под чадър, направен от широки ивици разноцветен станиол.

— В петък с шерифа си говорихме за една интересна черта на всички от нашето поколение — казах аз.

— Тъй ли? — промърмори разсеяно тя, гледайки настрани към двора.

— Какво правеше, когато научи, че са застреляли Джон Кенеди?

— Тъкмо излизах от час по физкултура. Няколко момичета плачеха в коридора.

— Виждаш ли? — усмигнах се аз. — Всички помнят този момент от живота си. И от сън да ги вдигнеш, веднага ще отговорят.

— Накъде биеш?

— Към онази твоя снимка с родителите на сестрите Лабиш. Адски ме безпокои. Ето, донесох я — извадих от джоба на сакото си плик.

Но преди да го разтворя, тя се приведе напред, стисна здраво ръцете ми и ме погледна в очите.

— Дейв, откажи се. Ти си добър човек. Но си прихванал мания за нещо, което всъщност е чиста глупост.

Дръпнах ръце, извадих снимката и я сложих на масата.

— Помниш ли, че си била със съпрузите Лабиш? — попитах аз.

— Не, не помня.

— Виж, тук в ъгъла някой е написал „Коледа 1967“. И тъй, още по времето на борбата за граждански права ти обличаш вечерна рокля и отиваш на Коледа в нощен клуб с двойка знаменити мулати, които си изкарват хляба от сводничество, но не помниш нищо. Не ти ли се струва странно?

Тя вдигна от плочките голяма кожена чанта, извади запалка и пакет цигари и ги сложи на масата.

— Наистина нямам какво повече да кажа по въпроса. Искаш ли диетична кока-кола или лимонада, или кафе без кофеин, или вода с лед, или каквото там пиеш?

— През шейсет и седма ти току-що си завършила полицейската академия. Логично ли ти звучи една млада и зелена полицайка да се мотае на Коледа със семейство Лабиш, а да не помни нищо? Погледни ме в очите, преди да отговориш.

— Направи ми една голяма услуга, Дейв. Прибирай се при жена си. Продавай червеи на рибарите. Обменяй дълбоки мисли с шерифа. Само... само се махни.

— Из областта скитосва едно лошо момче на име Джони Ремета. Ако случайно не знаеш, той е същият, дето очисти Аксел Дженингс. Нещо му е прещракало в главата, та се смята за мой ангел пазител. Никак не бих искал Ремета да ме подгони. Схващаш ли намека, Кони?

Тя не отговори. Само се преобрази някак странно. Стана от стола с незапалена цигара в едната ръка и златна запалка в другата. Загледа се към сенките на банановите дръвчета и палмите по тухлената стена. По лицето ѝ играеха слънчеви отражения от басейна; очите ѝ бяха присвити и жестоки, устните плътно стегнати около незапалената цигара. Щракна запалката няколко пъти, но изкара само искри. Кожата ѝ изглеждаше грубовата и настръхнала, като че изведнъж бе появил студен вятър.

Върнах снимката в плика, прибрах го в джоба си и тръгнах по плочките към портичката. Преди да мина в страничния двор, хвърлих последен поглед към Кони.

Златната запалка. Беше много стара, тънка и лека, с вградени в метала ивички потъмняла кожа и хоризонтално лостче отгоре, което автоматично отваряше капачето.

Със същата скъпа златна запалка си палеше пурите Джим Гейбъл.

Най-после Кони запали цигарата и духна пушек нагоре. Стоеше леко разкочена, с ръка на кръста и мислеше за нещо свое.

21.

В понеделник сутринта Муцката Дотрийв дойде да ме посети в кабинета. Беше облечена с тъмна рокля на зелени цветя и сандали на платформа, а от косата ѝ стърчеше хибискус.

— Да нямаш днес някакво особено посещение? — попитах.

— Да, ти ще ме возиш до Ню Орлиънс — отговори тя.

— Тъй ли?

— Знаеш ли защо ти викам тъжни човече? Защото Клъм Чевърстия здравата те преметна.

— Моля?

— На него му правеше кеф да кара хората да се мразят. Така хващаше момичета като мен. Е, и с кокаина, дето ни го даваше.

— Нещо не те разбирам, Муцка.

— Никога не си ме питал как влязох в занаята. Стана чрез леля ми от Ню Орлиънс. Тя познаваше Клъм. В събота и неделя ходих при нея. Тя рече, че Клъм ти е пробутал цял куп лъжи за майка ти.

Взех служебна кола и двамата потеглихме през Морган Сити към Ню Орлиънс. Тръстиките наоколо бяха високи, гъсти и бледозелени. Силен вятър откъм залива разтърсваше колата.

— Защо правиш това? — попитах аз.

— Четох във вестника, че се опитали да застрелят теб и дебелака. Той добре ли е?

— Да.

— Кажу ми, че ходя на сбирките — каза тя, гледайки право напред, за да прикрие чувствата си.

— Още ли не ми вярваш достатъчно, за да разкажеш как умря Вейчъл Кармауч?

— Щом в Луизиана умре човек на закона, някой трябва да плати. Няма значение кой. Ако могат, ще вкарат и още някого в гроба. Не съм ли права, тъжни човече?

Лелята живееше на улица „Сейнт Андрю“ в бяла къщичка между трамвайната линия и дигата по брега на Мисисипи. Преди трийсет години бе работила като проститутка, но имаше гладка и еластична смугла кожа, добре сресаната прошарена коса се спускаше до раменете, а тюркоазните очи и червените устни все още изглеждаха съблазнително. Поне докато отвореше уста да заговори, разкривайки разядени зъби и почернели венци.

Тя седеше на канапето в малката всекидневна, притиснала ръце върху коленете си, за да попречи на вентилатора да развява роклята ѝ. От улицата долиташе скърцане на трамвай.

— Познавахте ли Мей Гилъри? — попитах аз.

— Работех в един клуб в област Лафурш — каза тя. — На Тръстиковия път, почти до морето.

Повторих въпроса. Лелята, чието име бе Каледония Пату, се озърна към Муцката.

— Робишо се държа добре с мен, Кали — обади се Муцката и извърна очи настрани, сякаш бе нарушила някаква уговорка.

— По онова време клубът беше само за бели — каза Каледония. — Аз работех отзад в бараките. Така се запознах с Мей Гилъри.

— Значи майка ми е работила в бараките? — попитах аз и лекичко се изкашлях, като от настинка или алергия.

— Не, майка ти не беше от нашите. Просто Клъм Чевръстия ти е пуснал тая муха. Виждал ли си онзи белег от изгорено на бузата му? Ченгетата го направиха. Мей Гилъри обслужваше масите, помагаше на бара и понякога готвеше. Казвала ми е, че дошла там преди двайсет години с някакъв картоиграч. Човекът хванал туберкулоза и умрял. И тя останала да работи там от време на време. Друг път работеше в Морган Сити и Тибодо.

— Какво стана с нея, Каледония?

Ето какво ми разказа тя.

Било през късната есен на шейсет и седма година, сезонът на ураганите. Вечер небето позеленявало и въздухът се сгъстявал от тежкия влажен мирис на водорасли, хайвер и изсъхнали медузи по плажа; времето носело дъх на бурен прилив, тласкащ мощни вълни по островчетата и пясъчните наноси сред гейзери от пяна.

Старият собственик на клуба умрял и оставил имота на своя полубрат — неразумен и груб касапин на име Ладрин Терио. Ладрин открай време мечтаел да стане професионален готвач. Обзавел кухнята на клуба по свой вкус и почнал да сервира супа от бамя, печени пилета и задушен ориз. Обичал да готви; обичал жените и също като баща ми обичал да се бие с всеки, който проявявал неблагоприятното да му се изпречи на пътя.

За Мей Гилъри той бил като жив спомен. Но за разлика от баща ми Ладрин не пиел.

Мей обслужвала бара през онази вечер, когато двама полицаи с цивилна кола спрели до задната врата, изключили фаровете и се появили от мрака, наметнати с дъждобрани. През вратата се виждало как Ладрин, препасан с престилка, разфасова заклано прасе върху огромен дръвник. Сатърът му срязвал с един замах ребра и прешлени, а черните косми по ръцете и раменете му били опръскани със ситни парченца месо. Мей не видяла лицата на полицаите. Зърнала само сенките им, които паднали върху дръвника, но чула ясно разговора между единия от тях и Ладрин.

— Кажи на онез жабари в Ню Орлиънс, че повече не купувам от тях — казал Ладрин. — Един човек ми рече, че купил от автомата презерватив с дупки. Бирата им е вкисната, а грамофонът свири само рокендрол. Няма ли тези хора каджунска музика?

— Ако смяташ да смениш доставчика, твоя си работа.

Ладрин започнал да реже котлети. Дългият остър нож сръчно отделял кожа и ивици сланина над кофата за боклук.

— Има и още нещо — рекъл той. — Затварям бараките. Повече момичета не ми пращайте, тъй да знаете.

Ножът му застинал над месото и той вдигнал очи, за да подчертае казаното.

— Няма проблеми, Ладрин — отвърнал полицаят. — Само че брат ти дължеше на хората в Ню Орлиънс към четири хиляди и триста долара. Дългът върви с клуба. Нали знаеш, лихвите си вървят ден и нощ, тик-так, тик-так. На твое място бих платил.

— А, пари ли ви трябва? — казал Ладрин. — Вървете на гробището. Брат ми имаше сума ти златни зъби. Вземете ги, той няма да възрази.

И продължил да реже. Ножът звучно потропвал по дръвника.

Две вечери по-късно те се върнали. На юг откъм морето приижда буря, приливните вълни разтърсвали кея за лодки и хлабавите дъски тропали като клавиши на пиано. Тръстиките из полето се очертавали в бяло под блясъка на мълниите, а вятърът дуhal едновременно от всички посоки.

Двамата полицаи дотичали от дъжда в сухата кухня. Единият развъртял крушката над дръвника и помещението потънало в мрак.

Клубът бил почти пуст. Мей стояла зад бара, гледала кухнята и вената на шията ѝ пулсирала.

— Хей, Ладрин, ела тук да ни помогнеш — подвикнала тя.

— Той е добре. Гледай си работата — отвърнал единият полицай.
— Ако искаш, можеш да ни направиш кафе. Остави го на стола до вратата. Аз ще го взема.

— Ладрин никому не създава неприятности — казала Мей.

— Той е добро момче — съгласил се полицаят. — И такъв ще си остане. Нали, Ладрин?

— Недей да се месиш, Мей — прошепнала Кали.

Мей ги чувала как разговарят на тъмно и блясъкът от светкавиците из полето трептял по телата им като пламъче на свещ. Ладрин бил необичайно потиснат, може би дори уплашен от онова, което му казвали. Едрата му фигура се очертавала в полумрака като купа сено.

— Няма нищо лично — рекъл полицаят. — Дълговете трябва да се плащат. Ние те уважаваме. Но и ти трябва да ни уважаваш.

Той взел чашата кафе, чинийката, лъжичката и бучката захар, които Мей му оставила на стола. Застанал на вратата с гръб към Мей и отпил от кафето. Малките му ръце едва се подавали от черните гънки на дъждобрана. Ноктите му били чисти, а лицето му изглеждало розово и симпатично, когато светлината падала върху него.

— Онези джаканоси май не си поплюват — рекъл Ладрин.

— Не знам — отвърнал полицаят. — Гледам да съм в добри отношения с тях.

— На твоє място бих се позамислил — казал Ладрин.

— Знаех си, че ще го кажеш. — Полицаят потупал Ладрин по рамото, после оставил празната чаша и двамата с партньора му

излезли навън в бурята.

— Добре ли си, Ладрин? — попитала Мей. — Удариха ли те, а?

— Нищо ми няма — отговорил той, пребледнял като платно.

Бурята отминала, но се задавала друга. Изгряло навъсено утро. Небето имало цвят на картон, нивите били наводнени, пътят се простирал като жълтеникава мокра рана между тръстиките, а грамадни водни змии лазели из канавките и Мей прегазила няколко, докато отивала на работа. Мила пода и изнасяла боклук в ръждивите варели отзад докъм десет часа, когато видяла Ладрин да спира на паркинга пикап с хидравличен повдигач в каросерията. Той слязъл, затръшнал вратата на кабината и помъкнал ръчна количка по дървените стъпала към бара. По-късно Мей го чула да се бори отзад с някакъв тежък предмет, после повдигачът забръмчал и след малко пикапът потеглил.

Около пладне Ладрин се върнал, отворил касовия апарат и преброил върху бара няколко банкноти и монети. Поколебал се, извадил още десет долара и ги сложил върху другите пари.

— Налага се да те отпратя, Мей — казал той.

— Какво си се накарал да правиш? — попитала тя.

Той счупил сурово яйце в чаша кока-кола, изпил сместа и рекъл:

— Нищо не съм направил.

— Ти си един голям глупчо, дето няма кой да го наглежда. Никъде няма да ходя — отсякла тя.

Той се усмихнал с омазани в жълто устни и в този момент й напомнил за един съпруг, който със своята безразсъдност, храброст и безотговорност бил едновременно ужас и лесна плячка за враговете си.

Ладрин разгърнал телефонния указател на Ню Орлиънс и прелистил до имената, започващи с Дж. Бръкнал под бара, извадил телефона, тежко го тръшнал пред себе си и набрал номер.

— Как сте, сър? Обажда се Ладрин Терио. Обмислих вещата. Обадох се на братовчед си в съда и му разправих какво правят гангстери като вас тъдява, в област Лафурш. Той рече, че не бил изненадан, щото хора като вас не са работили и един ден през живота си, та ако не продавате курви, гледате да се крадете един друг. Между другото, ако си искате автоматичния грамофон, пуснах го по реката.

Ако побързате, ще го хванете преди да иде в залива. Благодаря и довиждане.

Той оставил слушалката, вгледал се за момент в телефона, после затворил чекмеджето на касата и се загледал навън, където дъждът плискал по стъклата, а червено-бялата реклама за бира дрънчала на веригите. Очите му се замъглили от някакви неизречени мисли.

— Ех, Ладрин, Ладрин, какво направи — прошепнала Мей.

Мей живеела край щатската магистрала на трийсет километра от клуба, в малка къщичка, собственост на голяма кооперативна ферма. Всички къщички били съвършено еднакви — с тенекиени покриви и небоядисани дъсчени стени, зацапани от пушеците на подпалените стърнища през зимата, тесни като кибритени кутийки, с малки веранди отпред и нужници в задния двор. Веднъж седмично по шосето се задавал с тракане на раздрънкани зъбчатки и спирал наблизо „подвижният магазин“ — стар училищен автобус, претъпкан с консерви, метли, работни дрехи и ботуши, тропически шлемове, сламени шапки, лекарства, рокли, струни за китара, пакетирано мляко, патрони за револвери и ловни пушки, буркани фъстъчено масло и погачи хляб. Хората излизали от къщичките и купували каквото им трябва за цяла седмица, а понякога с голямо вълнение получавали специална поръчка от Ню Орлиънс или Мемфис — да речем пластмасова китара, костюм за първо причастие или машинка за навиване на цигари.

Било събота и Мей си купила от подвижния магазин хубава шнола, после се изкъпала в чугунената вана, напудрила се цялата и си сложила най-хубавото бельо. Облякла червения костюм, обула обувки с висок ток, застанала пред огледалото и си прибрала корема. Кали седяла отстрани и я гледала.

— Смяташ ли, че съм много дебела? — попитала Мей и сложила длан върху корема си.

— Онуй, дете си го мислиш, няма да стане — рекла Кали.

— Ладрин ще ме води на кино в Морган Сити. Нищо повече.

— Той се е спречкал с жабарите, Мей.

— Ти няма да си тръгнеш, нали?

— Клъм Чевръстия ми е намерил ново местенце в Ню Орлиънс — казаха Кали. — Ако белите искат нещо от мен, ще трябва да плащат.

— Дали да не избягаме двамата с Ладрин?

— Какви ги говориш? Той е израснал тук. Никъде няма да иде, а ти ще умреш, жено.

Мей се обърнала, погледнала Кали и самоуверените ѝ думи останали неизречени.

Ладрин не дошъл да я вземе. Тя чакала почти до мръкнало, после потеглила към клуба със стария си форд и узнала от бармана, че Ладрин ѝ е оставил бележка. Листчето от бележник било сгънато на малко квадратче. Барманът ѝ го подал с два пръста и отново се заел да мие чаши. Тя разгънала листчето върху плота и го огледала с празен поглед, сякаш ако напрегнела очи малко по-силно, можела да извлече от тия драскулки смисъла на думите, които така и не се била научила да чете.

— Не си нося очилата — казаха тя. — Можеш ли да ми прочетеш какво пише?

Барманът си избърсал ръцете, взел листчето и го обърнал към светлината.

Скъпа Мей, излизам с лодката. Не идвай повече в клуба. Извинявай, че не ти се обадох, но нямаш телефон.

С обич:

Ладрин

Барманът ѝ върнал листчето, натопил ръце дълбоко в мивката и когато заговорил отново, Мей виждала само лъскавото му голо теме.

— На твоє място бих го послушал, Мей — рекъл той.

— Станало ли е нещо?

— Идваха някакви от Ню Орлиънс. Знаеш ли как преживяваме ние, дребните хорица? Каквото видиш, каквото чуеш, правиш ей така.

И барманът завъртял пред устните си невидим ключ.

— Ти каза ли им къде е Ладрин?

— Аз нямам нищо общо — отвърнал той и тръгнал към другия край на бара.

Тя подкарала под дъжда към бараката край реката, където Ладрин си държал лодката. Бледожълто късче от слънцето все още висяло над хоризонта, после изчезнало и полята изведнъж потънали в мрак. Но силната крушка, закачена на прът, осветявала ярко четири или пет коли, разположени в полукръг около бараката, като стрели, насочени към мишена.

Магистралата била на не повече от петдесет метра и по нея редовно минавали коли и камиони. В кабините на тези автомобили седели на топло и сухо съвсем обикновени хора като нея. Те не били престъпници. Знаели, че единствените им приятели са от тяхната черга. Онези, които имали късмет, си намирали работа във фабриката и получавали минималната заплата от долар и четвърт на час. Другите работели буквално без пари на тръстиката. Но магистралата била като тунел от дъжд и мрак, и онова, което ставало тук, край реката, нямало нищо общо с хората в този тунел. Способността им да виждат била избирателна, периферното им зрение никога не забелязвало какво става с приятел или съсед. Тя никога не забравяла тази подробност.

Дъсчената настилка на отклонението към бараката била натрошена и залята с вода. Когато предните колела хлътнали в една подълбока локва, двигателят се задавил и изпод капака засъскала пара. Мей дала заден ход и се върнала към шосето, после изключила двигателя и фаровете, слязла и тръгнала надолу, все още облечена с червения си костюм. Дъждът лъщял като стъкло по светлия конус, падащ от лампата над бараката.

Тя ги виждала през процепите между дъските и през отворената задна врата, до която имало дървено корито, пълно с кална вода: Ладрин, двама мъже с костюми и двама полицаи с черни дъждобрани — същите, които се опитали да го изнудват; там бил и местният полицай — едър, възпълен мъж с джинси, каубойска шапка и жълто-кафява риза с американското знаме на ръкава.

Ладрин бил бос и без риза, само по вехт работен гащеризон, и голите му рамене лъщели като слонова кост от влагата. Поклатил глава и тъкмо се канел да възрази нещо, когато се озърнал извън кръга от глави около него и зърнал Мей в тъмното.

Тогава повишил глас.

— Няма да разговарям повече с вас. Прибирам се у дома. Ще си приготвя вечеря. Трябва да се обадя на внуците. Утре имам работа в градината. Смятам да свърша всичко това.

И той започнал да се оттегля в обратната посока. Отстъпил заднешком по дъските, бързо изскочил в мрака и побягнал по калния бряг, шляпайки с босите си нозе покрай водата.

Някой включил прожектор. Единият полицай с дъждобран стиснал пистолета с изпънати ръце, приклепнал и стрелял два пъти с никелиран револвер.

Ладрин отметнал глава и паднал по очи, с едната длан притисната върху гърба, сякаш си бил разтегнал мускул при бягането.

Петимата излезли от бараката под дъжда. Светлият кръг от прожектора се разширявал, докато пристъпвали към Ладрин. Той се гърчел в агония и ръцете му треперели като от електрически ток.

Полицаят стрелял за трети път и гърдите на Ладрин изведнъж се свили като спукан балон. Той вирнал брадичка и разтворил уста, сякаш искал да изпие небето.

Другият полицай с дъждобран извадил с кърпичка пистолет от джоба си, навел се, сложил го в дланта на мъртвеца и притиснал пръстите около дръжката, по металните части и спусъка. Кимнал на другите да се отдръпнат, после натиснал спусъка и изстрелял един куршум към реката. В същия миг над тръстиковата нива отвъд магистралата паднала мълния.

Тогава я видели как бяга назад към колата.

Тя карала в бурята трийсет километра по магистралата и вятърът разтърсвал колата. Те не се опитали да я проследят, но сърцето ѝ продължавало да подскача, а дъхът ѝ засядал в гърлото, като че плачела. Стопанството, където живеела, изникнало от размятаните зелено-черни тръстики и тя видяла светлини в две от къщичките. Искало ѝ се да отбие от пътя, да си събере куфара, да измъкне седемдесетте долара, които криела в обложката на един стар бележник и после да бяга към Ню Орлиънс или Морган Сити.

Но в къщичките нямало телефон, а Мей се бояла, че убийците на Ладрин може да пристигнат, преди да е успяла да се измъкне отново на пътя.

Продължила да кара в дъжда, макар че имала само три долара в чантата и по-малко от четвърт резервоар бензин. Щяла да спре на следващата бензиностанция и да зареди за всичките си пари. Ако се наложело, щяла да спи в колата и да гладува, но всеки грам бензин в повече означавал допълнително разстояние между нея и хората, които убили Ладрин.

Ала на следващия завой тя осъзнала, че всичките ѝ планове и опити да овладее положението са чиста илюзия. Докъдето ѝ стигал погледът, електрическите и телефонните стълбове били повалени от ураган или торнадо и лежали напреко на пътя като безброй мостчета над придошъл поток.

Тя подкарала обратно, прибрала се и цяла нощ седяла на ръба на леглото. Може би на другия ден пътят щял да бъде разчистен. Тогава би могла да отиде в Морган Сити и да разкаже някому какво е видяла. Стига само да успеела да остане будна и да не се поддаде на страховете и поривите на вятъра, които блъскали като грамадни юмруци дъсчените стени.

Изгряло мъгливо, студено утро. В полудрямка Мей чула движение по шосето. Когато надникнала през прозореца, видяла камионетки, натоварени с мебели, дюшеци и домашни животни.

Смъкнала дрехите си от закачалките в гардероба и ги хвърлила в куфара, пхнала там и по-хубавите обувки, извадила от бележника седемдесетте долара и ги сложила върху дрехите. Грабнала багажа и изтичала на двора с ключовете в ръка.

Спряла и зяпнала в недоумение. Колата била килната настрани и от дясната страна се крепяла само на джантите. Предната и задната гума били дълбоко срязани.

Час по-късно един негър я карал по черен път през тръстиките ниви към стара барака с мъртво орехово дърво в двора. Негърът бил с памучна риза, брезентово яке и кожен каскет, вързан за главата му с дълга ивица плат.

— Там ли искате да отидете? — попитал той.

— Да — отговорила Мей. — Може ли да изчакате, докато проверя дали си е у дома?

— Не ми казахте, че отивате при Кали Пату. Тя работи в нощния клуб, госпожо. Отзад, в бараките.

— Ще ви дам още един долар, ако изчакате. И още петдесет цента, ако ме върнете обратно.

— Чух, че Ладрин Терио го гръмнали в престрелка с тукашния полицай. Аз в таквиз работи не се мешам. Гледайте, коминът пуши. Няма от какво да се плашите.

Сетне тя се озовала сама пред бараката и гледала как камионетката на негъра се отдалечава по черния път между тръстиките под огромния сив похлупак на небето.

Кали седяла на ниска табуретка до огнището с чаша кафе в ръката. Не я погледнала.

— Какво искаш от мен? — рекла тя. — Аз нямам кола.

— Само ти ми остана, Кали.

— По шосето минават камиони. Там непрекъснато има хора.

— Изляза ли на шосето, ще ме хванат.

Кали придърпала ръце навътре в ръкавите и се загледала към огъня.

— Тия работи засягат белите хора. Не е редно да се замесват и цветнокожи.

— Къде да отида тогава, а?

— Просто не е редно. Как да ти помогна? Та аз дори нямам работа. И не е по моя вина.

Мей дълго стояла мълчаливо и гледала как светлината на пламъците трепти по извърнатото лице на Кали. Срамувала се от позорния страх, който тегнел над нея и всички хора наоколо.

Накрая излязла и тръгнала по черния път. Чула как вратата на бараката се отворила зад нея.

— Днес следобед или утре сутринта Клъм Чевръстия ще дойде да ме откара в Ню Орлиънс. Къде ти е куфарът?

— Оставих го у дома.

— Трябваше да го вземеш, Мей. Щяха да си помислят, че си заминала.

Цял следобед чакали Клъм, но по черния път не минала нито една кола. Сякаш целият ден минал без изгрев и залез — само ветровита сивота се носела като пушек откъм мочурищата. Но привечер температурата спаднала и изцедила влагата от въздуха, калните локви се покрили с назъбени ледени корички, а по ръба на хоризонта грейнала златисто зеленикава светлина.

Мей и Кали хапнали пред огнището солени бисквити и консервирани кренвирши, после Кали си избърсала ръцете с парцал, наметнала мъжко сако върху пуловера и излязла до нужника. Когато се върнала, лицето и очите ѝ изглеждали като попарени от студения вятър.

— Колата им идва, Мей — рекла тя. — Мили боже, идват.

Мей се обърнала и погледнала през прозореца, после бавно станала от стола и светлината на пламъците се отдръпнала от тялото ѝ, сякаш самият живот я напускал. Затворила очи, притиснала устата си с кърпичка и преглътнала. Челото ѝ се сбръчкало от напрегнати мисли — може би безмълвна молитва или пък скръб и самосъжаление я връхлетели с такава сила, че вече не можела нито да удържи това чувство, нито да се срамува от него.

— Скрый се под леглото — казала тя. — Не излизай, каквото и да чуеш. Всичко започна още когато избягах с Мак. Краят винаги е един и същ.

Опръскана с кал кола се задала по пътя, спряла отпред и двама полицаи слезли на двора. Не се изкачили на верандата да почукат, дори не извикали, само натиснали клаксона, сякаш не искали да се унижават с признанието, че къщата на една мулатка изисква същото уважение, както домът на бял човек.

Мей пригладила червения си костюм и излязла. Кожата на лицето ѝ се стегнала от студа, в ушите ѝ нахлули крясъците на чайки, които кръжали над тръстиките.

— Къде е Кали? — попитал по-високият полицай.

— Замина за Морган Сити с един цветнокож — отвърнала Мей.
— Няма да се върне.

— Бихте ли дошли насам? Не се бойте.

— Името ми е Мей Гилъри — казала тя. — По мъж Робишо.

— Знаем, госпожо. Смятаме, че сте видели нещо, но не го разбирате. Искаме да ви обясним какво стана край реката.

Тя облизала устни, но не казала нищо. Самоуважението ѝ било също тъй мощно, както жаждата за живот. Сърцето ѝ биело бясно и тя дори се изплашила, че вената на шията ѝ може да се пукне.

— Ладрин Терио се опита да убие местния полицай. И го принуди да отвърне на стрелбата. Местният беше. Вие го видяхте, нали? — настоял полицаят. После заговорил съвсем бавно, дебнейки в очите ѝ мига на съгласие. — Местният полицай застреля Ладрин Терио. Това видяхте. Няма съмнение какво се е случило... Нали така?

Тя слязла от мъничката веранда като насън. Сторила го, без да разсъждава, просто прекрачила в зелената светлина, която сякаш се излъчвала от тръстиките към небето.

— Ладрин беше добър човек — каза тя. — Не като брат му. Той се държеше човешки с хората. Вие го убихте.

— Да. Защото той ни принуди... Нали?

— Името ми е Мей Робишо. Момчето ми се би във Виетнам. Съпругът ми се казваше Големия Олдъс Робишо. Никой от нефтените платформи не смее да се закача с Големия Олдъс.

— Ще ви отведем там, където умря Ладрин, и ще обясним всичко. Качвайте се в колата, госпожо.

— Знам какво ще направите. Вече не се страхувам от вас. Моето момче ще ви намери. Тогава ще видите. В миша дупка ще се изпокриете, като видите момчето ми.

— Ама че невежа кучка! — изръмжал полицаят и с един удар я повалил на земята.

Разкопчал дъждобрана и отдолу се показал кобурът. Сложил ръце на кръста си и стиснал зъби, а вятърът развявал полите на дрехата. Постепенно по лицето му се изписало решение и той въздъхнал като човек, който ненавижда своя свят, но е принуден да му служи.

— Помогни ми — обърнал се той към другия полицай.

Лицето на Мей било кръгло и бяло, когато двамата полицаи се привели от зеленикавото вечерно небе, изпълнено с крясъците на чайки, и ръцете им се вкопчили в нейните като клещи на огромни крабове.

22.

На другия ден от шерифския отдел на област Лафурш ми изпратиха всички архивни материали около смъртта на Ладрин Терио през 1967 година. Описанието на мястото беше пълно с правописни грешки и засукани изрази, но все пак се споменаваше името на стрелеца — Боби Кейл, местен полицай на непълен работен ден, кръчмарски охранител и събирач на дългове. Обадох се на шерифа в Лафурш.

— Не е стрелял местният полицай — казах аз.

— Кой го твърди? — подхвърли той.

— Една жена на име Мей Гилъри е видяла всичко.

— Ти май нещо си си навил на пръста — рече шерифът. Не отговорих и той добави: — Виж какво, прочетох онова досие. Тукашният полицай искал да връчи призовка на Ладрин Терио, а той извадил пищов. Защо ще поема вината за убит човек, ако не го е направил?

— Защото така са му наредили. Имало още две ченгета. После сложили пистолет в ръката на убития.

— Не знам... По онова време съм бил десетгодишен. Какво, нямате ли си друга работа в Нова Иберия?

— Къде е сега Боби Кейл?

— Ако ти стиска, ще ти кажа как да стигнеш при него. А може и да попиташ в здравната служба.

— Как тъй ако ми стиска.

— Може да си пати за греховете. Провери. И се попитай дали би искал да бъдеш на негово място.

Подкарах пикапа към Морган Сити, после навлязох дълбоко в област Тербон, почти до Поан-о-Фер на Мексиканския залив. Небето беше сиво, облачно и вятърът носеше мирис на солена пяна. Движех се по черен път, осеян с дупки, между гъсти гори с провиснали по

клоните лиани и лишей. Пътят свършваше пред мрачна хижа с тенекиен покрив и почернели от дъжда дъсчени стени. На предната веранда седеше мъж с изхвъркнал над панталона белезникав корем. В скута си държеше китара.

Когато слязох от камионетката, човекът се приведе напред, вдигна от верандата сламена шапка и я нахлупи над очите си. В сянката кожата му изглеждаше обезкървена — такъв вид би имала кожата на албинос, потопен в мастило. На пръстите на дясната му ръка бяха прикрепени стоманени перца, а върху показалеца на лявата бе надяното срязано гърло от стъклена бутилка. Той плъзна стъклото по струните на китарата и запя: „Ще отида там, където изворите леят вино, че на Джорджия водите ми горчат от терпентина“.

В задния двор простираше пране някаква мулатка или индианка с хотентотски бутове и слонски крака. Тя се обърна и ме огледа тъпо, после плю в бурените, тежко тръгна към нужника, влезе вътре и дръпна вратата.

— Не е груба, а сляпа — каза човекът на верандата. — Веднъж един свещеник ми рече, че всеки си има някого.

Човекът вдигна запалена цигара от парапета и я поднесе към устата си. Ръката му беше съсухрена, със събрани криви пръсти като изсушена животинска лапа.

— Вие ли сте Боби Кейл? — попитах аз.

Той бутна шапката си назад и вдигна лице, леко извито настрани, сякаш търсеше откъде духа вятърът.

— Приличам ли ви на някой друг? — попита той.

— Не, сър.

— Петнайсет години бях в болницата в Карвил. Още по онова време, когато висока стена делеше хората като мен от такива като вас. Избягах и заживях в Невада. Скитах се из пустинята, ядах скакалци, не си взимах лекарствата и вярвах, че съм новият Йоан Кръстител. Плашех до смърт всеки, когото срещнех.

Понечих да извадя значката.

— Знам кой сте — кимна той. — Знам и защо сте тук. Нищо добро няма да излезе от това.

— Вие не сте застрелял Ладрин Терио — казах аз.

— В документите пише друго.

— Имало е двама униформени полицаи. С черни дъждобрани. Те са ви накарали да поемете вината, защото са били извън своя район.

Боби Кейл хвърли цигарата в двора и се загледа настрани. Носът му беше разяден, бузите прорязани с черни бръчки като мустаци на котарак.

— Твърде много знаете за човек, който не е бил там — каза той.

— Имало е свидетелка. Наричала се е Мей Гилъри.

— Всеки има в живота си поне една нощ, за която му се иска да изрови дълбока яма в гората и да я погребее там под купчина пръст. И за по-сигурно да подпали гората. Искан ми се да бях пияница и да можех да кажа, че сигурно ми се е присънило. Но не помня да имаше свидетелка.

— Другите двама полицаи са я убили. Само че ги видяла една проститутка.

Той се втренчи в мен и дълго мълча. Очите му бяха зелени, простодушни и сякаш все още принадлежаха на дебелия селски полицай отпреди трийсет години.

— Наистина ли имате свидетелка, която може да ги накисне? — попита той, продължавайки да ме гледа.

— Тя не знаеше имената им. И не е видяла добре лицата.

Очите му изгаснаха.

— Тоя свят е пълен с трънаци, нали?

— Религиозен човек ли сте, мистър Кейл?

— Вече не.

— Защо не опитате да започнете на чисто? Хората няма да бъдат строги към вас.

— Значи са убили Мей Гилъри? — рече той с неочаквана скръб в гласа. — А аз си мислех, че е избягала.

Не отговорих. Клепачите му бяха подпухнали и зачервени, носът провисваше като клюн на хищна птица. Той притисна гърлото от бутилка към китарата и плъзна стоманените перца по струните. Но явно не му беше до свирене.

— Някога имах жена и момченце — каза той. — Имах кола и къща, а в края на месеца ми оставаха пари. Минали работи...

— Мей Гилъри беше моя майка, мистър Кейл. И за нея, и за мен няма да има покой, докато виновните не си платят.

Той остави китарата настрани, сложи до нея шапката с периферията нагоре и пусна вътре стоманените перца и гърлото от бутилка.

— С бабичката ще вечеряме бобена чорба. Ако искате, можете да останете. Но на тази тема няма повече да говорим.

— Онези са още в полицията, нали? — казах аз.

— Сбогом, сър. Преди да ме упрекнете, благодарете на бога за онова, което имате.

Той стана, влезе в мрачната хижа и затръшна мрежестата врата зад себе си.

В дружеството на анонимните алкохолици смятат, че алкохолът е само симптом на заболяването. Звучи измислено. Но не е.

Онази вечер седях в ъгъла на магазинчето и гледах как Клит Пърсел развива само с палец капачката на половинлитрова бутилка уиски, после налива пет сантиметра в стъклена халба и си отваря бира за разреждател. Говореше за риболов, а може би за почивката си на Хаваите или за някогашната служба в полицията. Не помня вече. Биреното шише беше тъмнозелено, запотено, а уискито в халбата кафеникаво златисто като слънчев лъч в есенна гора.

Навън влажният въздух гъмжеше от насекоми и от фенерите се вдигаха струйки дим. Отворих си безалкохолно, но не отпих. Стисках здраво кутията и в главата ми нещо бръмчеше тихо като претоварен проводник.

Клит вдигна халбата и допи уискито, после пийна бира и избърса устата си с длан. Погледна ме в очите, извърна глава и пак ме погледна.

— Пак си мислиш за разказа на черната проститутка — рече той.

— Майка ми каза, че името ѝ е Мей Робишо.

— Какво?

— Преди да умре, каза, че името ѝ е Мей Робишо. Върнала си е брачното име.

— Ще си послужи с твоите аргументи, Дейв. Ония копелета са олицетворение на злото. Не им позволявай да те измъчват.

— Ще разбере кои са, ще ги намеря и ще ги убия.

Той завинти капачката на шишето, прибра го в книжна торба, отпи още глътка бира, стана от табуретката пред тезгяха и прибра

бутилката в джоба си.

— Какво правиш? — попитах.

— Връщам се в мотела. Оставям те при семейството ти. И си взимам пиячката.

— Проблемът не е в пиенето.

— Не е, но ти би искал да бъде — каза той. — До утре, Жилка.

Сложи си баретата и излезе, после чух как кадилакът му тежко потегля по черния път.

Привързах лодките за през нощта и тъкмо изключвах лампите, когато кадилакът се върна и спря до бетонната рампа. Клинт ме пресрещна в края на кея. Държеше плик пуканки за микровълнова фурна.

— Мразя да седя сам в мотела пред телевизора — обясни той.

Стисна рамото ми с грамадната си ръка и ме поведе нагоре към къщата.

Рано на другата сутрин събрах в плик всички полицейски снимки от убийството на Вейчъл Кармауч и потеглих към запусиялата му къща до река Теш. Бутнах задната врата и отново навлязох в задушната горещина. Червеношийки, навярно влезли през комина, се блъскаха уплашено в прозорците и цвъкаха по пода. Пропъдих ги от лицето си с вестник и затворих кухнята, за да не проникнат навътре из къщата.

Защо изобщо съм тук, попитах се. Нямах ни най-малка представа какво търся.

Клекнах и побутнах с химикалката си кафеникава люспа кръв върху линолеума. Тя се разсипа на ситни парченца. Избърсах химикалката с книжна кърпичка, после я прибрах и попих с ръкав потта от челото си.

Не исках нищо друго, освен да изляза на чист въздух под сенките на дърветата, по-далече от тази миризма, с която Вейчъл Кармауч сякаш бе напоил пода при смъртта си. Може би трябваше да престана да смятам Пейшън и Лети Лабиш за жертви. Опитах да се убедя, че понякога е необходима повече смелост, за да обърнеш гръб на чуждата мъка, отколкото да участваш в нея.

Усетих студен полъх откъм пода. Наведох очи и през дупка в линолеума и прогнилите дъски видях под къщата локва, в която се къпеха няколко червеношийки. Разбрах, че не са влизали през комина. Но не птичките привлякоха вниманието ми. По една от бетонните подпори видях оранжеви ивици от протекла ръжда.

Излязох навън, легнах по корем и пропълзях под къщата. На метър от задната стена стърчеше сърп за плевели, забит между подпората и една от гредите на пода. Издърпах го и пролазих обратно. Късата дървена дръжка беше запазена, но ръждивото острие приличаше на дантела.

Пуснах сърпа с дръжката надолу в найлонов плик и почуках на вратата на Пейшън.

— Това е оръжието, от което е плискала кръв по стените и тавана — казах аз, когато Пейшън застана на прага. — Лети е удряла с кирка, а ти си използвала сърпа.

— На мен ми прилича на парче вехто желязо — възрази тя.

— Дойдох тук, защото смятам, че имам дълг към сестра ти. Но нямам време да слушам глупости. Ще привлека Муцката Дотрийв за свидетел и ще ѝ почерня живота. Няма да излезе от затвора, докато не ми разправи какво е станало, а междувременно социалните служби ще ѝ вземат детето. Това ли искаш?

— Видя ли днешния вестник? — попита Пейшън.

— Не.

— Върховният съд отхвърли обжалването на Лети. Ако Белмънт Пъг не отмени присъдата, тя ще умре. Значи искаш да знаеш какво стана? Ще ти кажа. После върви в полицията и прави каквото решиш.

Лицето ѝ беше унесено, очите замъглени, сякаш не разпознаваше собствените си думи. Но изведнъж усетих как вкусът на победата се вгорчава в устата ми. Тя ме огледа през мрежата, после отвори вратата и ме изчака да вляза.

Преди осем години Пейшън и Лети с отчаяние гледали през прозореца как се завръща съседът им Вейчъл Кармауч. Отдавна го били отпратили в миналото, в света на сънищата и неясните спомени, които избледнявали постепенно и нямали нищо общо с днешния им живот. Сега го гледали как разчиства с маркуч птичите гнезда от

верандата и мачка мъничките яйца с гумените си ботуши; гледали как сваля шперплата от прозорците, как окопава с мотика градината и пие лимонада на сянка — глътка по глътка, като човек, за когото дори невинните удоволствия са греховни. По грижливо изгладените работни дрехи нямало и следа от пот, сякаш невероятният му педантизъм можел да контролира дори потните жлези.

Те излезли и отишли да пазаруват със смътната надежда, че когато се върнат, вместо него ще видят само табела, че къщата се дава под наем. Но го заварили да си внася багажа, без изобщо да ги поглежда, като че не съществували. Видели го как разцепил зряла диня и с върха на ножа поднасял към устата си парченце след парченце, а по лицето му трептяло изражение на сдържана чувственост. Привечер го видели как орязал със сърп бурените в предния двор, запалил огнището за барбекю и нанизал на шишовете парчета свинско; видели го как слага каменна сол и лед в ръчната машина за сладолед, после дал четвърт долар на едно дванайсетгодишно черно момиченце и го накарал да върти ръчката. Видели го как притиснал монетата върху дланта на детето и свил пръсти около юмручето му. Вирнатата глава на негърчето била само на сантиметри от лъскавата тока на колана върху плоския му корем и от сухата топлина, която излъчвали дрехите му.

Лети излязла на двора с книжен чувал и тръгнала между дърветата да събира хартии, долетели от пътя. Изчакала, докато Кармауч влязъл в къщата, после повикала момиченцето.

— Какво правиш тук? — попитала тя.

— Дойдох на гости при леля, тя живее малко по-нагоре — отвърнала Муцката.

— Прибирай се у дома. Стой далеч от този мъж.

— Леля ме остави тук. Тя е наемателка на мистър Кармауч.

Лети клекнала и погледнала Муцката право в очите.

— Той опипва ли те? Слага ли си ръката там, където не бива?

— Не, госпожо. Той не е такъв.

— Чуй ме... — започнала Лети и стиснала ръката на детето. После погледнала покрай главата на Муцката и видяла силуета на Вейчъл Кармауч, който стоял на алеята и вятърът подмятал листа около ботушите му. Подранилата луна лъщяла като розова палачинка в небето зад него.

Той вдигнал два пръста към козирката на платненото си каскетче.

— Отдавна не сме се виждали. Хубавица сте станали, мис Лети.

— Защо се върна? — попитала тя.

— Има много нови строежи. Човек с познания по електротехника може да спечели добри пари.

— Махай си гадните крака от имота ми.

— Е, сега се правиш на светица. Но и ти, и сестра ти подлагахте задник, щом искахте нещо.

— Нямам думи да кажа колко те ненавиждам — рекла Лети и се изправила.

— Ненавиждаш собствените си грехове. Спомни си, Лети. Помниш ли как се премяташе по тревата, гледаше ме и се кискаше. Тогаваш беше на тринайсет години. А сега ме упрекваш и ругаеш пред това дете.

Кармауч хванал Муцката за ръка и я повел обратно към двора си. Грижливо изгладените сиви панталони разбудили в главата на Лети спомени, които я накарали да затвори очи.

Лети започнала да окопава градината. Забивала лопатата дълбоко в земята и изпитвала някакво странно удоволствие, когато срязвала някой плужек или попово прасе. Памучната ѝ риза подгизнала от пот. Накрая тя захвърлила лопатата, влязла в къщата и стояла под горещия душ, докато кожата ѝ почервеняла като керемиди.

— Утре ще се опитаме да направим нещо — казала Пейшън.

— Какво? — попитала Лети, връзвайки колана на халата си.

— Ще се обадим на социалните служби. Ще им кажем за момичето.

— Та да му помогнат, както помогнаха и на нас, а?

— Какво искаш? — рекла Пейшън. — Да го убием ли?

— Искан ми се. Наистина ми се иска.

Пейшън пристъпила към сестра си и я прегърнала. Усетила в косата ѝ аромат на ягоди.

— Всичко ще бъде наред. Можем да го пропъдим. Вече сме големи. Не може да ни причини зло.

— Искан да си плати.

Пейшън прегърнала сестра си още по-здраво, погалила я по гърба и усетила дъха ѝ върху шията си. Били на втория етаж и през

прозореца се виждал задният двор на Вейчъл Кармауч. Лицето ѝ изтръпнало, в устата ѝ се надигнал горчив вкус на жлъчка.

— Какво има? — попитала Лети, като отстъпила назад и видяла изражението на сестра си. После се завъртяла и погледнала към двора на Вейчъл Кармауч.

Той бил сложил Муцката на коляното си и ѝ давал сладолед с лъжица. При всяко поднасяне я галел по косата, после обирал с пръсти белите капчици от ъгълчетата на устните ѝ. Целувал я по челото, после загребвал нова лъжица и слагал ягода върху сладоледа. Тя отваряла уста като птиче, но той отдръпвал лъжицата, пак я предлагал, пак дръпвал, отново и отново, накрая пъхвал лъжицата между устните и повдигал дръжката, за да не капне разтопен сладолед по брадичката ѝ.

Лети хукнала боса надолу по стълбите и си одрала петата на един стърчащ гвоздей. Намерила в шкафа чифт стари обувки, подпряла се на стената и ги обула.

— Той имаше пушка — каза Пейшън.

— Посегне ли към пушката, ще му я натъпча отзад — отсякла Лети. — Идваш ли или не?

Излезли през задната врата в прохладния вечерен здрач, изпълнен с мирис на пролет, окосена трева, разкопана пръст и нощни цветя. Минали в двора на Вейчъл Кармауч, очаквайки да го видят на задната веранда с детето, готови да го атакуват словесно за посегателството върху трета жертва, което не можел да отрече, сякаш знанието на Пейшън и Лети за собствените им страдания отдавна било загубило стойност и трябвало да бъде потвърдено от нечии нови мъки, за да стане правдоподобно.

Но от Кармауч нямало и следа. Момиченцето седяло на стъпалата с книжка за оцветяване.

— Какво ти стори, миличка? — попитала Лети.

— Нищо не ми е сторил — отвърнало детето. — Влезе вътре да вечеря.

— Опипа ли те? — рекла Пейшън.

Момиченцето, не ги гледало. На стъпалото до крака му лежала лъскава монета от четвърт долар.

— Мистър Вейчъл ще ме води във видеотека да вземем рисувани филмчета.

— Ела у нас — казала Лети. — Ще се обадим на леля ти.

— Тя е на работа. Не бива да ходя никъде, освен при мистър Вейчъл.

Лети се изкачила по стъпалата и блъснала задната врата. Кармауч седял зад кухненската маса, изпънат и ъгловат като стола, с вдигната вилица пред устата. Оставил вилицата и взел чаша бяло вино.

— Ще ти бъда благодарен, ако проявиш малко уважение към дома ми — намусил се той.

— Копеле — изругала тя и прекрачила вътре. От движението коланът се разхлабил и под разгърнатия халат се показало тялото ѝ.

Кармауч плъзнал поглед по гърдите, корема и бедрата ѝ. Отпил глътка вино, бутнал стола назад и праметнал крак върху крак.

— Някои казват, че любовта е обратната страна на омразата. Ти си красива жена, Лети. Един възрастен мъж може да достави на жената много повече удоволствие, отколкото някой младок — казал той и с всяка дума гласът му ставал все по-дрезгав.

Станал от стола и пристъпил към нея. В светлината на голата електрическа крушка очите му били влажни и топли. Лети прихванала халата с една ръка и направила крачка назад, после настъпила подпряната до стената кирка и дръжката я блъснала в гърба.

Тя посегнала назад, без повече да обръща внимание на халата, сграбчила кирката с две ръце и замахнала срещу лицето му. Струя кръв бликнала по рамото му от строшения нос. Той я изгледал втрещено, а тя ударила пак, този път право в устата и предните му зъби се строшили до венеца. Лицето му затреперило, сякаш го ударил ток, после хилядите бръчици по него се сплескали от ярост и той я нападнал с юмруци.

Замахвал напосоки, като момиче, но бил силен и разярен от болка. Лети знаела, че не след дълго ще изтръгне кирката от ръцете ѝ.

Ръцете му се вкопчили в дръжката, от носа му течала кръв по устата, счупените му зъби стърчали от венците като парчета строшена керамика. Зловонният му дъх я накарал да затвори очи.

Пейшън вдигнала сърпа от верандата, нахълтала през вратата, забила острия връх в гърба на Кармауч и натиснала с длан сивкавочерното желязо. Той зяпнал и вирнал брадичка нагоре, като че някой го душал с примка. Олюлял се, залитнал и посегнал назад,

сякаш искал да запуши с палец дупката, която му отнемала въздуха от дробовете.

Докато падал на колене, очите му изведнъж пламнали като очи на човек, коленичещ в пещера, пълна с призраци, за чието съществуване отдавна е забравил.

Лети удряла с кирката пак и пак, а Пейшън затворила задната врата, за да не види момиченцето какво става. Халатът, обувките, ръцете и бедрата на Лети били опръскани с кръвта на Кармауч, но яростта и гневът ѝ не се утолявали. При всеки удар с кирката измежду зъбите ѝ излитал задавен, безпомощен крясък.

Пейшън хванала сестра си за рамото и я дръпнала от поваленото тяло.

— Какво? Какво има? — попитала Лети, сякаш се будела от транс.

Вместо отговор Пейшън вдигнала сърпа над главата си и погледнала Кармауч в очите.

— Недей... моля те — избъбрил той и ръцете му запъплили към катарамата на колана.

После ръката на Пейшън полетяла надолу и Лети захлупила ушите си с длани, за да не чуе звука, който излетял от гърлото на Кармауч.

23.

Вместо да се връщам в службата, потеглих към къщи. Седнах на една от масите край кея под трепкащия от вятъра чадър с емблемата на „Чинцано“ и се загледах към лястовичките, които кръжаха около върбите и кипарисите. Гледах как облаците осейват мочурището с тъмни и светли петна, а вятърът от Залива развява провисналите лишеи по сухите клони. Дълго седях така, макар че не поглеждах часовника. Чувствах се като човек, който случайно е попаднал на порнографски филм и би искал да се очисти от новото и нежелано познание за човешкото поведение.

Разказът за смъртта на Кармауч бе отвратителен. Искаше ми се да не го бях чувал и да не ми се налагаше да взимам решения, свързани с него.

Отидох в къщата и разказах на Бутси за срещата си с Пейшън Лабиш.

Когато свърших, тя мълча почти цяла минута. Стана от кухненската маса, пристъпи до мивката и се загледа към двора.

— Какво ще правиш? — попита, без да ме поглежда.

— Нищо от нейния разказ няма да помогне на сестра й.

— Сърпът в колата ли е?

— Върнах го пак под къщата.

Отидох до печката и си налях чаша кафе. Бутси се обърна и ме погледна.

— Ще прекрачиш чертата, Дейв — произнесе тя.

— Аз буквално изтръгнах признанието от нея. Не знам дали Кармауч е заслужавал подобна смърт, но твърдо знам, че момичетата не са заслужили онова, което им се е случило.

Тя дойде до печката, плъзна длан по ръката ми и ме хвана за китката.

— Знаеш ли какво бих направила аз?

— Какво? — попитах и се обърнах да я погледна.

— Бих започнала всичко отново. Ти си решил да помогнеш на Пейшън и Лети. Защо да им причиняваш нови злини? Ако днес съдеха Лети, можеше и да я оправдаят. Искаш ли да подкрепиш един процес, който вече пренебрегна тормоза на две невинни деца?

Бутси беше истински верен приятел и знаеше какво да каже, за да ми стане по-добре. Но истинският проблем не се състоеше само в укриването на доказателства за едно престъпление отпреди осем години. Беше ми омръзнало всекидневно да си повтарям, че с тая работа не само си изкарвам хляба, но и върша нещо полезно.

Направих си сандвич с шунка и лук и го изядох на масичката в задния двор. След няколко минути Бутси излезе и седна насреща ми с малка картонена кутия в ръката.

— Никак не ми се ще да те тревожа допълнително точно сега, но това пристигна със сутрешната поща — каза тя. — Алафеър го беше оставила на леглото. Знам, че не биваше да чета писмото, но видях подписа.

Кутията беше опакована с декоративна хартия и вътре имаше керамична вазичка, изрисувана с миниатюрни увивни рози, войник от южняшката армия и жена с пищна рокля, хванати ръка за ръка сред дъбова горичка. Подробностите и контрастите между зелено, червено и сиво бяха много красиви под гланцовия емайл.

Имаше и писмо, написано на ръка върху скъпа хартия и грижливо сгънато на четири:

Скъпа Алафеър,

Надявам се да не мислиш много лошо за мен. Твоят баща те обича и иска да те предпази, затова не му се сърдя. Това е вазата, над която работех. Искаше ми се момичето да прилича на теб. Как ти се струва? Лицето на войника не се вижда. Ще те оставя да предположиш кой е той.

Бих искал да живея във времето на тези двама от вазата. Тогава хората са били почтени и взаимно са си помагали.

Ти си сред най-добрите хора, които съм срещал. Ако някога ти потрябвам, обещавам да дойда на помощ. Никой никога не ще ме застави да наруша това обещание.

Твоят верен приятел от библиотеката:

Джони

— Къде е тя? — попитах аз.

— На басейна. — Бутси се вгледа в лицето ми. — Какво си мислиш?

— Това момче определено не разбира от дума.

Върнах се службата и отново позвъних на психолога от флоридския щатски затвор в Рейфорд. Не след дълго разбрах, че разговарям с един от онези високомерни и некадърни бюрократи, чиято единствена цел в живота е да се вкопчат в работата си и да прикрият, че не стават за нея.

— Питате ме дали е имал някакви мании? — повтори психологът.

— В общи линии, да.

— За някои от хората тук просто няма думи, с които да ги опишем.

— Излишно е да ме убеждавате — казах аз.

— Тук го подозираха в убийство. Бензинова бомба, хвърлена в килията на един от затворниците. Вероятно са го изнасилвали. Изпратихме ви по факса всичко, с което разполагаме. Не знам какво друго да ви кажа.

— Чакайте малко. Не го ли познавахте?

— Не. Мислех, че вече знаете. С О'Рурк, или Ремета, както го наричат, работеше доктор Лувас. Сега той е в Мериън.

— Извинявайте за нахалството, но защо не ми казахте по-рано?

— Не сте ме питали. Нещо друго?

Обадих се до федералния затвор в Мериън, Илинойс, и успях да се свържа с доктор Лувас. Той нямаше нищо общо с колегата си от Флорида.

— Да, много добре си спомням за Джони. Откровено казано, харесвах го. Но не бих ви препоръчал да го каните на вечеря.

— Как така?

— В него има две или три личности. О, не става дума за онези истории с раздвоение на личността и тъй нататък. Просто е изпълнен с непрестанно чувство на гняв, но не иска да го признае. Ако беше получил помощ по-рано, можеше да стане писател или художник, а не кандидат за лоботомия.

— Защото е бил изнасилен в затвора?

— Баща му го водел по долнопробни кръчми — в Детройт ги наричат със скромното име „късни заведения“. Според Джони тамошните педофили го ползвали, докато баща му се наливал за тяхна сметка. Семейните ценности още не са се утвърдили сериозно в Детройт.

— Значи има зъб на баща си?

— Напълно погрешно, мистър Робишо. Той не упреква баща си за онова, което го е сполетяло. Смята, че майка му го е предала. Така и не е преодолял нейния въображаем „провал“.

— Изглежда, се е увлякъл по дъщеря ми.

Мълчание.

— Чувате ли ме? — попитах аз.

— Искате ли да ви предскажа бъдещето му? — попита психологът. — Обзалагам се, че някой ден Джони ще посегне на себе си. Но вероятно ще повлече в гроба и други хора.

На другата сутрин заминах за Бейтън Руж и отидох в кабинета на Кони Дезотел. Секретарката ми каза, че през обедната почивка в четвъртък Кони ходела да играе ракетбол^[1] в близкия спортен клуб.

Клубът беше ослепително бял, обграден от палми, растящи сред двора, посипан с бял чакъл; плувният басейн отзад блестеше с кристална синева под обедното слънце. След като влязох, спрях пред стъклото, което отделяше коридора на втория етаж от корта за ракетбол, и загледах как Кони прави противника си на нищо. Беше с рокля за тенис, кецове на въздушна възглавница и жълт елек, потъмнял от пот под мишниците и около шията. Когато замахна за решаващия удар, загорелите ѝ прасци се стегнаха като камък.

Противникът ѝ — висок, застаряващ мъж с атлетична фигура — се предаде, добродушно протегна ръка и излезе. Тя тупна топката в пода, метна я към стената и отби с нисък рикошет, сякаш искаше да

отпразнува победата насаме. Топката отлетя във висока дъга и погледът на Кони я проследи, докато попадна на мен. Лицето ѝ се обтегна, тя отметна кичурите от очите си, напусна корта през изхода в дъното и затръшна вратата.

Слязох долу и я пресрещнах във фоайето.

— Имам информация за смъртта на майка си — казах аз.

— Не тук.

— Няма да се отървеш от мен, Кони.

— Какво си научил?

Кимнах към една масичка до стената.

— Тръгвам си след две минути — заяви тя. — Но искам да те уверя в нещо. Последваш ли ме още веднъж по този начин, ще наредя да те арестуват.

— Разполагам със свидетел.

— За какво?

— За убийството на майка ми. Извършили са го двама униформени полицаи. Пред една барака на няколко километра от Тръстиковия път в област Лафурш. Преди да я повали, единият я нарекъл невежа кучка.

Тя ме гледаше право в очите, без да мига. Клепачите ѝ стърчаха като тънка телена четчица. После трепнаха, тя се загледа настрани и дръпна от гърдите си влажния елек.

— Доведи ми свидетеля.

— Няма да стане.

— Защо?

— Мисля, че ако го сторя, въпросната личност отива право в гробищата.

— Не искаш дори да знам от кой пол е? Та аз съм главен прокурор на щата. Какво ти става?

— Ти вярваш на Дон Ритър. Аз не. Мисля, че той се опита да убие мен и Джони Ремета.

Тя махна с ръка на черния сервитьор с бяло сако. Той кимна и ѝ наля сода с лед. Кони попи с хавлия потта от челото си.

— Пак ще повтора — каза тя. — Прокуратурата е на твое разположение. Но цялата тази история ми прилича на параноя и мания за преследване.

— Ченгетата са били от Ню Орлиънс.

— Откъде знаеш?

— Убили собственик на нощен клуб в област Лафурш на име Ладрин Терио и накарали местния полицай да поеме вината. И не са били никакви мошеници на свободна практика. Обикаляли да събират пари за джаканосите. Тъй че откъде може да са дошли, освен от Ню Орлиънс?

Тя взе содата от ръката на келнера и жадно отпи. Лицето ѝ сякаш се успокои, но не и очите.

— Ти си замислил нещо по-голямо, Дейв. Мисля, че е свързано с мен.

— Няма такова нещо. Между другото, за пушачка играеш страхотно.

— Много мило от твоя страна.

— Оня ден забелязах, че имаш златна запалка с кожени инкрустации. Джим Гейбъл ли ти я подари? С него май сте доста гъсти.

Кони стана от масата с чаша в ръка.

— Да ме прощава Бутси, но по-досаден човек от теб не съм срещала — процеди тя и се отправи към съблекалните.

— Ти ми четеш писмата? — възкликна Алафеър.

Свечеряваше се, слънцето чезнеше зад дърветата, а тя четкаше петнистото си конче до оградата на малката конюшня. Вдигна глава и ме погледна над гърба му.

— Писмото е било оставено на леглото — отвърнах аз. — Бутси видяла името на Джони. Станало е случайно.

— Нямах право да го четеш.

— Може би. Надявам се да знаеш какво вършиш. Но според мен той е опасен човек.

— Не и онзи Джони О'Рурк, когото познавам.

— Ти винаги си защитавала приятелите си, Алафеър. Но този тип не ти е приятел. Психологът от затвора каза, че е болен и вероятно сам ще сложи край на живота си, но ще повлече в гроба и други.

— Гадни, тъпи, скапани лъжи!

— Подбирай си изразите, ако обичаш.

— Ти сам призна, че той ни спаси живота, но го преследваш и обвиняваш в какво ли не. Позволяваш си това с един човек, за когото не знаеш нищо, а на мен ще разправяш да си подберам изразите. Просто не бях очаквала от баща си такава гадост.

— Той опита ли се да те види?

— Няма да ти кажа. Не е твоя работи.

— Ремета е като бомба със закъснител, Алф.

— Не ме наричай с това тъпо име! Господи! — извика тя, после захвърли четката и хукна към къщата.

Тази нощ сънувах събиране на тръстика в късната есен и натоварени каруци, пъплеци през мъглата към фабриката. Черният път бе замръзнал и обсипан със смачкани тръстики, а мъглата пъплеше от неприбраните ниви като безцветен захарен памук и покриваше с влага гърбовете на мулетата и кочияшите. Отпред на фона на сивото небе се очертаваше фабриката и чувах шума на кипящите котли и машините, които мачкаха захарната тръстика на каша. Зад фабриката гореше стърнище и пламъците се виеха като змия през мъглата.

Сънят ме изпълваше с необясним страх. С някаква ужасна увереност знаех, че не бива да продължавам по пътя към фабриката, тракащите машини и жълтеникавия пушек над горящото стърнище зад нея.

После всичко се промени и внезапно се озовах в кабината на моторницата си. Над залива Кот Бланш се разсъмваше и заедно с прилива към брега прииждаше тежка, студена мъгла. На север виждах остров Ейвъри сред мъглата — две зелени могили, гладки и твърди на вид като женски гърди. Вълните се пенеха пред белия нос на моторницата и аз усещах в съня си мириса на солени пръски, виждах кофичката с рибки за примамка, виждах и пъстървите, които изскачаха над вълните, оставяйки по водата под себе си мимолетни кръгчета.

Когато се събудих, отидох в кухнята и седнах на тъмно с болка в слабините. Притиснах към очите си влажна кърпа и се помъчих да разсъждавам, но не успях. Макар че вече бях буден, не исках да знам какъв смисъл се крие в съня. Отново си легнах. Бутси се размърда, докосна ме по гърдите, после се завъртя на една страна и притисна тяло плътно до моето.

Когато проникнах в нея, тя вече бе влажна, разтвори крака, преплете ги в моите, плъзна ръка по гърба ми и същевременно бавно се движеше в кръг под мен, както правеше винаги, когато искаше да задържи момента колкото се може по-дълго.

Но аз усетих как в мен се надига гореща вълна като огън, пълзящ нагоре по голо, изсъхнало дърво. После неволно отворих уста, затворих очи и притиснах лице между гърдите ѝ.

Седях опустошен на ръба на леглото, с ръка върху пръстите на Бутси, и се срамувах, че съм използвал жена си, за да прикрия насилието, замислено от съзнанието ми на алкохолик.

[1] Ракетбол — спорт на закрито, при който двама или четирима участници отбиват гумена топка към стената, използвайки ракети с къси дръжки. — Б.пр. ↑

24.

Рано в събота сутринта чух как по алеята отби кола със спукан ауспух, мина зад къщата и шофьорът изключи двигателя. Облякох се, отидох в кухнята и през прозореца видях Клит Пърсел да седи сам до масата в двора с кепе от морската пехота на главата. Държеше кафе в пластмасова чаша и се озърташе към пътя.

Излязох и затворих мрежестата врата внимателно, за да не събудя Бутси и Алафеър.

— Какво правиш? — попитах аз.

Той погледна настрани, после се изсекна и въздъхна.

— Захванах се с Ритър. Никой ли не е идвал?

— Не.

— Работата се размърдя.

— Не искам да слушам.

— Мъчех се да помогна. Би ли се съгласил някой друг да те прикрива ден след ден?

Изглеждаше отчаян. Разтърка лицето си, после закачи с лакът чашата и се поля с кафе.

— Разправяй — смилих се аз.

— Ритър имал връзка с една стриптийзърка, Джанет Гиш. Тя перяла крадени пари в индианските казина по поръчка на някакви умници от Джърси. Ритър спипал умниците, но не закачил Джанет. Уговорката била да я посещава поне веднъж месечно. И знаеш ли какво? Джанет взела, че си паднала по Ритър, можеш ли да повярваш? На него му харесало и почнал да я зальгва, че ще се оженият веднага щом успее да се отърве от жена си. А междувременно чукал Джанет всеки петък следобед в един мотел до аерогарата. Миналата седмица тя отишла да пазарува и кого мислиш срещнала в супера? Ритър заедно с госпожата. Ритър се направил на ударен и забил поглед в консервите по лавиците, сякаш за пръв път виждал такова нещо. Добре де, какво би могъл да направи, запитала се тя. Да ни запознае ли? Само че след малко чула от съседния ред гласа на госпожата: „Видя ли я онази?

Цици като бидони. И то с татуировка. Не я ли забеляза?“. А Ритър рекъл: „Никога не съм си падал по дойните крави“. И двамата се разкискали. Джанет решила да му го върне тъпкано. Тя се знае с Ниг и Ситния Уили, защото беше арестувана за проституция, а те ѝ уредиха гаранцията. Обади ми се да пита дали прокурорът ще ѝ опрости обвинението в проституция, ако издаде Ритър. Казах, че е възможно, но сигурно ще я обвинят за пране на пари, тъй че може би има подобър начин да натрие носа на негодника. Накарах я да звънне посред нощ на жена му и да ѝ каже колко съжалява, че не са се запознали в супера, защото навярно имат много общо. После тя навлезе в подробности за сексуалните навици на Ритър и сподели колко е досадно, че с всичките си любовници той използва една и съща изтъркана реплика — а именно, че жена му е дърта кучка, че го излага пред обществото и ще я зареже веднага щом успее да прехвърли всички дългове на нейно име. Само след десет минути Ритър довтаса през моста на западния бряг, където живее Джанет. Тя беше залостила задната врата, но той измъкна чук от багажника, строши стъклото на вратата и се опита да протегне ръка до вътрешната брава. Тогава го халосах с поилката за птички.

— Ударил си го с циментова поилка за птички?

— Изслушай ме първо. Братът на Джанет има автомивка точно зад блока. Като почна Ритър да се опомня, настаних го на дясната седалка в колата му, закопчах го с белезници за вратата, свалих гюрука и подкарах към мивката. Рекох му: „Дон, ти си мръсно ченге. Време е да измиеш греховете, да започнеш отново и поне известно време да не си вадиш от гащите оная работа. Ти нагласи оная история край Ачафалея и едва не претрепа моя човек, нали?“. А той вика: „Каквото и да правиш, пак си оставаш тъп дебелак, Пърсел“. Тогава вкарах колата вътре и натиснах всички копчета за най-основно миене с топла вода. Маркучите заработиха, четките се завъртяха и натиснаха Ритър надолу. Спрях машините и му дадох втора възможност да си признае, но той се развика и взе да надува клаксона, тъй че пак пуснах мивката, спрях подвижната лента и го оставих там под пяната.

— Искаш да кажеш, че Ритър е още там? — трепнах аз.

— И да, и не. — Той сви устни като фунийка и въздъхна. — Много ми се беше струпало на главата. Джанет изпадна в истерия. Трошеше каквото ѝ падне и хвърляше дрехи в куфара. После чух как

нещо изпука на два пъти като мокър фойерверк. Върнах се в автомивката, но не видях никого. Само Ритър лежеше по очи в сапунената вода. Бяха го гръмнали веднъж в ухото и веднъж в устата.

Станах от масата и се загледах към мъглите над канала в близката тръстикова нива, за да скрия от Клит лицето си.

Когато се обърнах, очите му бяха влажни, устните му трепереха и приличаше на пиан, който току-що е сторил беля и се чуди дали да плаче, или да се смее.

После погледите ни се срещнаха. Той пребледня и изрече, сякаш това обясняваше всичко:

— Оплесках работата.

— Да, май си я оплескал, Клит.

— Само това ли ще кажеш?

— Влизай. Ще ти приготвя нещо за ядене — рекох аз и се упътих покрай него към къщата.

— Жилка... Дявол да те вземе, не ме гледай така.

Влязох в банята, измих си зъбите и се наплисках със студена вода. Мъчех се да прогоня лошите мисли, да не изкарвам гнева си върху един приятел, който е загазил заради мен. Но вярвах, че Ритър е знаел нещо за смъртта на майка ми, а сега бе млъкнал завинаги. Избърсах се и отидох в кухнята.

— Искаш ли да изчезвам? — попита Клит.

— Подай ми тиганчето от шкафа, после се обади на Ниг и Ситния Уили, че ще ти трябва гаранция — поръчах му, докато вадех от хладилника яйца и бекон.

След като закусихме, отведох Бутси и Алафеър на църква. Когато се върнахме, Клит седеше до кея на една маса с чадър и четеше вестник. Отдалече приличаше на доволен и безгрижен човек, излязъл да се порадва на хубавия ден, но аз знаех какво му е на душата. Клит отлично разбираше тежестта на постъпката си. Отново собственото му безразсъдство даваше оръжие на враговете и сега той висеше на косъм над зиналата паст на съдебната система.

В телевизионните сериали представят правния процес като добре организирана и разумна поредица от събития, която в крайна сметка наказва виновника и оправдава невинния. Но в живота е друго.

Забъркаш ли се веднъж със закона, губиш изцяло власт над живота си. Онова, което непосветените наричат пренебрежително „една нощ в затвора“, означава да седиш цяла вечност в килия със сифон на пода, да гледаш по стените мръсни петна и рисунки на полови органи и да слушаш как други затворници крещат нечленоразделно към коридора, а пазачите отвърщат на крясъците и блъскат с палки по решетките.

Дори за да идеш до тоалетната, искаш разрешение. Когато ти свършат цигарите или кибритът, почваш да просяш през решетките. Твоята същност, твоята личност и всички обществени нрави, които си смятал за даденост, напускат живота ти и изчезват като обелка от банан. Когато надничаш към улицата, осъзнаваш, че така наречените свободни хора изобщо не те забелязват. Единствената ти надежда да излезеш навън, е да се обърнеш към агенция за гаранции или да потърсиш в телефонния указател обява на адвокат, който идва с фалшиви пръстени по ръцете и ментов бонбон в устата. И това е само първият ден.

Следобед най-сетне успях да се свържа с Дейна Магели.

— Клит твърди, че раните били от куршум двайсет и втори или двайсет и пети калибър — казах аз.

— Предай му благодарност за ценното сведение.

— Не го е направил той, Дейна. Личи си, че е работа на професионалист. Според мен трябва да е бил Джони Ремета.

— А Пърсел е като слон, дето осира всичко зад себе си.

— Искаш ли да ти го доведе?

— Познай.

— След три часа пристигаме.

Настана дълго мълчание и аз разбрах, че Магели се бори с вродената си почтеност.

— От един месец вътрешният отдел разследваше Ритър — продума най-сетне той. — Предай на Пърсел да дойде и да даде показания. После го измъкни от града.

— Моля?

— Джанет Гиш потвърди разказа му. В момента не искаме разни добичета да ни мътят водата. Чуваш ли?

— Значи разследвате и други ченгета?

Магели не отговори на въпроса.

— Сериозно ти говоря — отсеке той. — Тоя Пърсел не е просто досадник, а жива напаст. Мене ако питаш, направо си плаче за панделата. Намеси ли ни се още веднъж в работата, лично ще го бутна зад решетките.

Оставих слушалката върху телефона в магазинчето. През мрежата на прозореца видях как Клит седи до масата и зяпа някаква минаваща лодка. Половината му лице бе осветено, другата половина тънеше в сянка. Излязох отпред и му кимнах.

— Чух се с Дейна Магели. Ще отървеш кожата.

На лицето му грейна лъчезарна усмивка и аз разбрах, че изобщо не си е взел поука.

На другия ден криминалисти от Ню Орлиънс сравниха куршумите от трупа на Дон Ритър с куршума, изстрелян в челото на Клъм Чевръстия. Бяха двайсет и пети калибър и напълно съвпадаха.

Вечерта Алафеър отиде с приятелки в „Мақдоналдс“ на главната улица. Прибра се по-късно, отколкото я очаквах, без да даде обяснения. Последвах я в спалнята ѝ. Трипод беше отвън на перваза, но тя не си направи труда да го пусне. Лампата не светеше и сенките криеха лицето на Алафеър.

— Какво стана тази вечер? — попитах я.

— Щом ти кажа истината, винаги побесняваш.

— Понякога и аз греша, Алафеър. Никой не е съвършен.

— Срецнах се с Джони. Повозихме се с неговата кола.

Плъзнах длани по слепоочията си. Усетих как кожата ми се стяга, сякаш надявах шапка. Дълбоко си поех дъх, преди да заговоря.

— Значи беше с Ремета?

— Да.

— Търсят го за още едно убийство. Екзекуция от упор в автомивка.

— Казах му, че не бива да се срещаме повече. Сега си лягам да спя, Дейв. Не ми се говори за Джони.

Тя седна на ръба на леглото и зачака да излезе. Видях върху стенната лавица подаръка от Ремета. Лунен лъч огряваше южняка и неговата любима.

Телефонът зазвъня в четири сутринта.

— Вие ли казахте на дъщеря си да не се среща с мен? — попита гласът.

— Не съвсем, но й намекнах — отвърнах аз.

— Това е страхлива и долна постъпка.

— Стар си за нея, Джони.

— Нима хората на различна възраст не могат да бъдат приятели? Вървете да лъжете някой друг.

— Проблемите ти са почнали много преди да се срещнем. Не ги прехвърляй на нас.

— Какво знаете за проблемите ми?

— Разговарях с психолога на затвора.

— Започвам да си създавам нова представа за вас, мистър Робишо. Не е много приятна.

Не отговорих. Имах чувството, че кожата на лицето ми се е отпуснала и я бодат хиляди иглички. Опитах се да сменя темата.

— Трябваше да изхвърлиш пистолета, с който застреля Клъм Чевръстия. Сега в Ню Орлиънс знаят, че си убил Ритър.

— Ритър издаде убийците на майка ви, мистър Робишо. Щях да ви кажа имената им. Може би дори да ги гръмна вместо вас. Но вие се държите с мен като с боклук. Майната ви.

Връзката се прекъсна.

В девет сутринта седях в кабинета на шерифа и го гледах как чисти лулата си с джобно ножче.

— Значи успя да видиш и опаката страна на Джони Ремета? — попита той и изсипа саждите в кошчето.

— Изстискал е сведения от Ритър, а след това го е застрелял — казах аз.

— Това момче ни прави на маймуни, Дейв. Ходи където си иска. Кани дъщеря ти на срещи. Убива полицейски служител и посред нощ се обажда да ти разкаже. Извинявай, но трябва да те питам нещо.

— Сър?

— Искаш ли да спипаме този тип? Май ти и Пърсел имате общи врагове с него.

— Не е честно да ми говориш така, шерифе.

— Добре, нека се изразя по друг начин. Много държа следващото споменаване на това име да е свързано или с ареста, или със смъртта му. Не искам мой служител да ми разказва за телефонните си разговори с някакъв психопат или за семейни връзки със същия. Разбрахме ли се?

— Имаш пепел по ботуша — подхвърлих аз и излязох.

Десет минути по-късно ми позвъни жена, която не се представи, но заговори така, сякаш знаех коя е. Имаше подчертан каджунски акцент, а гласът ѝ звучеше задавено от гняв, мъка и желание да причини болка.

— Рекох си, че не е зле да знаеш какво си сторил. Не че има значение за такъв като теб, дето смята за свое право да тормози с тежки думи един болен човек.

— Коя сте вие? — попитах.

Но тя продължи все едно не беше ме чула.

— Ти беше много по-хитър от него. Знаеше как да му насадиш мисли в главата, как да го изкараш виновен и да направиш тъй, че да няма друг изход за него, освен един. Не ти стигаше дето проказата го разяжда и ръцете му мязат на животински лапи. Трябваше да дойдеш и да го блъскаш, блъскаш, блъскаш, додето от мъка стори каквото искаш.

Едва тогава си спомних тромавата сляпа жена, която простираше пране зад хижата на бившия полицаи Боби Кейл.

— Случило ли се е нещо с Боби?

Вместо отговор тя се разплака.

— Госпожо, кажете ми какво има — настоях аз.

— Надуших го по вятъра. Между сливовите дървета. Три дни го нямаше никакъв. Накрая го открих и като го пипнах, той се люшна в ръцете ми, лек като мъртво птиче. Вие го сторихте, сър. Не се зальгвайте, че сте невинен, хич недейте. Защото не сте.

Когато оставих слушалката, главата ми изтръпна отстрани, сякаш току-що бях чул да нашепват мръсно разкритие за мен. Но не знаех за какво съжалявам повече — че съм допринесъл за самоубийството на Боби Кейл или че съм загубил единствената сигурна нишка към убийците на майка ми.

25.

Скариденият фестивал се провеждаше край залива всяка година в края на лятото. В петък, когато денят захладня и лъчите на летния залез изпълниха небето, празнично украсени рибарски корабчета надуха сирени из канала и епископът ги благослови, а по брега хиляди пременени хора пиеха бира и ядяха скариди от картонени чинийки. Бяха се събрали студенти, работници и политици от целия щат. Сред дрънченето на латерни, пукота на въздушни пушки по стрелбищата и писъците откъм влакчето на ужаса хората заприличваха на персонажи от картина на Брьогел и меката, топла привечер ги лишаваше от всякакви морални скрупули.

Там бяха Белмънт Пъг и Джим Гейбъл с жена му, а до въртележките видях Кони Дезотел, облечена с вечерна рокля. В едната си ръка носеше чифт сребристи обувки, с другата се подпираше на лакътя на придружителя си.

Но онзи, който привлече най-силно вниманието ми, беше извън кръга от шум и светлина. Мика, шофьорът на Кора Гейбъл, седеше на съгваем стол до лимузината и замеряше бирена кутия с бучки пръст. Бе стиснал зъби като човек, който не дава пет пари за мнението на другите. От джоба на черното му сако стърчеше сгъната книжка с комикси.

Оставих Бутси на павилиона с напитки, отидох към паркинга и спрях само на метър от Мика. Той безучастно вдигна очи, после метна нова бучка по кутията.

— Нещо ми се виждаш умърлушен, приятел — казах аз.

Той стисна устни, като че дъвчеше залък, сетне отговори:

— Това ми е последната работна седмица.

— Не работиш ли вече за мисис Гейбъл?

— Тя смята, че съм я нагрубил. Беше недоразумение. Но май стана точно както искаше мъжът ѝ.

— Как така си я нагрубил?

— Минавахме покрай бараките, където някога живееха събирачите на тръстика. Мис Перес рече тихичко: „Тъй чезне славата на Рим“. А аз казах: „Нищо славно не е имало“. Тя ме погледна смаяно и аз продължих: „Богаташите карат бедните бели да се бият с цветнокожите, та да им работят на безценица, и от това трупат нови богатства“. В колата стана съвсем тихо.

— Добре си се наредил, Мика — поклатих глава аз.

— И още как — мрачно промърмори той. — В огледалото я видях как преbledня, сякаш някой я беше ударил. После рече: „Тия земи бяха на семейството ми. Затова те съветвам да си мълчиш“.

Той извади сгънатата книжка и започна да пляска по дланта си ту по-леко, ту яростно, сякаш се чудеше върху какво да излее насъбрания гняв.

— Не ми се вижда чак повод за уволнение — казах аз.

— Гейбъл напоследък й се подмазва. Мисля, че ще му даде пари за онзи хиподрум в Ню Мексико. Как можах да се изтърва точно когато не трябва!

— Ти ли очисти Аксел Дженингс, Мика?

Той разгърна книжката върху коленете си, прелисти няколко страници и се замисли. В светлината откъм празненството деформираното му лице приличаше на разтопена захаросана ябълка.

— Вечно гледате да спечелите още някоя точка, нали? — процеди Мика. — Ще ви предложи по-добра тема за размисъл. Знаете ли, че в Алджиърс една жена на име Маги Глик държи бар, пълен с черни проститутки? Джим Гейбъл я измъкна от затвора. За Гейбъл работи цяла мрежа от курви и наркопласьори. И този човек ще стане шеф на щатската полиция, мистър Робишо. Ако си разиграете картите както трябва, може и на вас да намери някое топло местенце.

Той се усмихна съвсем леко и здравето му око заблестя.

— Някои хора с радост приемат ролята на жертви. Може би в крайна сметка си намерил каквото търсиш — казах аз и си тръгнах, като се питах дали и аз не притежавам скрита жестокост, за която предпочитам да не мисля.

Когато се върнах в павилиона, разбрах, че съм допуснал грешка. Белмънт Пъг бе приклешил в ъгъла Кони Дезотел и Бутси, и нямаше

как да го избегна. Белмънт разиграваше поредното си ораторско представление — кискаше се, жестикулираше, мятеше към сенките опашки от скариди и потното излъчване на сила от тялото му замайваше като удар с юмрук. Беше прегърнал Кони през рамото, а жена му — чернокоса жена с хлътнали тъмни очи и свинска шия — го гледаше строго, сякаш нейното неодобрение можеше да я откъсне от машинациите и нелепите вулгарности, благодарение на които тя и съпругът ѝ бяха стигнали до губернаторската резиденция.

До Белмънт стоеше Суки Мотри, облечен като пропаднал комарджия. Дългият му орлов нос се въртеше като ветропоказател над грижливо подстриганите прошарени рижави мустаци. От години водеше мижава адвокатска практика в Бейтън Руж и беше публикувал на свои разноски едно криминално романче, което гледаше да пробута на всеки, за когото чуеше, че е свързан с киното. Но накрая откри призвание и успех, когато се зае да лобира за хазартните босове от Чикаго и Лас Вегас. Макар че на два пъти бе арестуван за изнудване, за него нямаше затворени врати в цялата административна и съдебна система.

Той се смееше в унисон с Белмънт, слушаше внимателно грубоватите му шеги, но същевременно успяваше да следи кой минава и да се ръкува с хората, които смяташе за важни.

Джим и Кора Гейбъл стояха до дъсчения бар, където продаваха ментов сироп в пластмасови чаши. Гейбъл беше с бледорозова риза, тъмна вратовръзка на червени рози и бяло спортно сако. Лицето му грееше също като чудесната лятна вечер. Не, опростявам. Едно трябваше да му се признае — той излъчваше увереност и самодоволство като човек, който знае, че истинската сила не се нуждае от демонстрации. Всеки жест, всяко движение бе проява на волята и способността му да очарова, израз на една силна и педантична личност, не допускаща изключения от своите правила. Той пристъпи към компанията на Белмънт, извади стръкче мента от чашата си и тръсна капките от листата, като се приведе леко, за да не си накапе обувките.

Кора Гейбъл понечи да вдигне ръка и начервените ѝ устни се изкривиха от тревога като на човек, когото неочаквано са изоставили на автобусна спирка. Но Гейбъл сякаш бе в течение на всичките ѝ

подсъзнателни страхове. Преди да е довършила жеста, той се завъртя и каза:

— Само за минутка, скъпа. Поръчай още един сироп.

Белмънт попита Кони дали познава Джим Гейбъл.

— Не съм сигурна — отговори тя. — Може да сме се виждали преди години.

— Много ми е приятно да се запознаем, мис Кони — каза Гейбъл.

Повече не се погледнаха; дори се отдръпнаха едновременно като хора, които нямат нищо общо.

Гледах ги втренчено, сякаш мигът бе застинал на черно-бяла снимка, чийто основен смисъл е някъде извън обсега на обектива. И двамата бяха започнали кариерата си в полицията към края на шейсетте години. Как така нямаха спомени един за друг?

После Кони Дезотел запали цигара, сякаш я мъчеше някаква натрапчива мисъл. Но не използва плоската златна запалка с кожени инкрустации, която бях видял край басейна — същата като на Гейбъл.

В този момент той ме видя и на лицето му цъфна зъбата усмивка.

— Я, това бил Дейвистър.

— Преди малко разговарях с твоя шофьор за дружбата ти с Маги Глик — подхвърлих аз.

— Маги, любимата ми мадам — засмя се той.

— Ти ли я измъкна от затвора?

— Пак позна, Дейвистър. Един прекалено усърден колега й подхвърлил няколко прахчета. Но в днешната полиция такива неща не минават. Жалко, че вече не си с нас.

Заваля. Дъждовните капки тропаха по брезента и замъгляваха неоновите светлини на въртележките. В павилиона беше прохладно и сухо; усещах мириса на наливна бира, уиски, мента и разтопен лед в пластмасовите чаши по бара.

— Помниш ли ме, Дейв? — рече Суки Мотри и протегна ръка. След като пръстите ми се озоваха в дланта му, той стисна здраво, намигна и добави: — Когато бях при Ситния Уили Бимстайн и пишех молби за гаранция, веднъж наминах в участъка да те видя. Мисля, че работеше извънредно. По онова време всичко ти беше цветя и рози.

Дръпнах ръка, погледнах навън към дъжда и казах на Бутси:

— Обещах на Алф да се приберем рано. Отивам да докарам колата зад павилиона.

Не я изчаках да отговори. Излязох под дъжда и се отдалечих от веселите гласове и тракането на въртележките, които се движеха мокри и празни под електрическите светлини.

Просто се махни, помислих си аз. Лесно е. Никого не закачай, не се заяждай. Придържаш ли се към най-простата тактика, противникът няма власт над теб.

Седнах в колата на Бутси, включих двигателя и подкарах през калта към павилиона. Кора Гейбъл бе изчезнала, но Джим Гейбъл стоеше до бара, точно зад Бутси.

Повтарях си наставленията отново и отново, също както плувец на маратонски разстояния диша бавно и съсредоточено, за да не се нагълта с вода от някоя вълна. Казвах си, че не бива да живея както някога. Не биваше да се връщам към изблиците на насилие, които вечно завършват не както трябва — избухват като дефектна клечка кибрит и жестоко те парят по пръстите.

Под трополенето на дъжда и шума на чистачките гледах как Джим Гейбъл стои толкова плътно зад Бутси, че сякаш сянката му обгръщаше тялото ѝ. Тя бършеше със салфетка дъската на бара, където бе разляла малко от пиетието си, и явно нито усещаше близостта на слабините му, нито виждаше изцъкления му поглед.

Спрях колата и излязох под дъжда, оставяйки вратата широко отворена.

Гейбъл вдъхваше с разширени ноздри аромата на шампоан от косата на Бутси, уханието на парфюм зад ушите ѝ, дъха на сапун, топлината на кожата, едва доловимия мирис на секс от бельото. Забелязах как панталонът му се издува отпред.

Сетне се втурнах през дъжда към него. Ударих го тъй жестоко, че слюнка и кръв от устата му опръскаха някаква жена на два метра от нас. Забих юмрук в бъбрека му и ударът го накара да се извие назад, сякаш гръбнакът му беше строшен. После изстрелях ляво кроше под окото му и десен прав в челюстта, който го запрати върху една сгъваема маса.

Някакъв непознат мъж ме хвана за ръката, от другата страна налетя едър униформен полицаи, прегърна ме с яките си ръчища и ме притисна към туловището си. Но докато двамата се мъчеха да ме

откъснат от Гейбъл, аз го ритнах отстрани по главата, после ритнах още веднъж, но не улучих лицето, а само часовника, който отхвъркна и се строши на цимента.

Преметнах се през един стол и замаяно се вгледах в лицата над себе си. Чувствах се като лумпен, който е паднал на тротоара и трябва да изтърпи жалостта и погнусата на ближните. Бутси стоеше с изумено лице между мен и Гейбъл. Мокър фас бе залепнал на бузата ми като размазана хлебарка. Усещах по дрехите си мирис на уиски и бира, усещах кръвта на Гейбъл по пръстите си и бях готов да се закълна, че в гърлото ми се надига вкусът на уиски като стар приятел, идващ на помощ в тежък час.

През струйките пот и вода, които се стичаха от косата ми, видях как губернаторът и няколко души от навалицата вдигнаха Джим Гейбъл на крака. Той се усмихна към мен, зъбите му приличаха на розови надгробни камъни.

26.

На другата сутрин ръцете още ме боляха. Облях ги със студена вода на кухненската мивка, после пих кафе на двора в ранното синкаво утро и се помъчих да не мисля за снощи. Тръгнах покрай канала зад нашата къща и гледах как блестят тревите и храстите по брега, обсипани с бисерни капчици, а върбите се люшкат от вятъра. Исках завинаги да остана тук, да не отивам на работа в понеделник сутрин, да не разгръщам сутрешното издание на местния вестник и да не срещам хората, които щяха да ме заговарят любезно по улиците или в съда, а после да си шушукат зад гърба ми.

Върнах се към къщата точно когато слънцето надникна иззад кипарисите и сякаш се разля като огън из мочурището. Задната стена още тънеше в плътна сянка, но въпреки това видях белия плик, прикрепен с парченце скоч за мрежата върху прозореца на Алафеър. Дръпнах го и погледнах името, изписано отпред с калиграфски почерк. Пликът беше залепен и по цялата дължина на залепването имаше тънки чертички, тъй че писмото да не може да се отвори, без получателят да узнае.

Извадих ножчето си, решително срязвах плика и извадих сгънатия лист.

Слязох до магазинчето, позвъних на дебелия Уоли от управлението и му казах, че в понеделник си взимам свободен ден.

— Обади ли се на шефа? — попита Уоли.

— Имам чувството, че той ще ми се обади — казах аз.

— Хей, Дейв, ако изкарам изпита за детектив, ще ме вземеш ли с теб да разплитам големи случаи и да мета пода с ченгета от Ню Орлиънс.

Но докато излизах на кея, аз не мислех нито за иронията на Уоли, нито за бъдещата си среща с шерифа. Седнах на една масичка и отново прочетох посланието, изписано симетрично, с барокови заврънкулки, сякаш бе дело на самовглъбен художник или както би казал по-простишко някой психолог — на мегаломан.

Скъпа Алафеър,

Имах неприятен разговор с твоя баща. Но той се опита да разруши нашата дружба, а освен това разпитва хората за личния ми живот, за неща, които не са негова работа.

Отначало не повярвах на думите ти, когато каза, че не искаш да ме видиш отново. Наистина ли го мислиш? Аз не бих те предал никога. А ти би ли го сторила? Твърдо знам какъв е отговорът.

Помниш ли всичките ни тайни места за срещи? Бъди на някое от тях и аз ще те намеря. Ти си най-добрият човек, когото познавам, Алафеър. Ние сме като войника и момичето от вазата. Макар че са живели отдавна и навярно са изтлели в гроба, те все още съществуват върху вазата. Смъртта може да бъде не по-малко красива от изкуството, а навлезеш ли веднъж в едното или другото, оставаш завинаги млад и обичта ти никога не умира.

До скоро.

Вечно твой верен приятел:

Джони

Изкачих се към къщата, влязох в спалнята и показах писмото на Бутси.

— Боже мой — изохка тя.

— Вече не знам какво да правя.

— Къде е тя?

— Още спи. Иска ми се...

Все още по нощница, Бутси се надигна на лакът.

— Какво?

— Нищо — казах аз.

Тя седна и ме хвана за ръцете.

— Не може да разрешаваме всичките си проблеми с насилие. Ремета е болен човек.

— Ти май си мислиш за снощи, а не за Ремета.

Бутси пак се отпусна на възглавницата, после завъртя глава и се загледа през прозореца към орехите и дъбовете по двора, сякаш се

боеше да заговори.

— Знаеш ли защо не вярвам в смъртното наказание? — попита тя. — То дава власт на хората, които екзекутираме. Разрешаваме им да ни претворяват по свой образ и подобие.

— Гейбъл е извратен тип. Ти не го видя. Дано да съм му разкъсал далака.

— Не мога да понасям тези гадости. Не мога, не мога, не мога — извика тя и пак седна, настръхнала от гняв.

Следобед открих Клит да пие бира в един бар в Сейнт Мартинсвил. Вече се беше наквасил здравата. Барът имаше паянтови дъсчени стени и висок измазан таван. Тъй като навън валеше, някой бе отворил задната врата за проветрение и през нея се виждаха мокрите клони на бананово дръвче до стара тухлена стена. В дъното група рокери и приятелките им играеха бiliarд и при всеки по-труден удар надаваха крясъци и блъскаха с щеките по пода.

— Пейшън ли ти каза, че съм тук? — попита Клит. По скута му и по пода около табуретката бяха разсипани пуканки.

— Да. Скарахте ли се?

— Тя непрекъснато мисли за нещо свое. Писна ми да гадая какво става. Тъй де, кому е нужно?

— Кого бих потърсил, ако искам да пречукам някого?

— Онези тъпащи в дъното ще ти свършат работа за едно духане.

— Сериозно говоря.

— Номер едно засега е в Маями. Наистина ли искаш да очистиш някого? Май си имал лош ден, Жилка.

— И става все по-лош.

— Как така?

— Няма значение. Искам да хвърля стоманена мрежа около Джони Ремета. Повечето престъпници се познават.

— Вече опитах. Сещаш ли се за онзи тип от Малката Хавана, дето навремето беше с Джони Розели? Щом споменах за Джони Ремета, веднага тръшна слушалката. Какво е сторило това момче?

— Той е решил да умре. Мисля, че иска да вземе и Алафеър със себе си.

Лицето на Клит пламна и той избърса влажните си очи с книжна салфетка. Около бiliarда отново избухнаха крясъци.

— Що не вземете малко да млъкнете? — подвижна Клит, после пак ме погледна с лека усмивка и замъглени очи. — Я повтори.

— Друг път ще поговорим, Клитъс.

Той извади от джоба на ризата си листче и го огледа.

— Какво е това скародерма? Не го открих в енциклопедията.

— Не знам. Защо?

— Вчера водих Пейшън на лекар. Чух сестрите да разговарят за нея и си записах тая дума.

— Да не е склеродерма^[1]? — попитах аз.

— Точно така. От това е болна. Какво представлява?

С леко разтворени устни и помътнели от алкохола очи той зачака да му отговоря.

Дъждът продължил да вали до късно през нощта. Муцката Дотрийв сложила бебето в люлката и до полунощ гледала телевизия в предната стая на къщичката си в Лоровил. После си облякла пижама, легнала на леглото под вентилатора и се заслушала как дъждът трополи по тенекиения покрив. Вятърът блъскал дъсчените стени и тя знаела, че бурята ще е дълга. Редките проблясъци на фарове откъм шосето приличали на светещи паяжини по стъклата.

В просъница чула стържене, като че плъх гризъл стените. Когато надигнала глава, видяла как резето на задната врата се завърта и бавно плъзва настрани.

Човекът, когото другите наричали Джони Ремета, прекрачил в стаята. От шапката и черния му дъждобран струяла вода, а в ръката му блестяла пиличка за нокти.

— Помислих си, че е леля ми — рекла Муцката. — Чакам я да дойде всеки момент.

— Много път има до Лейк Чарлс. Сега тя живее там.

Ремета седнал на стол до леглото и се привел напред. Силуетът на шапката и главата му се очертавал на фона на мълниците над дърветата около реката.

— Може ли да се съблека? — попитал той. — Мокър съм.

— Тук няма нищо за теб, дъждовни човече. Бебето ми е болно от круп. Разтворих му ментови бонбони в топла вода. Затова цялата стая мирише на мента. Останеш ли тук, ще се разболееш.

Той свалил шапката и я оставил на пода с периферията нагоре, после смъкнал дъждобрана и го закачил на облегалката на стола. Вгледал се в лицето и устата на Муцката и тя го видяла как преглъща. Дръпнала чаршафа нагоре по корема си.

— Вече не го правя — казала тя.

Той свивал и разпускал юмрук върху бедрата си и вените набъбвали под кожата.

— Била ли си с бели мъже? — попитал.

— Стигне ли се до спалнята, южнякът не подбира цвят.

После той изрекъл нещо неясно — може би заради гръмотевиците, или пък гърлото му се било стегнало.

— Не те чух — казала Муцката.

— Какво те вълнува един в повече?

— Не ти искам парите. Не искам и теб, дъждовни човече. Върви си там, откъдето идваш.

— Недей да ми говориш така — рекъл той.

Дъждът барабанял по покрива и се стичал по стъклата. Муцката усещала как сърцето ѝ подскача под тънкото горнище на пижамата. Ластикът на найлоновите гащички се врязвал в кожата ѝ, но тя знаела, че не бива да помръдва, макар да не разбираше защо.

Ремета въздъхнал задавено, преди да заговори.

— Имам един трик, за да плаша хората, без да ги наранявам. Ще ти покажа.

Той измъкнал синкавочерен револвер с къса цев от кобура, пристегнат с лепенки за глезена му. Откачил барабана и изсипал шестте патрона върху дланта си. Били дебели, с бронзови гилзи и изглеждали прекалено големи за малкото оръжие. Ремета заредил обратно единия и завъртял барабана, после го върнал на място, без да гледа къде е попаднал патронът.

— Чела ли си някога за Док Холидей от Дивия запад? — попитал Ремета. — Силата му била в едно: всички знаели, че пет пари не дава дали ще живее. Затова понякога правя така и хората са готови да се заврат под леглата от страх.

Той заредил ударника, притиснал дулото към главата си и дръпнал спусъка.

— Виждаш ли? Подскочи цялата, все едно че куршумът беше за теб, а не за мен — рекъл той. — Само че аз разбирам по тежестта къде е патронът.

Тя се надигнала на лакти и опряла гръб в таблата на леглото. Бояла се, че може да се подмокри. Погледнала към бебето в люлката, към синкавия блясък от телевизор в къщата на съседа, който работел нощем, към евтините дрехи на закачалката и към масата, където лежала пластмасова карта за благотворителен кредит и тринайсет долара в брой, с които трябвало да изкара до края на седмицата. Вдъхнала острия мирис, долитащ изпод мишниците ѝ, смесен с аромата на прах за пране от пижамата и чаршафите. Гърдите ѝ сякаш изведнъж провиснали като на костелива старица. Коремът ѝ бил нашарен със стрии, отпуснат и издут едновременно, и тя осъзнала, че не притежава абсолютно нищо ценно на този свят, че няма от кого да потърси помощ или приятелство, нито пък какво да предложи срещу себе си и детето, и че ако има късмет, светът просто ще вземе от нея каквото му трябва, оставяйки нещо в замяна.

— Не искам да се карам с теб, дъждовни човече. Аз съм само една глупава негърка.

Тя отметнала чаршафа и седнала на ръба на леглото с приведена глава.

— Не бива да използваш такива думи. От белите сте го научили. Карат ви да се срамувате — казал той и седнал до нея. Плъзнал ръка около кръста ѝ, без да я гледа. Устните му потрепвали беззвучно, сякаш разговарял с други хора в стаята.

— Скапано ли ти е, дъждовни човече? — попитала тя.

— Нямах представа какво има в главата ми, момиче.

Тя разкопчала колана му и дръпнала до средата ципа на панталона. Пъхнала ръка под бельото и го погледнала в очите. Те били черни, сетне изведнъж станали тревожни в блясъка на мълниците, сякаш се наблюдавал отстрани и не можел да разбере що за човек е.

Ръката ѝ се движела механично, като чужда. Тя гледала лицето му отстрани.

Дръпнала ръка и я отпуснала до бедрото му.

— Не искаш мен — казала тя.

— Не е вярно, искам те.

— Искаш онази, която не можеш да имаш.

Той се изправил и застанал пред нея леко разкрячен. Под разкопчания панталон се виждала горната част на слипа. Коремът му бил плосък, стегнат и гладък като восък под долитащите отвън блясъци.

— Съблечи се — нареди той.

— Няма смисъл, дъждовни човече. Можеш да убиеш и мен, и бебето. Но няма да ти олекне.

Той издал неопределен гърлен звук като човек, който знае, че никога не бива да отпуска гнева си с пълна сила.

Натъпкал ризата в джинсите, дръпнал ципа нагоре и почнал да закопчава колана. Но пръстите му треперели и не можел да пхне металното езиче в дупката.

Тя посегнала да му помогне. И тогава юмрукът се стоварил върху лицето ѝ.

В събота вечерта тя ни откри в Джеферсън Айланд, където двамата с Бутси вечеряхме в ресторанта край езерото. Лъчите на залеза падаха върху нас през обраслите с мъх корони на дъбовете. Видях я как се задава заедно с група туристи по лъкатушната алея през градината. Беше с къси джинсови панталони и носеше бебето на лакът, а лицето ѝ приличаше на презрял патладжан.

Влезе в ресторанта и спря пред нашата маса.

— Някой е скапал мозъка на онуй бяло момче — каза тя. — И не съм аз, тъй да знаеш. Гледай да го изкараш от живота ни, тъжни човече. Час по-скоро. Щото ако пак дойде, вече си имам пищов и ще му пръсна шибаната тиква.

Излязох с нея в градината и седнахме на една пейка от ковано желязо. През прозореца на ресторанта виждах как Бутси седи сама на масата и гледа към езерото с чаша студено кафе и недокоснат десерт пред себе си.

— Подаде ли жалба в полицията? — попитах аз.

— Да, бяха много услужливи. Все ми надничаха в пазвата да видят дали не крия там Джони Ремета.

— Не вярвам Ремета да ти досажда отново.

— Къде е дебелакът?

— Защо? — попитах аз.

— Щото не е като теб. Щото не си прави илюзии. И щото хората се заяждат с него само веднъж.

— Ремета може да посегне на дъщеря ми, Муцка — рекох аз. — Съжалявам за онова, което ти се е случило. Но ми писна да си изкарваш яда върху мен.

Оставих я на пейката с бебето. Когато се върнах в ресторанта, Бутси си беше тръгнала.

В понеделник шерифът пристигна пред магазинчето още по тъмно, но не влезе веднага. Подпря се на парапета до кея и загледа мъглата между кипарисите отвъд реката. С ботушите и широкополата шапка приличаше на каубой, който току-що е видял мълния да убива всичкия му добитък. Свали си шапката, пресече светлия конус пред вратата и влезе в магазина.

— Джим Гейбъл има сътресение на мозъка от петък вечер — каза той. — А сега си взимаш свободен ден, без дори да ме уведомиш.

— Джони Ремета дебне дъщеря ми и оставя бележки из къщата — отвърнах. — Пет пари не давам за Гейбъл.

— При теб всичко избива на лична основа, Дейв. Използваш отдела както си искаш. Ти си обществен служител. Което означава, че трябва да те командвам, а не да търча подир теб с метла и лопатка. Не ми е приятно да обяснявам тия неща.

— Гейбъл подаде ли жалба?

— Не.

— Значи въпросът е между нас двамата.

— От този момент си отстранен.

— Чудо голямо.

— Не ти пука, а?

— Ще ми се да те видя, ако Ремета обикаляше твоята къща.

— Опичай си ума. Да знаеш, че вече съм ти приготвил килия.

— Не ти се обадох, защото не мога да докажа какво вършеше Гейбъл зад жена ми в онзи павилион. Само ще й създам притеснения.

— Зад жена ти ли? Какво означава това, по дяволите?

— Край на разговора.

— Прав си. Ти не разбираш от дума. Чудя се защо ли дойдох.
Той стисна устни, изтупа шапката в бедрото си и излезе в мъглата.

Цял ден работих с Батист на кея, после отскочих до града и натоварих камионетката с безалкохолни напитки и месо за магазинчето. Старият мотел, където живееше Клит, беше само на две крачки. Не се бяхме виждали от събота следобед, когато го оставих замаян и сам със съдбоносното листче в ръка.

Отбих към мотела и подкарах под клоните на дъбовете към последното бунгало в редицата. От дърветата се ръсеха листа. Клит бършеше кадилака си с парцал и старателно махаше листата, сякаш на тяхно място нямаше да нападат други. Слънчев лъч позлатяваше космите по голите му маймунски рамене.

— Как е, Жилка? — подхвърли той, без да вдига глава.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Прегледах медицинската енциклопедия в градската библиотека. Излиза, че оная болест е като да идеш в ада, без да умреш.

— Има лечение.

— Болните изглеждали като облепени с целофан.

— Как е Пейшън?

— Не казва. Поне на мен. — Гласът му звучеше съвършено безизразно. — Вярно ли е, че си пребил Джим Гейбъл на Скаридения фестивал?

— Май трябва да се развихрям по веднъж на всеки шест месеца, за да не забравям, че все още съм алкохолик.

— Спести си тъпите приказки. Не е твоя вината. Той го е нагласил.

— Какво?

— Гейбъл нищо не върши току-така. Ти се мъчиш да го унищожиш. Сега каквото и да речеш за него, никой няма да ти повярва.

Изблещих се насреща му. Чувствах се като последен глупак. Клит хвърли парцала върху предната седалка на кадилака и се приближи до камионетката.

— И ти си като мен, Жилка. Така и не успя да напуснеш огневата зона. Вярваш, че с аспирин, студени душеве и беседи ще си прочистиш

главата. А всъщност ти трябва божие разрешение да окичиш дърветата с гадни типове. Само че няма да стане, мой човек.

— Съжалявам за Пейшън.

— Животът е скапан и накрая умираш — рече Клит.

[1] Склеродерма — хронично заболяване на кожата, при което по нея се появяват твърди удебеления. — Б.пр. ↑

27.

Сънчо Чарли все още ме посещаваше нощем от време на време. В съня си го виждах как пълзи по корем през оризищата и мокрите черни дрехи лъщят като коприна по мършавото му тяло. Използваше стара френска карабина и допотопни японски бомби, които удряше в някой корен, преди да ги метне сред нас. Но въпреки античното си оборудване Сънчо беше педантично точен и добре си вършеше работата. Свържахме си часовниците по него.

Дори малко се разочаровахме, когато случаен куршум го покоси под пълната луна, докато тичаше през ориза.

Много е ценно да имаш предсказуем враг.

Знаех, че Ремета ще се върне. И знаех откъде ще дойде.

Той се върна на третата нощ след като шерифът ме отстрани.

Чух далече навътре в блатата шум от двигател, после звукът заглъхна. Обух си панталона и обувките, измъкнах карабината изпод леглото, излязох и прекосих двора. От дърветата капеше нощна влага и в мъглата едва различавах магазина.

Но чувах как нечие весло загребва вода, удря се в кипарисов корен и тихичко стърже по ръба на лодката.

Слязох по бетонната рампа, нагазих във водата, минах под кея и зачаках. Придошла от прилива, реката течеше на север и зърнах как течението влачи мъртва нутрия с вкопчен за нея рак.

Под кея беше задушно и от дървените колони долиташе мирис на мъртва риба. После задуха вятър и мъглата почна да се търкаля като топки памук по водата. На двайсетина метра надолу по течението от мочурището изникна носът на пирога.

Бях заредил пълнител с трийсет патрона. Пирогата навлезе в реката и сега различих силуета на коленичил човек, който гребеше с безшумни тласъци. Собственикът на смесения магазин край долния завой бе оставил външната лампа да свети и лъчите ѝ озариха човека в пирогата изотзад. Сенките правеха лицето му неузнаваемо.

Подпрях карабината на една от колоните и се прицелих. Във въображението си вече не виждах силует, а човешко лице със зъби, очи, челюсти и обтегната кожа по черепа.

През веждата ми протече пот. Недей да му мислиш, просто натисни спусъка, казах си аз. Колко пъти си го правил преди, и то със съвсем непознати? Просто прекрачваш във вихъра на рокендрола и угризенията бързо изчезват в адреналиновата вълна, докато изстрелваш куршум след куршум. Изчезва всяка друга реалност, освен огнените проблясъци в мрака, чистия мирис на бездимен барут и онова заглъхване в ушите, което ти позволява да гледаш безразлично далечната сгърчена фигура.

Но все още не виждах истински лицето на Джони Ремета.

Щракнах електрическия ключ, прикрепен върху колоната. Изведнъж цялата река се окъпа в светлина.

— Сигурно е ужасно досадно да висите тук по цяла нощ и да ви хапят комарите — каза Ремета.

Бялата светлина огряваше широко усмихнатото му лице и в яркия блясък устните му изглеждаха учудващо тъмни, като изрисувани с пурпурно червило.

Усетих как пръстът ми се напруга върху спусъка.

— Ти си голям досадник, Джони — произнесох аз.

— Тия неща съм ги чувал вече, мистър Робишо. Баща ми разправяше, че майка ми е трябвало да се отърве от мен още докато съм бил в утробата ѝ, но не искала да се вкарва в излишни разходи.

После той разтвори длани, сякаш чакаше нещо да се посипе отгоре, леко килна глава настрани и зачака какво ще кажа.

— Хвърли оръжието си с лява ръка зад борда — наредих аз.

— Нямам оръжие.

Излязох изпод кея, за да ме вижда.

— Арестуван си. Изкарай пирогата на брега.

— Не можете да ме гръмнете, нали?

Чух собственото си тежко дишане, усетих смазка и влага по пръста си върху спусъка. Ремета се изправи в пирогата и разпери ръце, за да запази равновесие. Вгледа се в дулото на карабината с присвити устни.

— Довиждане, мистър Робишо. Много поздрави на Алафеър.

С полегат плонж той се хвърли във водата и тласъкът преобърна пирогата. С два замаха се озова между кипарисите и побягна по пясъчните плитчини през гъсталака от храсти, паяжини и лиани.

Треперех цял като от малария. Пулсът тътнеше в главата ми, ръцете ми се обливаха в пот върху пластмасовия приклад на карабината. Прегънах се и повърнах във водата.

Изкачих се по рампата към кея, съблякох тениската, седнах върху дъските със свити колене и отпуснах лице върху тях.

Седях така, докато изгря слънцето, после станах, метнах на рамо карабината с приклада нагоре и почнах да се изкачвам през дърветата с ясното съзнание, че съм подготвил капан за друго човешко същество и съм се провалил както като убиец, така и като полицаи.

28.

Следобед ми се обади Уоли, майтапчията на управлението.

— Добре ли си караш отпуската? — попита той.

— В момента тъкмо чистя гаража. Заповядай и ти, ако искаш.

— Имам малък проблем. Искам да си довърша смяната, без да ме изнесат в ковчег. Кръвното ми е 190. Не ми трябва расови бунтове. Не ми трябва разни цветнокожи да ме овикват по телефона. И съвсем пък не ми трябва някаква смахната бяла лесбийка да подклажда бунтове на улица „Хопкинс“.

— За Хелън Соало ли говориш?

— Знаех, че ще се сетиш. Дотам е доста път, Дейв.

Подкарах към града и отбих на запад към улица „Хопкинс“, която заедно с улица „Рейлроуд“ оформяше квартала на червените фенери. Хелън Соало току-що бе закопчала две петнайсетинагодишни черни хлапета с белезници за един пожарен кран.

Спрях пикапа пред магазин за алкохол и си пробих път през тълпата, която бе заела целия тротоар и дворовете на две къщи. Приведена, с ръце на кръста, Хелън хокаше здравата двете хлапета, седнали на бордюра. Един униформен градски полицай нервно оглеждаше улицата.

Хелън се изправи и ме погледна, все още изчервена от яд. Панталонът ѝ беше раздран на бедрото, а по бялата ѝ блуза имаше кални петна.

— Какво търсиш тук? — попита тя.

— Случайно минавах. Какво са направили тия юнаци?

— Нищо особено. Единият стрелял с малокалибрена пушка по минаваща кола и улучил шестмесечно бебе. Другото ситно копеле метнало фойерверк под леглото на една старица.

— Успокой малко топката.

— Ще ми кажат къде е пушката, или ще седят тук, додето почнат да ядат боята от крана. Чувате ли ме, недоносчета?

— Ела насам, Хелън — магнах ѝ аз.

— Не ти е работа да ми казваш какво да правя.

— Съгласен съм. Но тук е територия на градската полиция. Нека те да им берат грижата.

Тя вдигна лице към моето. Очите ѝ пламтяха, мускулите по яките ѝ ръце потрепваха.

— Иска ми се да те халосам, Дейв. Знаеш, че шерифът чака само да се извиниш и веднага ще те върне в екипа.

— Добре, а сега остави градския колега да си върши работата.

— Защо ли се разправям... — промърмори тя.

Наведе се, откачи белезниците от крана, после закопча момчетата едно за друго, наблъска ги в градската патрулна кола и затръшна вратата. После се върна при мен и каза:

— Хайде да ме черпиш едно кафе.

Очаквах Хелън да нахока и мен, но сгреших. Отидохме в „Макдоналдс“ на главната улица и седнахме до витрината. Небето бе станало зеленикаво, вятърът разтърсваше дъбовете по улицата и вдигаше вихрушки от листа.

— Тази сутрин бях в Лафайет — каза Хелън. — Помниш ли онова заведение за татуировки до магистралата?

— Една вехта дъсчена барака с разноцветни лампи по цялата веранда, нали?

— Видях Пейшън Лабиш да влиза там. Това момиче ме тревожи.

— Защо?

— Вейчъл Кармауч беше мръсник и всички го знаеха. Делото мина отвратително. Призлява ми всеки път, като чуя някой да казва, че Кармауч бил човек на закона. Защо правиш такива физиономии?

— Открих доказателства, че Лети не го е извършила сама.

— Искаш да кажеш, че Пейшън ѝ е помагала?

— Да, точно така.

— Голямо разкритие — присви устни Хелън. — Какво друго те тормози?

— Снощи издебнах Джони Ремета от засада.

— Какво си направил?

— Исках да го пратя на оня свят. Но не можах да дръпна спусъка.

Хелън взе празните чаши от масата, отиде да ги хвърли в кошчето и се върна.

— Много шумно място — рече тя. — Пълно е с хлапета, кънти и готвачите се надвикват, та не те чух какво каза. Пак ще се видим, бвана.

Излезе, качи се в служебната кола и потегли.

Тази нощ спях с телефон под леглото. Телефонът иззвъня малко след единайсет. Вдигнах го и минах в кухнята.

— Лошо ти се пише — казах аз, без да го чакам да заговори.

— Снощи не ви прецених правилно. Смятам, че е почтено да го призная, мистър Робишо.

— Почтено ли?

— Смятах, че не ви стиска да дръпнете спусъка. А всъщност ме оставихте жив, защото знам кой е убил майка ви.

— Нямах представа колко грешиш, приятел.

Чух го как диша отсреща.

— Ние си приличаме — рече той. — Видях го в очите ви.

— Винаги съм мислил, че майка ми ме е предала, Джони. Но се научих да ѝ прощавам. Сторих го, за да престана да бъда пияница.

— За моята майка ли намеквате нещо?

— Ти си умен. Прочети историята на Чосър за тримата, които решили да открият Смъртта и да я убият веднъж завинаги. Намерили я. Но не станало тъй, както го замисляли.

— Нека ви кажа какво е истинска мъст. Ще издоя убийците на майка ви, после ще напусна щата и ще уредя някой друг да ги премахне. Но никога няма да разберете със сигурност кои са били.

— Стига с това театро, Джони. Започваш да ставаш досаден — казах аз и затворих. После обиколих къщата и изключих всички телефони.

Шерифът живееше край река Теш, в жълто-сива къща с голяма веранда под сенките на грамадни кедри и дъбове. Когато пристигнах там в събота следобед, той подрязваше розите, а внуците му играеха в страничния двор. Беше надянал вехта сламена шапка, а коремът му

тежко провисваше над колана. В тази домашна обстановка, с градинарски ножици и изпоцапани работни дрехи, шерифът изглеждаше много по-стар, отколкото на работа, и изобщо не приличаше на полицай.

Седнах на стъпалата на верандата, измъкнах от торбата с компост няколко парченца кора и почнах да ги подмятам към тревата.

— Бях ужасен глупак, че нападнах Джим Гейбъл — започнах аз. — Изложих цялото управление. Искам да се извиня.

— Трябва да се владееш, Дейв.

— Така е.

— Наказан си с пет дни отстраняване, смятано от миналия понеделник. И официално мъмрене. Справедливо, нали?

— Имам да ти кажа и още нещо. Пейшън Лабиш ми призна, че е помогнала на сестра си да убие Вейчъл Кармауч. — Изчаках го да заговори, но той мълчеше. — Второ, имах възможност да пръсна черепа на Джони Ремета, но не го сторих.

Шерифът спря да работи, но лицето му остана безизразно.

— Вцепени ли се? — попита той.

— Държах го на мушка. Канех се да му изключа двигателя.

Край лицето му избръмча комар и той разтри буза с опакото на китката си.

— Скоро излизам в пенсия. Радвам се, че ми каза какво си сторил.

— Сър?

— Бих искал да ме заместиш — каза той.

— Моля?

— Какво ще правиш с признанието на Пейшън? — попита, без да обръща внимание на смайването ми.

— Нищо няма да излезе. Ще го приемат като отчаян опит за спиране на екзекуцията.

— Може и да е точно така. Не ти ли хрумна нещо подобно? Къде е в момента Ремета?

— Той ми намекна съвсем прозрачно, че убийците на майка ми са същите хора, които се опитаха да го застрелят край Ачафалея. Каза, че щял да ги изнудва, а после да им прати наемен убиец.

— Значи наистина го беше хванал на мушка? И после мълча чак до днес?

— В общи линии да.

Той закопча градинарската ножица, пусна я в джоба на панталона си и погледна към играещите деца.

— Ремета ще те отведе до убийците на майка ти, нали?

— Не това е причината, шерифе.

— Да, знам — кимна той и се почеса под ризата. — Тъй си е...

Но не продължи, сякаш му бе дошло до гуша да разплита чужди замисли и кроежи.

Вечерях с Бутси по-рано, после потеглих през Морган Сити към Ню Орлиънс. Заревото на залеза все още се разливаше високо в небесния купол, когато паркирах пикапа на няколко пресечки от бара на Маги Глик в Алджиърс отвъд реката. Улицата бе изпълнена с хора, чиято съботна вечер минава почти като на всички други в страната — пенсионери, излезли да вечерят в мърляви закусвални, където заедно със специалитета на заведението сервират безплатно чаша домашно вино; млади бели двойки с неопределен географски произход и без средства за съществуване, които живеят в бараки без климатик и се шляят безцелно по тротоарите; и мъже, чиито мисли ги карат всяка сутрин да се събуждат с копнеж, който рядко намира удовлетворение.

Минах по тясна странична уличка и влязох в бара на Маги Глик през задната врата. Вътре беше многолюдно, мрачно и непоносимо студено. Зад бара Маги правеше коктейл и говореше с някакъв мъж в бял костюм. Беше заплела в косата си мъниста и носеше плетена бяла блуза, разкриваща татуираните рози по гърдите ѝ. Мъжът стоеше прав до тезгяха с изпънат гръб, усмихваше се на нейните думи и от време на време хвърляше погледи настрани към една млада мулатка, която едва ли имаше повече от осемнайсет години.

Очите ни се срещнаха, той опипа пръстена си и извърна глава, сякаш бе чул шум отвън, отиде до края на бара, после пак ме погледна и излезе.

— Конкуренцията ли те праща? — попита Маги.

— Джони Ремета твърди, че никога не е идвал тук — отвърнах аз. — Казва, че лъжеш.

— Сега си трезвен и можеш да разсъждаваш. Чакай да те питам нещо. Защо ще лъжа, че имам подобен човек за клиент? За да си

вдигна реномето ли?

— Точно затова ти вярвам.

— Моля?

— Къде мога да го намеря? — попитах аз.

— Идваше преди време. Вече не идва. За тукашния занаят клиентът трябва да е функционален, нали се сецаш?

— Не.

— На онуй момче, за да свърши, му трябва пищов. Ама не онзи, дето е в гащите. Хайде, пий една сода, аз черпя.

— Джим Гейбъл ли те измъкна от затвора, Маги?

— Излязох, щото бях невинна. Приятна вечер, скъпи — усмихна се тя, после ми обърна гръб и запали цигара. Косата ѝ беше гарвановочерна, а кожата като лъскаво старо злато.

Тръгнах към предната врата и тъкмо се канех да изляза на улицата, когато видях в ъгъла на бара мускулест рус мъж в бледосин костюм с бели кантове на реверите. Косата му беше подстригана и грижливо сресана настрани, едното око лъщеше като речно камъче сред гъбестия израстък по дясната страна на лицето му.

— Мислех, че си се върнал в Ню Мексико, Мика — казах аз.

Пред него имаше бутилка бира и чаша уиски. Мика отпи от уискито, после близна бирата едва-едва, като човек, който толкова обича пиенето, че се бои да не би някой ден да бъде принуден да го изостави.

— А, шампионът тежка категория от Скаридения фестивал — подхвърли той.

Седнах до него, взех си фъстък от пластмасовата паничка на плота, обелих го и лапнах ядката.

— Срещал ли си тук един тип на име Джони Ремета? — попитах.

— Какво би дал, за да разбереш?

— Не много.

Той отново надигна уискито и заяви:

— Мога да купя половината панаир. Как ти се струва?

— Може да си потърся работа при теб. Заради Джим Гейбъл ме изхвърлиха от управлението.

Мика се загледа как на мъничкия подиум зад бара излиза възпълно момиче, облечено само с лъскава прашка.

— Да не би мис Кора да ти е дала обезщетение? — не го оставих на мира аз.

— Умният човек притиска онзи, който дои кравата — отвърна той. — Сега не разбираш. Някои ден може да разбереш.

— Тъй ли?

— Ти си невежа.

— Сигурно имаш право — съгласих се аз. Тупнах го по гърба и уискито се разля по ръката му.

Излязох и тръгнах към старите кейове. Вече бе тъмно, дъждът се сипеше над реката, по отсрещния бряг блестяха светлините на Ню Орлиънс, а на юг вятърът разклащаше зелените дървета и течението описваше широк завой, преди да продължи към Мексиканския залив.

Нейде там, далече на южния хоризонт, някога бе избухнала една нефтена платформа и баща ми бе закачил халката на предпазния си колан за стоманеното въже, за да скочи в мрака от върха на кулата. Костите му, заедно с каската и подкованите ботуши все още лежаха там под приливите и отливите, и аз искрено вярвах, че по един или друг начин при тях е останал и борческия му дух.

Убийците на майка ми бяха захвърлили трупа в реката със същото пренебрежение към нейната смърт, както и към живота ѝ. Но навярно след време тялото ѝ бе отишло на юг, към солената вода, и ми се щеше да вярвам, че сега тя и Големия Олдъс са заедно под зелените простори на залива, че вълните са отмили всички техни неразбирателства и душите им тръгват на онова пътешествие, което не успяха да предприемат на сушата.

Докато вървах обратно към пикапа, дъждът плющеше яростно по улиците и неоновите реклами приличаха на синьо-червена мъгла. От една билиардна зала чух шум на побой и си помислих за Големия Олдъс Робишо, Мей Гилъри и първичната невинност на един свят, в който лишението от дар слово хора не могат да изразят нито болката, нито душевните си копнежи.

29.

Тази нощ сънувах рози. Видях как шерифът ги подрязва в градината си, после ги видях татуирани върху гърдите на Маги Глик. Видях ги изрисувани съвсем ситно върху вазата, която Джони Ремета подари на Алафеър. Видях и розата със зелени листа, татуирана върху шията на Лети Лабиш.

Но точно когато се будех и за момент бях увиснал между сивото утро и ярките коридори на сънищата, цветята изчезнаха от съня ми и видях върху библиотечната маса албум със снимки от Гражданската война, чиито страници се разлистваха от вятъра, нахлуващ през отворения прозорец.

Искаше ми се да забравя съня с всичките му объркани образи, но той продължи да ме преследва през целия ден. И може би защото приближаваше смяната на сезона, струваше ми се, че чувам как часовникът отброява минутите на една измъчена жена, очакваща да умре в затвора „Сейнт Гейбриъл“.

В понеделник сутринта бях на стрелбището с Хелън Соало. Гледах я как изстрелва цял пълнител по мишената. Когато ударникът на деветмилиметровия пистолет щракна на празно, тя свали защитните наушници, зареди нов пълнител, прибра оръжието в кобура и се зае да събира гилзите.

— Нямаш грешка тая сутрин — похвалих я аз.

— Е, все някой трябва да бъде нормален.

— Моля?

— Ти си като паднал от Марс — каза тя, дъвчейки дъвка. — Всичко трябва да ти повтарям по два пъти.

— Къде си видяла Пейшън Лабиш?

— Казах ти вече. Влизаше в онази барака за татуировки край Лафайет.

— Защо?

— Питай нея.

— Ти повдигна въпроса, Хелън.

— Да — каза тя. — И го изчерпах. Преди два дни.

Върнах се в службата и позвъних в Ню Орлиънс на Дейна Магели.

— Имам идея за теб — казах му.

— Разбирам. Да не би да си поел надзора над нашите случаи?

— Слушай, Дейна. Джони Ремета ми каза, че ще издои хората, които са убили майка ми.

— Майтап ли си правиш? Значи поддържаш връзка с престъпник, убил двама полицейски служители?

— В събота вечер бях в бара на Маги Глик. Срецнах бившия шофьор на Джим Гейбъл, някой си Мика. Той ми каза, че ще изкара пари, като притисне човека, който дои кравата.

— Какво?

— Точно така се изрази. Според мен наемкваше, че Ремета изнудва Джим Гейбъл.

— Искаш да кажеш, че Джим Гейбъл е убил майка ти?

— Преди да ексекутира Дон Ритър, Ремета го принудил да издаде убийците на майка ми. Поне така казва.

— И какво да правя с подобна информация? — попита Магели.
— Просто не мога да повярвам, че вода този разговор.

— Постави Мика под наблюдение.

— Значи да пратя трима или четирима детективи да се мотаят подир някакъв тип, който дори си няма фамилия? Звучи ми като измислица на Пърсел. Може би си отмъщава за уволнението.

— Говоря сериозно, Дейна.

— Не, просто са те прихванали бесните. Ти си свястно момче. Много те обичам. Не в момента си се побъркал. Не се шегувам. Стой надалече от Ню Орлиънс.

На другия ден отскочих до градската библиотека и открих албума със снимки от времето на Гражданската война, които бе разглеждал Ремета, преди да скочи през прозореца на читалнята. Изчетох приложения списък, после започнах да прелиствам черно-белите едрозърнести фотографии.

Изображенията не ми разкриха нищо ново за Ремета. Той беше обикновен маниак на тема смърт, опитващ да открие историческа

рамка за яростта и страданията, причинени от майка му. Но ако нямаше нищо повече, защо в съня ми нахлуваше албумът, прелистван от вятъра?

Дали защото досега не ми бе хрумвало, че може да е разглеждал не само снимките на убити войници, а и нещо друго?

Върнах се две страници по-назад и изведнъж видях фотография на двуетажна къща с колони и желязна ограда. Беше направена през 1864 година в покрайнините на Ню Орлиънс, след като градът бил окупиран от войските на генерал Бътлър.

Според историческите бележки срещу снимката, къщата принадлежала на млада жена, смятана за южняшка шпионка, която криела от северняците на Бътлър своя любим — избягал военнопленник. Войникът бил тежко ранен и когато жената узнала, че арестът ѝ е неминуем, двамата изпили отрова и издъхнали на леглото в горната спалня.

Върнах се в службата и отново позвъних на Дейна Магели.

— Не откриваме Ремета, защото се крие под носа ни — казах аз.

— Знаех си, че днес ще е скапан ден.

— Успокой се, Дейна. Когато го гонеха из Френския квартал, той спря и влезе в участъка. Колко престъпници притежават подобна самоувереност?

— Дай ми адрес и ще отида да го прибера.

— Той си въобразява, че е герой от Конфедерацията, а дъщеря ми — неговата любима. В библиотеката четеше история за двама влюбени от времето на Гражданската война, които се самоубили в една къща на улица „Камп“.

— Това не означава, че живее в Ню Орлиънс.

— Имаш ли по-добра идея?

— Всички ченгета в града имат негова снимка. Какво повече да направим?

— Дай да надникна в личното досие на Джим Гейбъл.

— Забрави.

— Защо?

— Нашите хора са наша грижа. Ясен ли съм? Гейбъл не е твоя работа.

Така си въобразяваш, помислих си, докато оставях слушалката.

Работих до късно вечерта и по мръкнало подкарах към къщи покрай реката. Усещах по вятъра мирис на хризантеми и може би на бензин, а из сумрака в блатата блещукаха светулки. Когато завих по алеята, къщата беше потънала в сянка и от хола долитаха фалшивите смехове на някакво телевизионно шоу. Помъчих се да не мисля каква вечер ни чака щом вляза — часове на непоносимо напрежение, взаимен гняв под маската на студена външна любезност, физическо отвращение и тишина, която е по-оглушителна от крясък.

Видях Батист да разфасова заклано прасе на касапската маса, която си бе направил до канала. Беше със сива престилка, гол до кръста и виждах вените по рамото му да се издуват при всеки замах със сатъра. Във все още синьото небе зад него блестеше Вечерницата, луната изгряваше и на този фон главата му се очертаваше като лъскаво черно гюле.

— Днес нахраних трийсет и пет души — съобщи той. — Свършиха ни се пържолите.

В кашон до краката му лежеше главата на прасето и купчина синкави вътрешности.

— Добре ли си? — попитах го аз.

— Времето е необичайно. Духа силен западен вятър. Снощи видях разни работи да блещукат из мочурището. Жена ми разправя, че било *loup-garou*^[1].

— Блатен газ е горял или пък е било кълбовидна мълния. Знаеш го много добре. Хич недей да си мислиш за върколаци.

— Тая сутрин хвърлих въдицата. Хвана се едър сом. Като го изкормих, в корема му имаше змия.

— Хайде, довиждане — прекъснах го аз.

— Когато дойде *loup-garou*, някой ще умре. Едно време старите хора изгаряха кръв, за да го пропъдят обратно в гората.

— Благодаря, че приготви месото, Батист — казах аз и се прибрах.

Бутси седеше на кухненската маса и четеше някакви листове. Беше с джинси, мокасини и дънкова риза без ръкави; кичур коса бе провиснал изпод баретата отзад на шията ѝ. Докато четеше, притискаше слепоочието си с пръст.

— От Ремета ли е? — попитах аз.

— Не. Днес бях на сбирка и „Ал-Анон“. Беше и спонсорката ми Джуди Терио. Тя казва, че имам проблеми с гнева.

— Тъй ли? — безучастно изрекох аз.

— Накара ме да премина четвъртото стъпало и да съставя подробен списък. Сега, след като го препрочетох, искам да го изхвърля.

Отидох до хладилника, извадих кана студен чай и си налях над мивката. Вдигнах чашата към устата си, но веднага я оставих и се обърнах към Бутси.

— Да наля ли и на теб?

— Искаш ли да знаеш какво имаше в списъка?

— Почвам да се плаша.

— Първото ми твърдение е свързано с абсолютната ярост.

— Напълно разбираемо.

— Мълчи си, Жилка, че ще взема пак да се ядосам. Джуди ме накара да съставя списък на всичките ти постъпки, които ме ядосват. Доста дълъг излезе.

Погледнах през прозореца как Батист кълца месо на масата до канала. Беше запалил огън от листа и вятърът отнасяше пушека към близката тръстикова нива. Усетих как кожата на главата ми се обтяга, докато чаках Бутси да изчете всичките си оплаквания. Искаше ми се да бъда навън, при вятъра и есенния мирис на изтлели листа, далече от думите, които щяха да ме заставят отново да видя безумието в постъпките си.

Сетне, вместо да изчакам критиката и кротко да я приема, аз избрах по-лесния път — опитах се да изклинча.

— Не си длъжна да ми казваш. Насилието е виновно. Човек просто не бива да живее около него. А аз го влача у дома като звяр на верига.

— Джуди ме накара да погледна нещо, което не исках да видя. Често се ядосвах, когато започнеш да закриляш някого. Ти преби Гейбъл, защото си мислеше, че ме обижда пред хората. А после аз ти четох конско за онова, което би искал да сториш на Ремета.

— И не сгреши — подкрепих я аз.

— Какво?

— Онази нощ му устроих засада. Искях веднъж завинаги да го изхвърля от живота на Алафеър.

Тя дълго мълча. Гледаше настрани и по бузите ѝ избиха червени петна. Леко бе разтворила устни и аз я чаках да заговори.

— Бутси! — подканих я накрая аз.

— Наистина ли се канеше да го убиеш?

— Да.

Видях как гневът плъзва по лицето ѝ.

— Просто щеше да го застреляш пред нашия дом?

— Не можах да го сторя. И сега той ще се върне. Със сигурност.

В тишината се чуваше само тиктакането на стенния часовник. Лицето на Бутси беше в сянка и не можех да различа изражението ѝ. Изчаках още малко, после изплакнах чашата, прибрах я в шкафа и излязох на предната веранда. След минута вратата зад мен се отвори.

— Значи ще се върне? — попита Бутси.

Не отговорих.

— Съжалявам, че не си го убил. Ето, това изпитвам в действителност. Съжалявам, че Джони Ремета не е мъртъв. Ако пак се приближи до Алафеър, ще го убия сама. А пък ти, Жилка, или влез в играта, или излизай.

— Спонсорката ти би нарекла това закостеняла почтеност — казах аз.

Тя се помъчи да удържи гнева по лицето си, после ме ритна в пресеца.

Стаята бе изпълнена със сенки и завесите се люлееха от вятъра, когато Бутси седна върху бедрата ми и отпусна ръка, после се надигна и ме въведе в себе си. Няколко минути по-късно устата ѝ се разтвори беззвучно, очите ѝ се замъглиха, косата провисна пред лицето ѝ и тя понечи да каже нещо, но думите се разпаднаха още в гърлото; после усетих как и аз тръгвам след нея, ръцете ми плъзнаха от гърдите ѝ към гърба и в мисления си взор видях водопад над розови скали, канара с тъмни жилки, която се изтръгва и почва да се търкаля по течението, изпървом тежко, ала все по-бързо и по-бързо, заоравайки надълбоко в мекото песъчливо дъно.

Тя ме целуна и положи длан върху челото ми, сякаш проверяваше дали нямам температура, после отметна косата ми назад.

— Алафеър скоро ще се прибере — каза. — Дай да я изведем на вечеря. Нали можем да си го позволим?

— Естествено.

Гледах я как си слага гащичките и сутиена; гърбът ѝ беше стегнат и мускулест, кожата — еластична и гладка като на младо момиче. Посягаше към стола да вземе блузата си, когато в лицето я лъхна странно зловоние, напомнящо мирис на опърлени косми и горящ боклук.

— Мили боже, какво е това? — възкликна Бутси.

Надянах панталона, минахме заедно в кухнята и погледнахме през прозореца към задния двор. Слънцето бе залязло зад хоризонта, но небето още светлееше и пълната луна висеше над близката тръстикова нива като кръгче полуразтопен лед. Видях как Батист лисна кофа свинска кръв върху огъня от горящи листа. Облак черен дим с пламъчета из него се надигна по вятъра и запълзя към къщата.

— Какво прави Батист? — попита Бутси. — Да не се е побъркал?

Разтрих я по гърба и пръстите ми докоснаха ластика на гащичките.

— Първобитна форма на жертвоприношение — обясних аз. — Въобразява си, че е видял в мочурището *loup-garou*.

— Жертвоприношение?

— За да не излиза чудовището от гората.

— За Лети Лабиш ли си мислиш?

— По-скоро за всички нас — отвърнах аз.

[1] Върколак (фр.). — Б.пр. ↑

30.

След ден беше сряда. Не знам защо, но се събудих с чувство за загуба и пустота. От години не го бях изпитвал. Беше като онези чувства, които изпитвах като дете, ала не можех да ги обясня на свещениците, монахините и другите възрастни, желаещи да ми помогнат. Но когато това странно, разяждащо чувство достигнеше до сърцето ми като паразит, проникнал в кръвта, изведнъж ме обземаше убеждението, че светът е сива пустош без никакъв смисъл и без друг източник на топлина, освен вечното зимно слънце.

Слязох към пътя през мъглата между дърветата, взех вестника от пощенската кутия, върнах се и го разгърнах на кухненската маса.

От първата страница огромно заглавие известяваше: „Губернаторът насрочва екзекуция за Лабиш“.

Ако Белмънт Пъг не помилваше Лети, оставаха ѝ точно три седмици живот.

Подкарах под дъжда към управлението и поговорих с шерифа, после отидох в прокуратурата.

Областният прокурор беше извън града и щеше да се върне чак след седмица, а помощничката му се казваше Барбара Шанахан, известна с прякора Бронебойната Шанахан. Беше висока над метър и осемдесет, имаше луничаво лице и късо подстригана светлорижа коса. Днес носеше син костюм и бели чорапи. Работеше упорито, беше добра прокурорка и много ми се искаше да я харесвам. Но рядко се усмихваше и си вършеше работата с усърдието на дърводелец, бързащ да преизпълни нормата за ковчези.

— Значи Пейшън Лабиш признала, че е участвала в убийството на Вейчъл Кармауч? — рече тя.

— Да.

— Къде е?

— Кое?

— Писменото самопризнание, касетата или с каквото там разполагаш.

— Не съм взимал от нея официално самопризнание.

— Тогава какво искаш от нас? — попита тя.

— Уведомявам ви за ситуацията.

— Май много си се разбързал.

— Сърпът, с който си е послужила, още лежи под къщата.

— Мисля, че трябва да напуснеш полицията. Вземи да станеш обществен защитник. Тогава ще можеш редовно да чистиш подир такива хора. Поговори с областния прокурор, когато се върне. Той ще ти каже, че след три седмици ще бият инжекцията точно на когото трябва. Препоръчвам ти да свикваш още отсега с тази мисъл.

Навън продължаваше да вали. През прозореца виждах как дъждът танцува по старите крипти в гробището „Сейнт Питър“.

— Пейшън говори истината — казах аз.

— Добре. Разследвай случая и ще ѝ предявим обвинение в предумишлено убийство. Нещо друго?

Без да чака отговор, тя ми обърна гръб и се зае да подрежда някакви документи.

Но Барбара Шанахан ме изненада. Също и Кони Дезотел, която ми позвъни малко преди пет следобед.

— Обади ми се заместничката на вашия областен прокурор. Казва, че имаш нови факти по случая „Кармауч“.

— Убили са го двете сестри — съобщих аз.

— Със сигурност ли го знаеш?

— Да.

— Напиши нещо. Ще го отнеса на губернатора.

— Защо правиш това? — попитах.

— Защото съм главен прокурор на Луизиана. Защото не искам да пренебрегвам смекчаващи обстоятелства, когато става дума за смъртна присъда.

— Искам да предложа на Пейшън Лабиш имунитет — казах аз.

— Това го решавай с вашата прокуратура.

— Белмънт смята да се кандидатира за вицепрезидент. Трудно ще го размърдаш.

— На мен ли го казваш? — отвърна тя.

След като приключихме разговора, аз си облякох самото и тръгнах да излизам. Зад прозореца вятърът разносяше дъжд и листа над гробищата.

Хелън Соало отвори вратата и подаде глава в кабинета.

— Ще ме откараш ли, началство?

— Дадено. Имаш ли представа защо Кони Дезотел би желала да помогне на Лети Лабиш?

— Много просто — отвърна Хелън. — Толкова е човечна, че си рискува задника заради една убийца на полицейски служител.

— Да бе — рекох аз.

На сутринта отидох до къщата на Пейшън Лабиш, но не я заварих. Подкарах покрай реката към нощния клуб до Сейнт Мартинсвил и видях пикапа ѝ паркиран под едно мокро дърво край страничния вход. Нагазила в локвите, Пейшън разтоварваше провизии от каросерията и мъкнеше по два чувала наведнъж към малката кухничка. Беше облечена с торбест работен гащеризон и сива тениска, а около врата ѝ бе вързана червена кърпа.

— Да ти помогна ли? — попитах аз.

— Сама ще се справя. Какво искаш, Дейв?

Последвах я в кухнята.

— Разговарях с главната прокурорка. Готова е да отнесе на губернатора показанията ти за смъртта на Кармауч.

— Какви показания?

— Моля?

— За какви показания говориш?

Тя сложи на газовата печка грамадно гърне, изсипа в мивката торба бамя и започна да я мие с гореща вода. Косата ѝ изглеждаше нечиста и мазна, от дрехите ѝ лъхаше кисел мирис.

— Ако искаш имунитет, ще трябва да изчакаме, докато областният прокурор се върне от Вашингтон — обясних аз.

— Болна съм от склеродерма. Може ли да ми предложи имунитет за това?

— Казвам ти какво е възможно.

— Каквото и да направя, те ще убият сестра ми. Знаеш ли какво ще ти кажа за твоите приятели — прокурорката и Белмънт Пъг? Ще ми

се тях да ги вържат на масата. Да разберат какво е да седиш в клетка и да чакаш кога ще забият иглата, за да ти откраднат живота. На оная маса не се умира лесно, съвсем не. Задушаваш се до смърт. — Без да се обръща към мен, тя вдигна ръка и избърса с лакът челото си. — Всичко свърши, Дейв. Не ни досаждай повече.

Когато подкарах обратно към службата, вятърът люлееше тръстиките на сивия фон на небето. Думите на Пейшън не ми излизаха от главата. Дали бе просто заради странния избор на второ лице, или описваше екзекуцията така, сякаш говореше не за Лети, а за собствената си съдба?

На следващата сутрин ми позвъни Дейна Магели от Ню Орлиънс.

— Обаждам ти се от улица „Камп“. Преди половин час ни уведомиха за стрелба. Съседите разказват, че някакъв рус младеж пристигнал с хонда, влязъл вътре, после чули бам-бам и хондата потеглила. Показахме им снимката на Ремета. Казват, че приличал на наемателя от горния етаж.

— Някой е застрелял Ремета?

— Не съм сигурен — каза Магели.

— Не влязохте ли в къщата?

— Тя гори. Има и друг проблем. От горния етаж някой стреля. Май е решил да умре, но да не се предава.

Двамата с Хелън взехме патрулна кола, надухме сирената и подкарахме по магистралата през Морган Сити към Ню Орлиънс. Навлязохме в града по авеню „Сейнт Чарлс“, отминахме площад „Лий“ и се насочихме към парковата зона. Когато завихме по улица „Камп“, тя се оказа задръстена от полицейски коли, линейки и пожарни. Облаци черен дим все още се вдигаха над хлътнолия покрив и почернелите тухлени стени на къщата, която бях виждал на старинните фотографии.

Магели стоеше зад една патрулка и гледаше опожарената сграда. От време на време лицето му трепваше, когато в жаравата избухваше някой патрон.

— Спипахте ли го? — попита Хелън.

— Изобщо не го видяхме — отвърна Магели.

— Не успяхте ли поне да се вмъкнете на долния етаж? — намесих се аз.

— Спазвахме безопасна дистанция — рече той. — Нито един полицаи не пострада. Да имаш нещо против?

— В никакъв случай.

Той ме погледна малко по-спокойно.

— Цели два часа чувахме гърмежи. Нямам представа колко са били истински изстрели и колко са станали от пожара. Поне два куршума улучиха пожарната кола. Още един строши прозореца на съседите.

Вятърът се обърна към нас. Магели завъртя глава, изкашля се и плю в канавката.

— Е, сам знаеш какво има вътре — каза той. — Искаш ли да погледнеш?

— Май днес няма да ми се яде скара — обади се Хелън.

Хелън, аз, Магели и двама униформени полицаи минахме през железната портичка и с оръжие в ръце тръгнахме по стълбата към втория етаж. Но горните стъпала бяха преградени от купчина мазилка и обгорени летви. Един пожарникар мина край нас, разчисти пътя и изкърти вратата с ритник.

Мирисът вътре не подходдаше нито на времето, нито на мястото; неволно си представих задморско село, крясък на изплашени патици и скърцане на танкови вериги.

Огънят вероятно бе почнал от газовата печка и цялата кухня изглеждаше като пещера, издълбана във въглищен пласт. Бурканите с компоти и сладко в килера бяха избухнали и от стените стърчаха парчета стъкло. Част от покрива бе хлътнала в хола, затрупвайки отчасти писалището до прозореца. На пода, сред стотици гилзи, парчета прозоречно стъкло и обгорели нишки от килим, лежах остатъци от две пушки с разтопено олово в пълнителите и два пистолета — единият деветмилиметров, другият четирийсет и пети калибър.

Приближихме се до предните прозорци и пожарникарят се задави зад стъклото на шлема. Аз захрих носа и устата си с кърпа, и през главата ми прелетяха спомени за биволи, сламени колиби, кошници с ориз, прасета в кочини и за керосиновия мирис на извитата огнена струя от автомобилите, които наричахме „подвижни запалки“, и още една миризма, напомняща отвратителната сладникава воня на фабрика за туткал. Пожарникарят разбута с брадвата си купчина обгорели останки и зловонието се надигна, гъсто като рояк насекоми.

— Извинявайте за онова, дето го казах отвън — промърмори Хелън, гледайки с премрежени очи сгърчената човешка фигура.

— Ремета ли е? — попита Магели.

От лицето не бе останало почти нищо. По обгорялата глава нямаше и следа от коса. Дланите бяха притиснати към ушите, сякаш мъртвецът не бе искал да чува рева на пламъците. Тъканите около дясното око напомняха прегорен и сгърчен сухар.

— Обикновен циркаджия — казах аз. — Жалко, имах по-добро мнение за него.

Магели ме погледна с недоумение.

— Това е Мика, шофьорът на Джим Гейбъл — поясних. — Някога е обикалял по панаирите. Казваше, че хората плащали да гледат уродливото му лице, за да не виждат грозотата вътре в себе си.

— И какво? — рече Магели.

— Човек с панаирджийски опит не е толкова глупав, че да изнудва Ремета. Бил е пратен тук, за да го убие.

— Искаш да кажеш, че Гейбъл го е наел?

— Ченге от стар полицейски род? — обади се Хелън. — Дума да не става! Не мога да повярвам, че някога и аз съм работила тук.

31.

На другата сутрин позвъних в мотела на Клит, но никоой не отговори. По-късно опитах пак и се обади женски глас.

— Пейшън — казах.

— Какво искаш?

— Къде е Клит?

— Спи. Остави го на мира.

— Няма ли да проявиш малко любезност?

— Ще му кажа, че си се обаждал. В момента му трябва почивка — тросна се тя и затвори.

Вечерта отскочих до мотела. Отминаваше един горещ ден, небето на запад бе пурпурно и започваше да вали. Когато Клит отвори вратата, веднага ме лъхна на алкохол, а дрехите му изглеждаха така, като че е спал с тях.

— Какво има, Жилка? — попита той.

— Пейшън каза ли ти, че съм се обаждал?

— Сигурно е забравила.

Той затвори вратата зад мен. Стаята беше мрачна и разхвърляна. На нощното шкафче лежеше червена кърпа, каквато бях видял върху врата на Пейшън. Клит извади от хладилника отворена кутия бира, жадно изгълта съдържанието и я хвърли в кошчето.

— Шофьорът на Джим Гейбъл се е опитал да очисти Ремета — казах аз. — Ремета го изпреварил и после подпалил къщата.

Замълчах, и го погледнах. Той се взираше в пустотата.

— Клит!

— Ремета е искал да го мислите за убит, така ли?

— Или просто да спечели време, за да види сметката на Джим Гейбъл.

— Значи Гейбъл е уредил работата, а?

— Така предполагам.

Клит пусна водата в мивката и се наплиска.

— Нямам нищо за пиене — промърмори той. — Ще трябва да купя.

— Мислех, че с Пейшън сте скъсали.

— Тя е сам-самичка. Ще екзекутират сестра й. Има неизлечима болест. Какво да й кажа? Хубаво беше, хайде чупката — това ли?

После почна да рови из шкафовете, куфара и хладилника, макар да знаеше, че в бунгалото няма и капка алкохол. След малко каза:

— Пейшън иска да ида с нея на екзекуцията на Лети. Накара я да ме впише в списъка. Виждал ли си бесилката в Сайгон? Не понасям такива работи.

Той размаха из въздуха масивната си длан, сякаш отпъждаше въображаем противник. Седнах на леглото и зачаках да се успокои. Изведнъж спрях поглед върху едната възглавница.

— От кого е кръвта? — попитах аз.

— Върви си, Дейв. Остави ме за малко. Ще ми мине, обещавам — каза той и се подпря на мивката, дишайки тежко като изхвърлен на сухо кит.

На другия ден пак ми се обади Кони Дезотел.

— Нямам напредък с Белмънт — уведоми ме тя.

— Ясно.

— Не му е лесно. Разкъсва се между желанието да постъпи човечно и волята на избирателите.

— Да постъпи човечно, а? Ако имам възможност, ще го кажа на Лети Лабиш.

— Опитах се да помогна. Какво друго искаш?

— Къде е Белмънт сега?

— Нямам представа. Потърси го в резиденцията. Но аз съм вън от играта. Разбра ли? Откровено казано, до гуша ми дойде от твоята грубост.

— Каква връзка имаш с Джим Гейбъл, Кони? — попитах.

Но тя вече беше затворила.

Кони Дезотел бе казала, че няма представа къде е Белмънт Пъг. Но аз знаех къде мога да го намеря в сряда. Когато бе пътуващ

проповедник и амбулантен търговец, Белмънт отбелязваше средата на всяка седмица с отбиване във фундаменталистката църква на малкото селце Лоти сред низините на Ачафалея. По онова време паството му плащаше по трийсет и пет долара на проповед и днес той продължаваше да ходи там всяка сряда вечер — може би от благодарност или пък просто за да се представи като смирен и набожен човек.

Вечерта подкарах през Орелусас и продължих по шосе 190 до Бейтън руж, после свърнах по един чакълест път, минах железопътния прелез и навлязох далече навътре в блатистите низини. Най-сетне прекосих група къщурки с ръждиви мрежи по прозорците и наближих църковна сграда със син неонов кръст на покрива.

Паството бе седнало да вечеря на дъсчени маси край малка кедрова горичка. Сред паркираните пикапи и вехти леки коли зърнах черния крайслер на Белмънт, покрит с петна от сива кал. Страничните стъкла бяха свалени и когато се приближих, видях вътре отегчен щатски полицаи и някаква жена, която пушеше цигара. Изглеждаше като излязла от лабораторията на доктор Франкенщайн — със силиконов бюст, лифтинг на лицето, химически загар и индустриални количества парфюм. Тя си издуха носа в книжна кърпичка и я метна през прозореца на тревата.

Заварих Белмънт с пълна уста. Каубойската шапка беше отметната на тила му и кичурите коса отпред стърчаха като на хлапе.

— Днес няма да биеш никого, нали, синко? — рече той.

— Искам да поговорим за Лети Лабиш.

— Знаех си.

— Остават й две седмици.

— Не ми го напомняй. Пред Капитолия всеки ден обикалят хора с плакати. Обаждат ми се разни италианци от Ватикана.

— Недей да си слагаш грях на душата, Белмънт.

Той метна през рамо пилешки кокал и стана от масата.

— Ела да се поразходим.

Навлязохме между кедрите; из пурпурното небе отекваха песните на щурци. Ръцете на Белмънт бяха мазни; той свиваше и разпускаше пръсти и ги гледаше как лъщят.

— През нощта, когато четат смъртната присъда, ще стоя до телефона — каза той. — Ако получа нови доказателства или вест от

федералния съд, ще спра екзекуцията. Иначе всичко продължава по реда си.

— Не е редно. Знаеш го.

— Аз съм губернатор. Не съм нито съдия, нито съдебен заседател. Нямам нищо общо с процеса, по дяволите. Всичко си го свършихте вие, в област Иберия. Престани да мъкнеш вината си в Бейтън Руж и да ми я подхвърляш на прага, чуваш ли?

Той ми обърна гръб и въздъхна. Къдравите косъмчета по врата му се раздвижиха от вятъра като пилешки пух. В далечината залязващото слънце хвърляше червени отблясъци по черния крайслер. Някой включи неоновия кръст над църквата.

— Коя е онази дама в колата? — попитах аз.

— Мисионерка. В смисъл, че добре познава „мисионерската поза“. А аз съм грешник и не го крия. Престани да ме тормозиш, Дейв.

— Кони Дезотел ме предупреди.

— Какво?

— Каза, че не успяла да те убеди. Чудя се защо ли си въобразявах, че аз ще успея.

— Кони Дезотел ми проглуши ушите, че ако Лети Лабиш не легне под иглата, моментално отивам пак да продавам четки и препарати за баня. За бога, откъде черпиш сведения, синко?

Той тръгна обратно към пикника и спря до една преносима мивка. Пусна водата и старателно си изтърка ръцете, сякаш нещо гнусно бе проникнало в кожата му. После издърпа цял метър книжна кърпа, избърса се чак до лактите, смачка хартията и я метна към кофата за боклук, но не улучи. Каубойската му шапка се синееше в неоновото сияние на кръста.

В събота следобед Дейна Магели влезе в магазинчето с кошче и въдица. Джинсите и маратонките му изглеждаха тъй, сякаш току-що ги бе измъкнал от същото кошче.

— Да имаш свободни лодки? — попита той.

— Избери която си искаш.

Той измъкна от хладилника кутия сода, избърса я от скрежа, сложи на тезгяха един долар и седна. Един клиент вадеше с мрежичка

ситни рибки за стръв от аквариума в дъното. Дейна го изчака да излезе, после каза:

— Нали ти и Пърсел не правите номера на Джим Гейбъл?

— Какви номера?

— Бил намерил стъкло в супата си. Следели го разни хора. Веднъж му се сторило, че някой го цели със снайпер.

— Леле, горкият човек.

— Има си любовница. Номерът ѝ не е в телефонния указател, но напоследък някой редовно звъни и я плаши до смърт.

— И смяташ, че зад това стоим ние с Клит?

— Пърсел е животно. Способен е на всичко. Снощи някой стрелял с бренеке по колата на Гейбъл и едва не му пръснал главата.

— Бил е Ремета.

— Не си ли замесен? Честна дума?

— Не съм, Дейна.

— Добре ли си? — попита той.

— Защо?

— Защото не изглеждаш добре.

— Сигурно е от времето.

Магели се загледа към слънчевите петна и сенките из върбалака, разлюлян от морския вятър.

— Май не ти е наред обмяната на веществата — заключи накрая.

Бях дал честна дума пред Дейна, че нямам нищо общо с тормоза и стрелбата срещу Джим Гейбъл. Но това не означаваше, че и за в бъдеще смятам да се въздържам.

Рано сутринта в понеделник потеглих за област Лафурш и продължих през тръстиките ниви на юг към залива. Вятърът се засилваше, небето бе причерняло и буквално усещах как барометърът пада. Докато минавах по Тръстиковия път покрай магазина и танцовия салон, където бе работила майка ми, по предното стъкло се посипаха едри капки дъжд. В далечината видях кафявата триетажна къща на Джим и Кора Гейбъл. Над покрива се люлееха короните на палмите.

Никой не ми отвори. Чаках в камионетката почти до обяд под небето, изпълнено с облаци като плаващи мастилени петна в преобърнатата паница. Не знам какво очаквах да открия или разбере, но

знаех, че оставя ли полицейската машина да работи на самотек, убийците на майка ми никога няма да бъдат заловени. Температурата сигурно бе спаднала с десетина градуса и през прозореца усещах дъха на изхвърлена риба откъм залива, смесен с прохладния, влажен мирис на прах из тръстиките ниви, а когато затварях очи, отново бях онова малко момче, което пътуваше по Тръстиковия път с майка си и един мъж на име Мак и се чудеше какво ли е станало с Големия Олдъс и къщата край реката южно от Нова Иберия.

Ненадейно вратата се отвори и Кора Гейбъл надникна към пикапа. Лицето ѝ беше бяло и осеяно с бръчки като стара мазилка, между развените коси се виждаше кожата на скалпа. В сумрака устните ѝ бяха яркочервени и тя опита да се усмихне, но борбата на чувства по лицето ѝ напомняше струна, обтегната дотолкова, че сякаш сама трепти от напрежението.

— О, мистър Робишо — произнесе тя.

— Тук ли е Джим?

— Сър, вашето поведение ме разстройва. Вие нападнахте съпруга ми. Сега идвате тук.

— Смятам, че съпругът ви е виновен за смъртта на Мика, мис Кора.

— Какво говорите? Мика се върна в Ню Мексико. Джим му даде пари за път.

— Може ли да вляза?

— Не, не може. Джим казваше, че ще сторите нещо подобно. Мисля, че у мен има някои вещи на майка ви. Фамилията ѝ беше Гилъри, нали? Бяха прибрани в бараката. Може би трябва да ги вземете и да си вървите.

— Имате вещи на майка ми?

— Да, така ми се струва. — Лицето ѝ стана съвсем объркано, изпълнено с противоречиви мисли, сякаш си задаваше въпроси наум и сама им отговаряше. — Не знам къде са сега. Не мога да отговарям за чужди вещи.

Пристъпих към вратата. Дъждът се сипеше косо от небето, обливаше керемидения покрив, плющеше по рододендроните край тухлената алея.

— Вървете си, преди да повикам полиция — каза тя, после захлопна тежката врата с две ръце и дръпна резето отвътре.

Подкарах обратно по черния път. Тъкмо приближавах магазина, когато усетих как лявата предна гума омеква. Отбих на паркинга, извадих от багажника крик, тръбен ключ, работни ръкавици и резервната гума, клекнах до предния калник и се заех да развинтвам гайките. Наблизо спря кола и някой тръгна към входа на магазина, но спря на половината път.

— Я гледай ти, това бил Дейвистър — изрече мъжки глас.

Вдигнах очи и видях ухиленото лице на Джим Гейбъл. Беше със спортно сако от туид, кафяви памучни панталони, лъснати мокасина и розова риза с бродиран сребрист кон на джобчето. Само жълтеникавите петна около окото и ъгъла на устните му напомняха за ударите, които бе отнесъл на Скаридения фестивал.

Гейбъл погледна към пейката на верандата, където старец с работен гащеризон и малко момченце пиеха газирани сироп и белеха фъстъци.

— Тоя ключ, дето го държиш, ми се вижда доста опасен — каза той. — Нали днес не си в лошо настроение?

— Ни най-малко, Джим.

— Не ставай. Предполагам, че вече си досаждал на жена ми. Ще разбере от нея какво е станало.

Той мина край мен, изкачи се на верандата, отвори мрежестата врата и влезе в магазина. Ръкува се с няколко души и галантно отвори вратата пред една старица. Наместих резервната гума, завинтих гайките и свалих крика, после влязох в магазина.

Гейбъл седеше до маса с нарисувана върху нея шахматна дъска и пиеше кафе от картонена чашка. В магазина миришеше на сирене, месо, наденица и пресни стърготини, с които посипваха пода. Дръпнах стол и седнах срещу Гейбъл.

Той отново ми се усмихна, но не ме погледна в очите.

— Значи Ремета не те е улучил с бренокето? — подех аз. — Може би си играе. Никак не бих желал да се захване с мен.

Гейбъл придърпа яката на ризата си и врътна очи през прозореца към изоставения нощен клуб с ръждясала реклама на бира над входа.

— Хабер си нямаш какво става, нали? — промърмори той.

— Не ми и трябва. Времето и Ремета са на моя страна.

В магазина със смях влезе семейство в празнични дрехи.

— Видях ти досието — каза неприязнено Гейбъл. — Пише, че си склонен към алкохолизъм и насилие. Правиш всичко възможно, за да се провалиш.

Погледнах го право в очите.

— Знам, че ти си убил майка ми. Знам какви думи е казала преди двамата с твоя партньор да я убиете. „Името ми е Мей Робишо. Момчето ми се би във Виетнам. Съпругът ми се казваше Големия Олдъс Робишо.“ Ще те очистя собственоръчно, Джим, или ще присъствам, когато ти забиват иглата.

Сега той също ме погледна в очите, за да не гледа хората, които почваха да се озъртат към нас.

— Ставам и си излизам оттук — произнесе Гейбъл. — Тези хора са мои съседи. Ти няма да сториш нищо. Имам оръжие, но ръцете ми са върху масата. Всички го виждат.

— Обещах на Бутси да не повтарям старите грешки. Обикновено си държа на думата, Джим, но все пак съм само човек. Освен това искам да разбереш същността на нашите отношения и да си оформиш представа какво ще се случва където и да се срещнем. Затова...

Без да довърша, аз свих юмрук в брезентовата ръкавица, приведох се над масата и с едно кроше в окото го метнах върху рафта със зеленчукови консерви.

32.

В сряда вечерта Алафеър седяла пред „Макдоналдс“ на главната улица, когато на паркинга спряла червена кола, отвътре слязъл младеж с изгладена бяла риза, бежови панталони, сламена шапка и тъмни очила. Тръгнал право към нея.

Спрял, леко докоснал масата с пръсти и се привел. Зад тъмните очила лицето му било напълно безизразно.

— Може ли да седна? — попитал той.

— Не бива да идваш тук, Джони — отвърнала тя. — Търсят те.

— Не ми е за пръв път.

Той се озърнал към един джип на паркинга, претъпкан с гимназисти. Отвътре долитал оглушителен рап.

— Ела с мен — предложил той и седнал на масата.

— Дейв казва, че си пребил една негърка в Лоровил. Без причина.

— Съжалявам. Понякога нещо ми се обърква в главата. И на нея го казах, случва се.

Рапът откъм джипа загърмял още по-силно. Ремета се завъртял и изгледал сърдито хлапаците. Един от тях метнал навън кутия, пълна с боклуци. Алафеър погледнала ръцете на Ремета. Кой знае защо, вече съвсем не напомняли ръце на художник. Били костеливи и се свивали спазматично, сякаш искали да смажат нещо. Ремета отново се завъртял към нея и видял изражението ѝ.

— Какво си мислиш? — попитал.

— Ръцете ти са загорели — отвърнала тя.

— Бях на езерото Фос Поант. Там е пълно с чапли, жерави и наводнени кипарисови горички. Много е красиво.

— Трябва да се прибирам.

— Не — спрял я той и я хванал за китката.

Привел се към нея и отворил уста да добави нещо, но хлапаците в джипа надули музиката още по-силно. Той се озърнал към тях през

рамо. През прозореца на колата изхвъркнала кутия от безалкохолно и изтракала на тротоара.

— Чакай малко — казал Ремета и станал от масата.

Отишъл до джипа, събрал от тротоара всички изхвърлени пластмасови чашки, опаковки от сандвичи и мръсни салфетки и застанал с пълни ръце до прозореца.

— Изключи радиото — наредил той на шофьора.

Гимназистът зад волана спрял разговора с приятелите си и гледал тъпо Ремета, после завъртял бутона на уредбата, докато звукът заглъхнал напълно.

— Взе да ми писва от вас, момчета — рекъл Ремета и натъпкал боклука през прозореца. — Видя ли ви пак да хвърляте нещо на тротоара, ще ви смажа от бой. А ако пак чуя рап, ще изкъртя уредбата от таблото и ще ви я натъпча в задниците. Сега се пръждосвайте.

Шофьорът включил двигателя, дал газ и бясно подкарал по улицата, докато останалите гледали Ремета с преbledнели лица.

Ремета се върнал на масата и проследил с поглед отдалечаващия се джип.

— Не беше хубаво — укорила го Алафеър.

— Те заслужават и по-лошо.

— Сега отивам в библиотеката.

— Ще те откарам. Може да се срещнем по-късно.

— Не.

— Трябваше да го застрелям. Онзи, дето изгоря в Ню Орлиънс. Бяха го пратили да ме убие.

— Не ми разказвай. Отвратително е.

По бузите и гърлото му избили червени петна.

— Не мога да повярвам, че ми говориш така — казал той. — Кой ни доведе дотук, Алафеър?

— Ти. Махай се, Джони.

Не виждала очите му под тъмните очила, но той протегнал шия към нея и дъхът му сякаш я докоснал по бузата като мръсен пръст.

После отдръпнал ръка и пръстите му изскърцали по масата.

— Искам да счупиш вазата, която ти подарих. Вече не си от хората, нарисувани върху нея, Алафеър.

Станал и я погледнал отгоре, очертан като неподвижен силует на фона на вечерното слънце. Тя видяла отражението си в очилата му.

Изглеждала дребна, жалка и изкривена, сякаш моралната победа била не нейна, а негова.

Той дълго мълчал, сякаш обмислял преценката си. Накрая казал:

— Ти си просто една малка предателка. И никога не си била нещо друго.

Тя го изчакала да потегли, после изтичала до телефонния автомат и набрала 911.

Два дни по-късно диспечерът Уоли ми се обади по телефона.

— Един човек тук казва, че името му е Голди Бирбом от Ню Орлиънс.

— Прати го при мен.

— Той не се ли би срещу Кливланд Уилямс?

— Голди се е бил с всички.

След минута посрещнах Голди на прага. Макар че приближаваше седемдесетте, коремът му си оставаше все тъй плосък, а бедрата мускулести. Преди да отвори кръчма на улица „Магазин“ през шейсетте години, той бе сменил три боксови категории, като в две от тях стигна до финала.

Голди седна, извади две дъвки, лапна едната и ми предложи другата.

— Благодаря, не сега — отказах аз.

— Още ли търсиш онзи, дето очисти Кълъм Чевръстия? — попита Голди. Рядката му коса беше пригладена с гел по черепа и приличаше на снопче медна жица.

— Да, той е голяма досада — подхвърлих аз.

— Чух, че живеел на улица „Камп“. Задига коли от цялата паркова зона, все едно че е в бюро за автомобили под наем.

— Благодаря, Голди, само че оная къща изгоря миналата седмица. Нашият човек я напусна.

— Майтапиш ли се?

— Защо не каза на ченгетата от Ню Орлиънс?

— Не съм в добри отношения с тях.

— Слушай, помниш ли един полицай от шейсетте години на име Джим Гейбъл?

— Да. Беше голям задник.

— В какъв смисъл?

— Вършеше черната работа на джаканосите.

— Сигурен ли си?

— Хей, Дейв, бях задлъжнял на Дидони Джакано с десет бона. Лихвата беше четири стотачки на седмица. Нали знаеш как е. Главницата изобщо не помръдва. Един-два пъти закъснях и Гейбъл дойде да вземе парите. Оставяше жената в колата, сядаше да пие кафе и бърбеше за времето, все едно че сме стари приятели. Задник и половина.

— Каква жена?

— Зелена новачка. Може и да не е знаела какво става. Сега е голяма клечка в Бейтън Руж. Не ѝ помня малкото име, ама фамилията е Дезотел.

Същата вечер Джим Гейбъл казал на жена си, че смята да се пенсионира по-рано и двамата да се преселят в Ню Мексико. Дейна Магели бил насъскал по него вътрешния отдел. Ама че работа! Двама цивилни го прибрали от кметството и го разпитвали в участъка като престъпник. Гадни парфюмирани бюрократчета, дето правят кариера за сметка на колегите.

— Какви са връзките ви с Маги Глик? — попитал единият.

— Никакви.

— Тя казва друго.

— Нека да ви изнеса кратък урок по история, момчета — рекъл Гейбъл. — Това тук някога беше хубав град. Знаехме кой какъв е и къде е. Хората твърдят, че не обичат порока. Всъщност искат да кажат, че не обичат безконтролния порок. Казвахме на босовете, че някой не слуша и те го хвърляха от покрива. На уличните грабители им трошаха носовете с палки. Курвите не се мешаха в туристическия бизнес. Така беше едно време, момчета. Вървете при Дейна Магели и му кажете да си наеме сергия за зарзават.

Джим Гейбъл стоял в хола сред оръжейната си колекция и пиел уиски с лед. Отворил махагоновия овлажнител, извадил дебела пура, внимателно срязал крайчето и я запалил.

Сигурно имало начин да се справи с разследването. Стоял твърде високо в служебната йерархия, бил отдавна в полицията и знаел за

чуждите грехове твърде много, та да го хвърлят на кучетата. Когато някое полицейско управление попадне на мушка, вината обират няколко прости ченгета плюс някой чиновник от средно ниво, а най-често и дотам не се стига.

Истинският проблем бил онзи Джони Ремета. Как могъл той, Джим Гейбъл, да се забърка с един психопат, и то способен да задига коли из целия щат, да очисти двама полицаи и да минава през стените, сякаш е невидим?

Не му било приятно да мисли за Ремета. Като цяло престъпниците и прочее изроди били предсказуеми. Повечето били тъпи и вършели всичко възможно, за да попаднат зад решетките. Търсели в живота си власт и внимание от личности, които отъждествявали с бащите си, но им липсвал ум да го осъзнаят. Ремета бил друг. Той влагал в работата си не само интелигентност, но и чистопробна психоза — комбинация, караща Гейбъл да преглъща нервно всеки път, щом помислел за нея.

Той взел от масата буркана с главата на виетконговеца и го сложил на лавицата пред огледалото. Главата леко се люшнала в жълтеникавата течност и дръпнатите очи се вторачили в Гейбъл. Сам не знаел защо, но му ставало някак по-леко, че можел да вземе буркана и да го мести където си иска. Погледнал през прозореца към есенната премяна на дърветата, към вечерния блясък над залеза и го обзело желание да пъкне револвер в устата на Джони Ремета и да му пръсне черепа.

От мислите го изтръгнал шум — жена му изпуснала нещо в спалнята.

— Скъпи, би ли дошъл? — подвикнала тя. — Не мога да си вдигна бастуна.

Той минал в спалнята и вдигнал бастуна, а после трябвало да ѝ помогне да стане от леглото. Цял ден не била сваляла нощницата и миришела на хапчета за гърло и вкиснато мляко. След като станала и си обула чехлите, тя продължила да стиска ръката му.

— Нека да вечеряме на терасата. Вечерта е толкова хубава. Ще поръчам да докарат храна от ресторанта.

— Добре, Кора.

— Би ли ми направил една услуга? — добавила тя с умолителна усмивка.

Не била сложила грим, но бузите ѝ се червенеели, а в очите ѝ трепкали весели пламъчета. Той кимнал, сетне потръпнал при мисълта какво може да поиска.

— Би ли ми разтрил краката? Ужасно ме болят, щом времето почне да се променя — казала тя.

Но той знаел какво има предвид. Отначало краката, после гърба и врата, а по някое време тя щяла да го погали по бузата и да плъзне пръсти през гръдната кост надолу към бедрото. Разтърсили го тръпки на отвращение и усетил как кожата по главата му се обтяга.

— В момента преглеждам сметките — отвърнал той. — Може ли да ти приготвя още едно питие и след малко да дойда на терасата?

Мислено се поздравил за добрата идея. На терасата не било място за романтични изпълнения.

Но когато погледнал лицето ѝ, присвитите устни и внезапно изстиналите очи, разбрал, че е прочела мислите му.

— Сега ще позвъня в ресторанта — казала тя. — Но ми пригответи питие и донеси лекарствата от шкафчето, ако обичаш. Мразя да бъда досадна. Не съм досадна, нали?

Гейбъл мразел този тон. Много я бивало да се преструва на мъченица и жертва. Целият ѝ характер бил същински змиярник, пълен с неврози. Никога не се знаело точно коя ще изскочи на бял свят.

Взел от хладилника бутилка водка, сложил я на сребърен поднос заедно с чаша, дълга лъжица и буркан мариновани лукчета, и оставил подноса на терасата. Видял как зад хоризонта изчезва лодка с червени платна и му се приискало да бъде на нея, да усеща соления бриз върху лицето си, да пътува към нов живот нейде из Карибите.

Но засега трябвало да търпи. Всяко поредно шише джин или водка било като бомба в сърцето ѝ. А тя притежавала акции за около девет милиона. Дори след приспадането на данъците и таксите можел веднага да почне строежа на хиподрума в Ню Мексико, да се засели в ранчо сред пустинята и да поддържа яхта на тексаското крайбрежие.

Добро постижение за едно бедно хлапе, започнало кариерата си като уличен полицай.

Върнал се в хола, взел чашата и отпил глътка уиски. През прозореца чул как Кора се обажда до ресторанта по клетъчния телефон. Чудел се дали ще изтърпи още една вечер насаме с нея. Дръпнал едно чекмедже на бюрото от вишнево дърво, извадил

бележник и прегледал имената в него. Всъщност нямало имена, а само инициали и телефони на мексиканки, пуерториканки и негърки, попаднали в негова власт по един или друг начин. Общо около четирийсет на брой.

Някои хора сигурно биха се отвратили от него. И какво от това? Отдавна бе разбрал простата истина, че каквото и да говорят, мнозинството се прекланя не пред християнските, а пред езическите ценности. Либи́до, власт, успех и творчество — ето взаимозаменяемите основи на човешката личност. Питайте която и да било жена дали предпочита любовник, излъчващ спокойно чувство на власт и самоувереност, или някакъв скромен и отстъпчив човечец. Ако тази вечер имал късмет, Кора щяла да се напие до припадък. Тогава можел да си уреди среща в някой мотел около Гранд Айл. Защо не? Щял да се върне най-много след три часа.

Но ускорените удари на сърцето му отговорили защо не.

Видял се как кара в тъмното по пуст път сред четириметрови стени от захарна тръстика. Сетне пука гума или скъсва вентилаторен ремък и докато намества крика или оглежда димящия радиатор, зад него спира кола с включени дълги светлини. Шофьорът продължава да седи зад волана и го оставя да изгаря от страх в лъчите на фаровете.

По челото му избила пот и той отпил още глътка уиски. Но ледът се бил стопил и уискито имало дъх на мазна бъчва. Защо сърцето му удряло толкова силно? Нима бил страхливец, та да не смее дори да излезе на пътя заради онзи хлапак Ремета?

Не. Просто проявявал благоразумие. Ремета бил убиец на полицаи. Ако го откриели, вероятно нямало да стигне жив до затвора. На Джим Гейбъл му оставало само да чака.

Изведнъж огладнял. Измил лицето и ръцете си в банята, сресал се пред огледалото, минал в кухнята и отворил хладилника. Вътре нямало нищо. Дръпнал вратата към терасата и излязъл навън. Жена му лежала на шезлонга, лицето ѝ се розовеело от водката, а жълтите зъби лъщели в гаснещата светлина на залеза.

— Гладен ли си, скъпи? — попитала тя.

— Да.

— Винаги си бил гладно момченце, нали?

— Ще ти бъда признателен, ако не ми говориш така, Кора.

— Е, няма дълго да чакаш вечерята. Ще видиш.

— Благодаря — отвърнал той, после влязъл вътре и затворил стъклената врата.

Колко бе живяла майка ѝ? Шейсет и девет години? Мили боже! Та с подобна наследственост не би се справил и цял литър водка на ден. Колко ужасна мисъл. Не, не бивало да мисли за това.

По дяволите Джони Ремета, казал си. Свързал се с пейджъра на една жена от Ню Орлиънс и след половин час тя му позвънила. Наричали я Сю Безопасната игла — безмозъчна и окончателно хлътнала наркоманка, която изпитвала някаква перверзна наслада от собственото си самоунищожение.

— Да се срещнем довечера в Гранд Айл — предложил той.

— За теб, Джим, по всяко време и където речеш — отвърнала тя. Това вече е друга работа, помислил си.

Пак си налял уиски с лед и се загледал през високия прозорец към притъмняващата зеленина по сушата и златистия блясък на хоризонта над залива. Корабчето с червени платна се връщало. Гейбъл вдигнал чашата за наздравица към залеза.

В този момент чул шум на кола. Отворил средното чекмедже на бюрото, извадил револвер трийсет и осми калибър и отпуснал ръка край бедрото си.

Когато Кора отворила страничната врата към алеята, из цялата къща полъхнал вятър.

— Чудесен аромат — изрекла високо тя. — Отнесете го в кухнята, ако обичате. Чантата ми е на масата.

Джим Гейбъл прибрал револвера в чекмеджето, затворил го и допил уискито. Вятърът се засилвал. Един червен кленов лист долетял и се залепил на прозореца. Кой знае защо симетричното съвършенство на този лист, унищожен от студения порив, накарало Джим Гейбъл да се замисли над онази мрачна перспектива, която от години се опитвал да зарови в дъното на съзнанието си. Дали било само страх от смъртта? Не, по-скоро страх от мрака след нея и онова, което може да се спотайва в него.

Недей да мислиш. Това са бабини деветини, казал си той, после се обърнал към огледалото и извадил гребенче, но осъзнал, че преди малко се е сресал.

Чул как зад гърба му тихо потропва бастунът на Кора.

— Това е моят съпруг — каза тя. — Джим, това е младежът, който ни донесе вечерята. Не мога да си намеря чековата книжка. Имаш ли пари в брой?

Гейбъл надникнал в огледалото. Видял собствената си стресната физиономия, главата на виетнамския войник и отражението на Джони Ремета — съвсем като трима приятели, събрани за снимка. Зъбите на мъртвия виетнамец били леко оголени в ъгълчето на устните, сякаш опитвал да се усмихне.

33.

Следващия вторник ранното издание на местния вестник съобщи, че Лети Лабиш е преместена от затвора „Сейнт Гейбриъл“ в смъртното отделение в „Ангола“. Белмънт Пъг даде последното си телевизионно интервю по въпроса на стълбището пред щатския Капитолий. Пред журналистите каза: „Смъртната присъда е окончателно подписана и ще бъде изпълнена утре в полунощ. Вече нищо не зависи от мен. Но ще чакам край телефона до последната секунда“. После изви лице към изгрева и камерата хвана мрачния му профил.

Аз и Хелън излязохме да обядваме заедно. Тъкмо се връщахме през паркинга, когато насреща се зададе униформен заместник-шериф.

— Началството те търси — обърна се към мен той.

— Какво има?

— Нищо особено. Твоят приятел Пърсел, се опитва да унищожи Сейнт Мартинсвил. Дали има приспивателни куршуми и за хора?

На влизане спрях до таблото за лични съобщения. Моето отделение беше пълно с розови листчета. Три бяха от шерифското управление в Сейнт Мартинсвил. Още две от Дейна Магели. А на едно пишеше с главни букви „ОБАДИ СЕ!“ и отдолу бяха добавени инициалите на шерифа. Тръгнах към кабинета му и отворих вратата.

— Какво има? — попитах аз.

— Чудя се откъде да почна. Къде ти е пейджърът?

— Уоли седна на него. Наистина, не се шегувам.

— Обади се Дейна Магели. Ремета проникнал в дома на Джим Гейбъл, заключил жена му в гаража и отвлякъл Гейбъл.

— Лоша работа. Какво става с Пърсел?

— Знаех си, че ще ти е много мъчно за Гейбъл.

— Стига, шефе. Какво е направил Клит?

— Потрошил е един бар в Сейнт Мартинсвил, Трима рокери вече са в болницата.

Понечих да заговоря, но той вдигна ръка.

— Строшил е билиардна щека в лицето на един градски полицай. Това вече не са кръчмарски лудории, Дейв. Може да го гръмнат като едното нищо. На всички им е писнало от този тип. Включително и на мен.

Двамата с Хелън Соало изминахме петнайсетте километра до Сейнт Мартинсвил за по-малко от десет минути. Площадът до старата френска църква бе пълен с полицейски коли и линейки, а околните улици бяха затворени. Спряхме на около трийсет метра от бара, където се беше барикадирал Клит, и тръгнахме към един черен лейтенант с тънки мустачки, който стоеше с мегафон зад отворената врата на колата си. Прозорците на бара бяха строшени, а над единия от тях имаше обгорено петно и пяна от пожарогасител.

Размахвах ръка пред лицето си, за да прогоня миризмата на сълзотворен газ.

— Неточен изстрел — обясни лейтенантът. — Улучиха рамката на прозореца и без малко да стане пожар. Приятел ли сте с онзи тип?

— Да — отвърнах аз. — Обикновено е безобиден.

— Да, виждам — кимна лейтенантът. Казваше се Пикар и беше воювал във Виетнам, а по-късно завърши право с държавна стипендия по закона за ветераните. — Вече имам един полицай в болницата. Барът е напълно съсипан. Онези рокери яли пердах, додето се разплакали и паднали на колене. Или ще измъкнеш приятеля си отвътре, и то с белезници, или ще го очистим.

— Мисля, че пресилваш нещата — казах аз.

— Ти слушаш ли какво ти разправям? Взел е пушката на бармана.

— Дрън-дрън — намеси се Хелън и дръпна мегафона от ръката на Пикар. — Хей, Клит. Говори Хелън Соало. Дейв и аз идваме да те видим.

Ехото отекна между колоните пред бара. Хелън отпусна мегафона и го подхвърли в ръцете на Пикар.

Бутнахме вратата и влязохме. Столовете и масите бяха потрошени; по пода се валяха строшени стъкла; от бутилките зад бара бяха останали само назъбени парчета. В ъгъла до билиардната маса лежеше неподвижно някакъв тип с бръсната глава и множество татуировки, облечен с джинси и кожено яке на голо.

Широко усмихнат, Клит седеше в края на бара с кутия бира в ръката. От челото му течеше кръв, панталонът и хавайската му риза бяха изцапани с петна от талк и дъвкан тютюн. До бедрото си бе подпрял едноцветна ловджийска пушка. Дулото сочеше право в гърдите му.

— Има ли предпазител това чудо? — попитах аз.

— Не съм проверил — отвърна той.

— Какво ти става, по дяволите? — рече Хелън, пристъпвайки напред по натрошените стъкла.

— Просто ми се случи лош ден.

— Трябва да те приберем — казах аз.

— Идеята не ми допада, Жилка.

— Все е по-добре, отколкото да умреш — обади се Хелън. — Нямах друг изход.

Той опипа ъгълчето на устните си и огледа влажното петно върху пръста. Очите му блестяха, по бузите му бяха избили червени петна.

— Знаеш ли защо опердаших онова ченге с щеката? Опита се да ми откъсне главата с палка.

Без да откъсва очи от Клит, Хелън откачи белезниците от колана си и ги хвърли на бара.

— Сложи си ги, хубавецо — каза тя.

— Имаш много здраве — усмихна се той и надигна бирата.

Минах извън полезрението му и кимнах към изхода. Хелън дойде с мен до вратата. Зад нас Клит продължаваше да пие, сякаш събитията изобщо не го засягаха.

— Когато чуеш шумотевица, идвай на бегом — предупредих аз. — Предай на тукашните, че ще го обезвредим без оръжие. Ако някой извади пицов, ще му го натъпча в гърлото.

Минах зад бара, отворих си газирана вода и седнах до Клит. Хвърлих поглед към рокера в ъгъла.

— Не си го убил, нали?

— Те се тъпчеха с хапчета в кенефа — рече Клит. — Можех да ги натупам с една ръка. Какво толкова е станало?

— Станало е това, че искаш да идеш в затвора. И гледаш да е без освобождаване под гаранция.

За момент по лицето му трепна усмивка.

— Тия психоанализи си ги запази за сбирките.

— Ще те вкарат зад решетките. Което означава, че утре вечер няма да ходиш до смъртното отделение.

Той наведе глава и отметна косата си назад.

— Вече бях. В неделя. Откарах Пейшгън. Бяха разрешили на Лети да вечеря с близките си.

Бялото на очите му бе пожълтяло като от хепатит. Чаках го да продължи. Клит вдигна бирената кутия, но тя се оказа празна.

— Трябва ми уиски — каза той.

— Вземи си — отвърнах аз.

Той стана и едва не се препъна в пушката. Неволно понечи да ми я подаде, после се ухили замаяно и мина с нея зад бара.

— На горната лавица — посочих аз. — Долу си изпочупил всичко.

Той придърпа стол. Подпря пушката до металната мивка и се покатери. Посегнах през бара, грабнах пушката за цевта и я дръпнах към себе си. Клит изненадано се озърна през рамо.

— Какви ги вършиш, Дейв?

Пречупих цевта, измъкнах патрона и метнах пушката през счупената витрина.

Хелън нахълта заедно с един полицай и двама помощник-шерифи. Докато Клит слизаше от стола, аз прескочих бара и вкопчих ръце около гърдите му. Усетих мирис на пот и бира, на мазна кожа и засъхнала кръв. Изблъсках го иззад бара, после рухнахме на пода и другите се стовариха върху нас. Макар и пьян, той се оказа чудовищно силен. Хелън притисна врата му с коляно, а ние четиримата едва успяхме да извием ръцете му зад гърба. Но имах чувството, че ако искаше, можеше да отблъсне всички ни като побеснял слон.

Двайсет минути по-късно седях при него в участъка. Ризата му беше раздрана, едната му обувка липсваше, но изглеждаше удивително спокоен.

— Не е само заради екзекуцията, нали? — казах аз.

— Да — потвърди той.

— Какво има?

— Аз съм пияница. Сънувам кошмари. И до днес нощем ме посещава една сводница от Сайгон, която убих, без да искам. Какво разбира човек като мен?

В сряда, последния ден от живота на Лети Лабиш, аз се събудих преди разсъмване и слязох през дърветата да помогна на Батист. В мъглата зърнах край рампата линкълн със заключени врати.

— Чия е онази кола? — попитах.

— Когато дойдох, беше тук — каза Батист.

Отключих катинарите на лодките, измих с маркуч кея и запалих барбекюто. Слънцето грейна зад дърветата и линкълнът придоби цвета на презряла слива. От багажника капеше вода. Докоснах я. Беше студена. Помирисах пръстите си.

В осем часа позвъних в управлението и помолих Хелън Соало да провери номера на колата. Тя се обади след десет минути.

— Била е открадната преди два дни от един паркинг в Метери.

— Ако обичаш, потърси ключар и попитай шерифа дали би дошъл тук — помолих я.

— Има ли нещо общо с Ремета? — попита тя.

Слънцето вече напичаше здравата, когато шерифът пристигна с ключаря и „паяка“. Аз и шерифът застанахме до линкълна и изчакахме човека да отключи багажника. Шерифът изсумтя и извърна лице към вятъра.

— Дано цялата паника да е заради няколко забравени риби — каза той.

Чу се щракане, но ключарят не отвори багажника.

— Заповядайте — отдръпна се той и се отдалечи към колата си.

Аз вдигнах капака. Джим Гейбъл лежеше на една страна в голям найлонов плик, сред локва вода и полуразтопени ледени кубчета. Китките и глезените му бяха вързани зад гърба със струна от пиано, праметната през гърлото. Беше засмукал найлона с уста и приличаше на аквариумна рибка, която се мъчи да диша.

— Защо Ремета го е оставил тук? — попита шерифът.

— За да ми натрие носа.

— Значи Гейбъл е един от полицаите, които са убили майка ти?

— Той сам ми каза, че не знам какво става. Бил е наясно, че Ремета има споразумение с някого.

— С кого?

Не отговорих.

— Ама че ден — промърмори шерифът. — Ще екзекутират едно изнасилвано момиче, а ние чакаме някакъв психопат да ни отърве от подкупни колеги. Виждаш ли смисъл в цялата работа?

Аз затръшнах багажника.

— Да, ако приемем, че цялата планета е една огромна лудница.

34.

Като полицай отдавна бях научил една основна истина за престъпниците: те са предсказуеми. Бедата им не е в липсата на ум или въображение. Също като пеперудата, искаща да живее в пламъка, те изгарят от неутолима маниакална страст да си отмъстят на целия свят.

Около два следобед Джони Ремета ми позвъни в службата.

— Как ви хареса нашият човек? — попита той.

— Вече си убил трима полицаи, Джони. Не вярвам да стигнеш жив до затвора.

— Заслужавах си го. Не съм ли прав?

— Преметнаха те, хлапе.

След кратък миг колебание той каза:

— Алафеър иска да стане сценаристка. Предайте ѝ да ви измисли по-умни реплики.

— Сключил си сделка — продължавах аз. — Смятал си, че остава само да очистиш Гейбъл и всичко ще е наред.

— Хубав блъф — рече той, но гласът му вече не звучеше уверено.

— Тъй ли? Същата особа, която ти поръча да убиеш Гейбъл, издаде заповед на цялата щатска полиция в Луизиана да стреля по теб без предупреждение. В момента пред кабинета ми седят двама тексаски рейнджъри. Защо ли? Защото си гръмнал двама души в Хюстън и тия рейнджъри с нетърпение чакат да те надупчат. Искаш ли да знаеш защо те е зарязала майка ти? Много просто. Ти си неудачник по рождение, хлапе.

— Слушайте... — започна той с пресекващ глас.

— Мислиш, че лъжа? Попитай се откъде знам всичко това. Не съм чак толкова умен.

Той започна да сипе ругатни и заплахи, но връзката беше лоша и гласът му едва се чуваше през смущенията.

Оставих слушалката и погледнах през стъклото на вратата към пустия коридор, после се захванах с купищата документи, които

непрестанно прииждат върху бюрото ми.

До края на деня се мъчех да си намирам работа, за да не мисля нито за Лети Лабиш, нито за жестоката примка, която съзнателно бях стегнал около душата на Джони Ремета. Позвъних в Сейнт Мартинсвил. Казаха ми, че Клит Пърсел ударил надзирателя с подноса за храна и сега е в карцера.

— Предявено ли му е обвинение? — поинтересувах се аз.

— Обвинение ли? — повтори полицаят отсреща. — Само за да го претърсим, трябваше да му оковем ръцете и краката. Много ни е притрябвал. Ще ви го пратим в Иберия.

В четири и половина излязох от управлението и тръгнах през гробищата. Мъчеше ме зверско главоболие. Небето беше като бронзов котел и през него беззвучно прелитаха едри черни птици. Искях денят да свърши; исках да спра и да се вгледам в потъмнелите от времето паметници на пехотинците от Луизиана, загинали при Шайло; исках да потъна във вакуум, докато екзекутират Лети Лабиш; исках да унищожа съвестта си.

Върнах се в управлението и набрах номера на Кони Дезотел в Бейтън Руж.

— Тя си взе няколко дни отпуск, мистър Робишо — уведоми ме секретарката. — Заради всичките тия демонстрации.

— На езерото Фос Поант ли отиде?

— Съжалявам, не ми е разрешено да давам информация — отговори секретарката.

— Бихте ли й предали да ми се обади?

Тя помълча.

— Телефонът ѝ е повреден. Вече съобщих на телефонната компания.

— Откога е повреден?

— Не знам. Не разбирам защо ми задавате тези въпроси. Станала ли е нещо?

Позамислих се, сетне казах:

— Благодаря ви. Извинявайте за безпокойството.

Отидох до кабинета на Хелън Соало и отворих без да чукам. Тя откъсна поглед от бюрото и ме погледна. Дъвчеше дъвка, очите ѝ бяха

лъскави и съсредоточени. Вдигна ръка и посочи стола до бюрото.

След няколко минути каза:

— Я повтори пак. Откъде знаеш, че Ремета е действал по поръчка на Кони Дезотел?

— При последната си среща с него Алафеър видяла загар по ръцете му. Казал ѝ, че е бил на езерото Фос Поант. През шейсетте години Кони и Джим Гейбъл са били партньори в полицейското управление на Ню Орлиънс. Ремета се е опитал да я изнудва, а тя го е пратила да убие Гейбъл.

— Как?

— Той е съвсем превъртял. Вечно търси майчината утроба.

— Сигурен ли си, Дейв?

— Не. Но Джони побесня, когато го убедих, че е бил предаден.

— Значи си вкарал Кони в капан? — Преди да отговоря, Хелън взе химикалката, почна да драска по листа и добави: — Никога няма да докажеш, че е била замесена в убийството на майка ти.

— Вярно.

— Дали пък да не оставим всичко на самотек? — рече тя и извърна очи.

Погледнах през прозореца. Небето имаше цвят на мед и пушек, вятърът вдигаше вихрушки из улиците.

— Задава се буря — казах аз. — Трябва да стигна до езерото.

Хелън продължаваше да седи неподвижно.

— Не успя да убиеш Гейбъл — произнесе тя. — Сега искаш да видиш сметката на Кони Дезотел.

— В нашата работа винаги противникът раздава картите. Идваш ли или не?

— Ще бъда откровена с теб, бвана. Снощи не спях добре. Все си мисля за Лети Лабиш. Сигурно защото и аз съм страдала като нея. Тъй че недей да вириш нос.

Докато вървахме към изхода, диспечерът Уоли размаха някакво листче.

— Не те открих в кабинета, Дейв. Канех се да ти оставя това на таблото.

— Какво е?

— Един колега от Сейнт Мартинсвил казва, че Клит Пърсел иска да разговаря с теб. Било много важно.

— По-късно ще му се обадя — отвърнах аз.
Уоли сви рамене и пъхна листчето в моето отделение.

Двамата с Хелън натоварихме служебната моторница на моята камионетка и подкарахме към Лоровил, после продължихме през тръстиките ниви към кея на езерото Фос Поант. Вятърът ставаше все по-силен, по водата пробягваха бели вълни и вихрушки червени листа закриваха златистото слънце.

Хелън навлече спасителна жилетка, седна отпред в лодката и аз ѝ подадох пушката, която бях взел от участъка. Тя продължаваше да се взира в лицето ми, сякаш ме виждаше за пръв път.

— Трябва да ми кажеш, Дейв.

— Какво? — попитах аз с добродушна усмивка.

— Недей да ми се хилиш.

— Ако Ремета е там, ще извикаме подкрепления, за да го арестуваме.

— Само толкова?

— Тя е главен прокурор на Луизиана. Да не мислиш, че ще я застрелям?

— Познавам те, Дейв. Наумиш ли си нещо, намираш начин да стане.

— Тъй ли?

— Дай да се разберем. Не обичам оная скапана слива. От самото начало ти рекох, че не ѝ е чист косъмът. Само не ме будалкай.

Понечих да кажа нещо, но си премълчах и включих двигателя. Минахме по канала, ограден от върби и кипариси, после навлязохме в езерото.

Странна вечер. На изток и юг небето беше черно като мастило, но из облаците над нас се разливаше болнава жълтеникава светлина. В далечината виждах тревистия насип на дигата, дъбовете около къщичката на Кони Дезотел и вълните, плискащи по зеления бряг. Лодка, вързана за малкото кейче, се блъскаше в една от колоните. Хелън седеше приведена напред и държеше пушката настрани, за да я предпази от пръските.

Изключих двигателя, изчаках да минем по инерция плитчините, после забих веслото в дъното и изкарах носа на брега.

Лампите в къщата светеха и свиреше радио. През мрежата на един от прозорците мина нечия сянка. Хелън скочи в плитката вода, пристъпи до вързаната лодка и опипа двигателя.

— Още е топъл — каза тя, докато се връщаше към мен, стиснала пушката с две ръце. Огледа къщата. Единият ѝ клепащ леко потрепваше.

— Да викаме ли подкрепление? — попитах аз.

— Не ми допада идеята.

— Ти решаваш, Хелън.

Хелън се замисли.

— Майната му — рече накрая тя и зареди пушката.

Но усещах, че е напрегната. Досега бе застреляла трима престъпници, само че и трите случая бяха станали при самозащита.

Изкачихме се нагоре в сянката на старите дъбове. Въздухът беше студен и изпълнен с горчивия есенен мирис на наводнена гора. Залезът хвърляше по прозорците златист блясък. Извадих пистолета, после се изкачихме по стъпалата и застанахме от двете страни на входа.

— Ние сме служители от шерифското управление на Иберия, мис Дезотел — извиках аз. — Моля, излезте на верандата.

Никакъв отговор. Някъде вътре шуртеше душ. Бутнах мрежестата врата, двамата прекрачихме в къщата, прекосихме малкия хол и надникнахме към кухнята и задната веранда. После Хелън тръгна по коридора към спалнята. Видях я как спря и вдигна пушката към тавана.

— Ела насам, Дейв — каза тя. — И внимавай къде стъпваш.

Джони Ремета лежеше върху белия килим само по слипове. По гърдите, бузата и ръката му зееха пет огнестрелни рани. В ъгъла бе подпряна карабина „Ремингтън“. Същата, която носеше, когато за пръв път дойде при мен на кея. Не беше умрял веднага. По стените, пода и завивките на леглото се тъмнееха кървави пръски, а падайки, бе смъкнал завесата пред вратата, водеща към малко балконче.

През отворената врата видях на балкона дървена маса и на нея бутилка вино, поднос със сандвичи, кутия цигари с филтър, златната запалка на Кони и автоматичен пистолет „Глок“, сложен върху голяма

кутия домакински кибрит. Гилзите бяха алуминиеви, за многократна употреба, и лъщяха по балкона като едри сребърни зъби.

Чух как в банята изскърца кранче, после шумът на душа заглъхна. Хелън бутна вратата и я видях как оглежда някого вътре от глава до пети.

— Облечете се и елате насам, госпожо — нареди тя.

— Не се тревожете — отвърна гласът на Кони Дезотел. — Чух ви много преди да нахълтате като слонове. Ако обичате, съобщете за произшествието. Телефонът ми е повреден.

Хелън вдигна от тоалетната чиния розов халат и го метна на Кони.

— Размърдайте си задника, госпожо — каза тя.

След малко Кони влезе в спалнята, разресвайки с четка мократа си коса. Макар и без грим, лицето ѝ беше спокойно, безметежно, порозовяло от топлия душ.

— Не знам дали мога да го докажа, Дейв, но мисля, че ти си насъскал този човек срещу мен — подхвърли тя.

— Подмамила си Ремета, за да го убиеш — възразих аз.

— Той се опита да ме изнасили, идиот такъв. Измъкнах пистолета от чантата си и го застрелях през вратата. Иначе щях да бъда мъртва.

После процеди през зъби „Господи“ и понечи да мине край нас, сякаш бяхме някакво дребно досадно препятствие. Чехлите ѝ размазаха по пода кръвта на Ремета.

Хелън я блъсна с пръсти в гърдите.

— Обърквате уликите на местопрестъплението. Няма да правите нищо без наше разрешение.

— Пипнеш ли ме още веднъж, ще си изпатиш за полицейски произвол — заплаши Кони.

— Какво?

— Аз съм най-висшият съдебен служител в Луизиана. Вие двамата май не сте в час. Някакъв психопат се опита да ме изнасили. Да не мислите, че ще ви оставя да се държите с мен като с измет? Махайте се от пътя ми.

Лицето на Хелън пламна от гняв, тя напрегна гърло, но не изрече нито дума.

— Ти май си не само тъпа, ами и глуха — повиши глас Кони. — Казах ти да се махаш от пътя ми.

Хелън хвана пушката с две ръце и изблъска Кони на балкона.

— Сядай на тоя стол, скапана кучко — кресна тя и щракна едната халка на белезниците около китката на Кони, а другата закрепил за дръжката на грамадна керамична саксия с бугенвиллии.

— Арестуваши ли ме? — попита Кони. — Много се надявам да е така, защото после ще имам грижата да живееш в мизерия до края на живота си.

— Не, отстранявам ви от местопрестъплението — отвърна Хелън. — Ако искате да ме уволнявате, ваша си работа.

Над мочурището отекуна гръмотевица и по тенекиения покрив затропаха капки. Хелън започна да набира номер по клетъчния телефон, после го удари в стената.

— Не мога да се свържа. Ще опитам отвън.

Последвах я в хола.

— По-кратко — посъветвах я аз.

— Тя ще се отърве.

— За убийство няма давност. Рано или късно ще я спипаме.

— Не е достатъчно — поклати глава тя. — Изобщо не е достатъчно, когато някой убие човек, а после си пусне душ и дойде да ти се усмихва в лицето.

Хванах я за рамото, но тя се отдръпна.

— Просто ме остави да си върша работата. Не всички на този свят са военни инвалиди — сопна се Хелън, след това метна пушката на рамо, излезе на верандата и започна отново да набира.

Върнах се през спалнята към балкона. Кони Дезотел се взираше в далечината. Може би гледаше чапла или плановете си за бъдещето... или нищо.

— Когато ти и Джим Гейбъл убихте майка ми, тя си върна семейното име — започнах аз.

— Моля?

— Преди да умре, тя ви каза, че името ѝ е Мей Робишо. Отнехте ѝ живота, Кони, но тя си възвърна душата. Тя притежаваше храброст, за каквато вие с Джим Гейбъл не можете и да мечтаете.

— Ако ще ме обвиняваш в престъпление, това си е твое право. Ако ли не, бъди така добър да си затваряш устата.

— Мислила ли си някога какво има отвъд гроба?

— Да. Червеи. Ако обичаш, отключи белезниците и дръж онази ненормална жена по-надалеч от мен.

Гледах очите ѝ, гледах просветлелите връхчета на кичурите мокра коса и здравия тен на лицето ѝ. Нямаше нито мрачен ореол около главата, нито зловещи пипала, вплетени в душата ѝ, нито пък опит да отклони очи от обвиняващия ми поглед. Тя бе от онези, които могат рано сутрин да станат бодри, да закусят чай и препечена филийка, а после да запалят пещите в Дахау.

Предадох се. Вече не можех да я гледам в лицето. Някога тези очи бяха отразили образа на умиращата ми майка върху ивица замръзнала пръст сред заледените захарни тръстики, чието сухо трополене навярно е било последният звук в ушите ѝ. Каквото и да бе сторила, каквото и да бе видяла Кони през онзи отдавнашен зимен ден, то не значеше нищо за нея и когато поглеждах моралната пустота в очите ѝ, искаше ми се да я убия.

Обърнах ѝ гръб, подпрях лакти на парапета и се загледах към дъжда над езерото. С крайчеца на околото си я видях как изтръска цигара от пакета и я лапна. После взе запалката, вероятно подарък от Гейбъл, и щракна безрезултатно няколко пъти. Остави я на масата, приведе се напред върху скърцащия стол и посегна към голямата кутия кибрит под пистолета, с който бе застреляла Джони Ремета.

В същия миг чух гласа на Хелън:

— Хей, Дейв, търсят те от шерифското управление в Сейнт Мартин. Клит се е побър...

Тя не довърши. Стъпвайки на прага, бе видяла как Кони Дезотел вдига пистолета от кутията кибрит.

Цигарата още висеше от устата на Кони, когато Хелън я простреля в главата.

ЕПИЛОГ

Джони Ремета пое вината за смъртта на Кони Дезотел. Не беше трудно да го нагласим. Всъщност самият Джони ни улесни. Рязаният „Ремингтън“ бе зареден с бренеке. Дадох един изстрел към дърветата, после сложих пушката на гърдите му и оставих щатските полицаи и помощник-шерифите от Сейнт Мартин сами да си правят изводи.

Не беше много почтено, признавам, но не беше и непочтено. Вероятно така спасихме кариерата на Хелън Соало. Освен това вестниците и електронните медии страшно харесаха историята, която им дадохме, а кой би бил тъй груб, та да посегне на техните романтични фантазии? Кони Дезотел бе много по-симпатична като храбра героиня в смъртта си, отколкото като хитра кариеристка приживе.

Предпочитах да не разсъждавам доколко съм допринесъл за нейната смърт. Питам се защо не я освободих, защо не ѝ позволих да излезе, да се отдалечи от нови сблъсъци с Хелън. Нямах нищо, което да опровергае твърденията ѝ, че Ремета се е опитал да я изнасили. Нещо повече, вярвах тогава, вярвам и досега, че може би е казала истината.

Нормално ли беше да обърна гръб на убийцата на майка си, знаейки, че на педя от нея лежи пистолет? Или нарочно бях допуснал непредпазливост? Годиците не са ми донесли кой знае какво, но сред малкото им дарове мога да посоча известна доза смирение — поне колкото да престана сам да се съдя и да отстъпя този ужасен товар на Висшия съдия.

Едва късно привечер санитарите, съдебните лекари, областните и щатските полицаи приключиха работата си в къщичката на Кони Дезотел край езерото Фос Поант. Слънцето бе изчезнало зад хоризонта и в небето над гористото мочурище трептеше зелено сияние. Чувах как в наводнените гори шляпат алигатори и пискат нутрии, а когато луната изгря, костурите заподскачаха да ловят насекоми и цялото езеро се покри с водни кръгове.

Изобщо бях забравил за обаждането от Сейнт Мартин. Когато си спомних, използвах телефона на Хелън и се свързах с нощния дежурен в затвора.

— Някой ме е търсил днес — казах аз. — Имало проблеми с Клит Пърсел.

— Онова копеле побърква цялото отделение. Или го укротете, или ще си има случайна среща с бейзболна бухалка.

— Викнете го на телефона — помолих аз.

— Да не сте се побъркал?

— А вие искате ли да излежите шест месеца заедно с него? — политах го.

— Чакайте малко — съгласи се дежурният след кратко мълчание.

Малко по-късно чух отваряне на врата и дрънкане на вериги.

— Ало — изрече дрезгаво Клит.

— Ще ми кажеш ли какво има сега? — попитах аз.

— Помниш ли, че в неделя откарах Пейшън в „Ангола“? Да вечеря с Лети. Беше с шлифер и червена кърпа около врата. Вътре имаше две ченгета и една надзирателка, ама и тримата бяха тъпи като галоши. Лети и Пейшън на няколко пъти отскочиха до тоалетната. Схващаш ли накъде бия?

— Какво искаш да кажеш, Клит?

— На връщане Пейшън беше съвсем различна. Почти смахната. Плачеше. Гледаше през стъклото към тъмното. Казах й, че ще присъствам, когато вържат Лети на масата. А тя рече, че повече няма да стъпи в смъртното отделение. Просто така. Без обяснение.

Чух го как въздъхна и веригите издрънчаха.

— Мисля, че двете са направили своя избор — казах аз. — И че е крайно време да спрем да се месим.

— Дай ми по-добър отговор — помоли Клит.

Но нямах по-добър отговор. Чух как Клит пусна слушалката. После някой я намести на вилката.

След като се прибрах у дома, заваля. Тази вечер не пуснах нито радиото, нито телевизора, а десет минути след полунощ наметнах дъждобрана, слязох до реката и включих крушките над кея и всички лампи в магазинчето. Направих кафе, измих пода, нарязях хляб за

сандвичи, помолих се и дълго слушах как дъждът трополи по покрива, докато в главата ми остана само този звук. После осъзнах, че вече не чувам дъжд, а градушка, която се сипе с трясък по кея под светлината на лампите. Искаше ми се да остана завинаги в светлия, хладен блясък на магазина, да задържа при себе си Бутси и Алафеър, а целият останал свят нека продължава да съществува със своите градове, своята търговия и безчовечност, заклецена между утрото и мрака в дърветата.

Но не бях такъв, че да оставя света на мира. На другия ден отидох до къщата на Лабиш и един непознат светлокож мулат ми каза, че Пейшън е в нощния клуб. Готвела се за откриването. Мулатът имаше тънки мустачки и беше облечен с черна каубойска риза на червени цветя, сини панталони с бял кант, двуцветни обувки и сламена плантаторска шапка.

— Как е тя? — попитах аз.

— Питай нея — отвърна мулатът.

— Извинявайте, кой сте вие?

— Какво те интересува, приятел? — отвърна той и ми затвори вратата под носа.

На паркинга пред клуба заварих само пикапа на Пейшън. Влязох през страничната врата и видях една жена до старинното пиано в дъното. Беше изцяло потънала в музиката и не ме усети. Мощните ѝ ръце се повдигаха, отпускаха и танцуваха над пожълтелите клавиши. Не познавах мелодията, но нямаше как да сбъркам стила. Смес от стиловете на Албърт Амънс, Джери Лий Луис и Мун Мълиган; южняшки джаз отпреди петдесет години; сърцераздирателен ритъм и блус от Мемфис и Тексас.

Жената пред пианото беше облечена с джинси и тениска. Златен слънчев лъч падаше като меч върху шията ѝ, осветявайки татуирана червена роза със зелени листа.

Тя довърши мелодията и чак тогава усети, че зад нея има човек. Застина съвсем неподвижно, само косъмчетата по врата ѝ трепкаха от вентилатора. После затвори капака на пианото.

— Искаш ли нещо? — попита, без да се обръща.

— Не. Нищо не искам — казах аз.

— Разбра ли?

— Както казва Клит Пърсел, какво знам аз?

— Осъждаш ли ме?

— Не.

— Сестра ми беше храбра — изрече тихо тя. — Много по-храбра от мен.

— Онзи тип в къщата ти май е от веселия живот.

— Много весел живот, нали?

— Никога не съм чувал някой да свири като теб „Борови върхари“. Не се продавай евтино, момиче — казах, после я потупах по рамото и излязох.

Тази история има само един съвсем кратък послепис, при това не особено драматичен. Вчера получих по пощата пакет, опакован в жълта бакалска хартия. Вътре имаше стар албум с избелели червени корици и залепен отгоре плик. Писмото в плика гласеше:

Драги мистър Робишо,

Моля, приемете приложената вещ, която очевидно е принадлежала на майка ви. Когато събориха бараките, множество подобни вещи бяха прибрани от моя баща. Каквото и да пишат клеветниците за него, той бе добър и грижовен към своите работници без оглед на раса и обществено положение.

Не е моя отговорност да пазя изоставени чужди вещи, които явно не са имали особена стойност за своите собственици. Откровено казано, вие много ме разочаровахте. Опетнихте името на съпруга ми и не бих се изненадала, ако точно от вас идва слухът, че съзнателно съм допуснала в къщата си убиец, за да се отърва от него. Доколкото чух, по-голямата част от живота ви е минала в пиянство. Може би трябва да потърсите лекарска помощ.

Искрено ваша:

Кора Гейбъл

Прелистих страниците на албума, претърпан със снимки, пощенски картички, стари билети, кичури коса и изсушени цветя. Имаше сватбена снимка на майка ми и Големия Олдъс пред тухлената катедрала в Абвил; меню от ресторанта на стария хотел „Юнг“ в Ню Орлиънс, където били на меден месец; изрезка от местния вестник за моето завръщане от Виетнам; друга изрезка съобщаваше, че съм завършил полицейската академия в Ню Орлиънс.

Последните десет страници от албума бяха изпълнени само с изрезки за моята кариера. От вътрешната страна на задната корица бе залепена моя снимка — във военна униформа и с бастун в ръката. Отдолу имаше още една — на нея бях заснет като третокласник в католическото училище. Около двете снимки бе оформена рамка от залепени розови панделки.

Майка ми беше напълно неграмотна и навярно не бе имала ясна представа за съдържанието на много от изрезките. Не бе могла да изрази с надписи какво означават за нея. Но аз знаех коя е моята майка. Тя самата го бе казала на убийците, преди да умре. Наричаше се Мей Робишо. А аз бях неин син.

Издание:

Джеймс Лий Бърк. Тръстиковият път

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2001

Коректор: Олга Герова

Художествено оформление на корица: Петър Христов

Компютърна обработка: Линче Шопова

ISBN: 954-585-295-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.